

lydbog på

https://rune.ws/lydboker/2020/illion_blantTibMystikere_lyd/

Theodore Illion;

BLANT TIBETANSKE MYSTIKERE

Indholdsfortegnelse:

Historien om Ke Shu Kha Ru
En Sungmi besættes af Ånder
Mødet med Dolma
Tibetansk Skuespil
Gæst hos en tibetansk Potentat
"Mysteriernes Dal"
Den underjordiske By
I Audiens hos "Lysets Fyrste"
Til "Gudstjeneste" i den underjordiske By
Den frygtelige Opdagelse
Flugten. - Et uhyggeligt Møde
Endnu en Profet
i Afgrunden og - frelst

strubes 1973.

boken under på engelsk er på denne [link](#)

Historien om Ke Shu Kha Ru.

KE SHU KHA RU hed en ung Røver, som i den tibetanske ørkens øde flygtede fra sin Bande for at følge mig, og som sandsynligvis satte Livet til ved dette Eventyr. Han var en lys Ungersvend, hvis voksne Broder, en værdig Røver, havde fået ham optaget i Banden, der da holdt til i det vestlige Tibet og ernærede sig hæderligt ved at plyndre ubevæbnede Rejsende. Knægten havde aldrig kendt til Skolegang, men var af Naturen et lyst Hoved.

Mine Samtaler med denne Røver-Yngling han var vel knap 17 År er på een Gang et af mine lyseste og triste Rejseminder. Hans Bemærkninger om Vestens Civilisation var i al deres morsomme, barnlige Naivitet en virkelig Oplevelse for mig. Ke Shu Kha Ru havde aldrig før hørt Tale om Vesten, hvad der gav ham det Fortrin at kunne tale uden enhver Fordom som var han et Væsen fra en anden Klode. Og når jeg lyttede til ham, følte jeg mig som et Menneske, der aldrig har været udenfor Hjemmets Enemærker og derfor ikke har haft nogen Målestok at bedømme det udfra, men pludselig kommer ud i Verden og derved får noget at sammenligne med.

Ke Shu Kha Rus Bande overfaldt mig en tidlig Morgen i en sumpet Egn*).

*Overfaldet er omtalt i Forfatterens første Bog "Det hemmelighedsfulde Tibet".0. A.

En af Røverne havde prøvet at skyde Genvej over Sumpene for at være den første, der fik fat i mig. Han var kommet langt foran sine Kammerater. Pludselig sank han i til Livet, og til lige stor Overraskelse for ham og Banden hev jeg ham op og reddede derved hans Liv, hvorved jeg blev gode Venner med hele Banden.

Mens jeg spiste min Frokost sammen med den, og vi udvekslede Bemærkninger om Rejser og fremmede Lande, lagde jeg Mærke til, at et usædvanligt ungt Medlem af Banden nøje holdt Udkig med mig og ligefrem slugte mig med sine strålende sorte øjne.

"Hvor må det være dejligt aldrig at være bange," hørte jeg ham sige beundrende til en af de ældre Røvere, hvorefter han gentagne Gange rakte Tunge ad mig, *hvad der i Tibet er Tegn på den dybeste Ærbødighed.*

Et Kvarters Tid efter skiltes jeg fra Røverne, der ønskede mig "en langsom Rejse", hvad der på disse Kanter er ensbetydende med en god og sikker Rejse, mens de med en hurtig Rejse forbinder Tanken om Forfølgelse og andre Ubehageligheder. Mens de andre høfligt rakte Tunge ad mig til Afsked, vendte den unge Fyr Hovedet bort.

Jeg gik Syd på, mens Banditterne drog mod Nord. Da jeg så mig tilbage, så det ud til, at han sakkede agter ud. Røverne kaldte på Drengen, og han fulgte efter dem, men tilsyneladende temmelig vrangvilligt.

Jeg gik i nogle Timer temmelig raskt, og det var først, da det om Eftermiddagen tog til at blæse, at jeg satte mig for at tage et lille Hvil, som jeg nok syntes, jeg havde fortjent, da jeg havde tilbagelagt 25-30 km efter at have taget Afsked med Røverne.

Jeg følte mig både træt og søvnig. Det var den fjerde Uge, jeg tilbragte her oppe i den tynde Bjergluft i Ca.15,000 Fods Højde over Havet - tilmed på meget knap Kost.

Vinden hvirvlede små Støvskyer op, hvad der slørede Udsigten i det bølgede Landskab, der i det fjerne var omgivet af meget høje Bjergtinder. Pludselig opdagede jeg i de hvirvlende Støvskyer en lille, sort Prik. Først troede jeg, det var et Dyr, men i Løbet af få Minutter blev skikkelsen større, og af den oprejste Gang kunde jeg slutte, at det var et menneskeligt Væsen, der i lige Linie bevægede sig i Retning mod mig.

Chancerne for at møde en ensom Vandrer i disse uhyre ødemarker er i Almindelighed ikke større end for at vinde det store Lod i Lotteriet, og jeg vilde derfor knap tro mine egne øjne. Den

ensomme Vandrers standsede nogle Meter borte og stirrede som tryllebunden på mig. Det var Knøsen fra Røverbanden, som havde været så optaget af mig tidligere på Dagen, og som var draget af Sted i den modsatte Retning for seks Timer siden.

"Oh, gyagg", sagde han. Det er den almindelige tibetanske Hilsen. Den betyder: "Du gør dig Umage."

Sandsynligvis var han tvunget ind i Banden mod sin Vilje. At møde en Mand, der alene vandrede gennem ødemarken og ikke var bange for en hel Røverbande, havde kaldt på den Trang til at have noget at beundre, som bor i næsten enhver Dreng. For Drengene er ens over hele Verden. De fleste af dem er opfyldt af skønne Drømme, som de senere sætter over Styr i Kampen for Tilværelsen og ved det dårlige Eksempel fra de Voksne. I den årlange Kamp med Omgivelsernes dårlige Påvirkning, som Drengen står ved Begyndelsen af, forkrøbles alt for ofte de smukke Karakteregenskaber, og den Succes, de opnår, bliver af rent ydre Art.

Drengen fortalte mig senere, at han straks kun havde tænkt på at slippe væk fra Røverne, men så havde han følt sig så forfærdelig ensom og havde besluttet sig til at prøve at indhente mig og få Lov til at følge mig.

Ke Shu Kha Ru så spørgende på mig. Jeg sad i dybe Tanker og overvejede Situationen. Som så meget andet her i Livet var den unge Tibetaners pludselige Tilsynekomst en blandet Fornøjelse. Hvis han ikke var så sejt som en Stålwire, vilde han ikke kunne klare de fysiske Anstrengelser ved mine hurtige Marchture og vilde så blive mig en frygtelig Klods om Benet. Desuden vilde han uundgåelig før eller senere opdage, at jeg var en hvid Mand. På den anden Side kunde Knægten godt være en nyttig Følgesvend for mig. Var han til at stole på og kunde tåle Anstrengelserne og det i længere Perioder at leve af små Rationer af Råkost, kunde jeg overlade ham at tale med Folk og skaffe mig de Oplysninger, jeg havde Brug for, mens jeg selv holdt mig i Baggrunden, hvad der vilde formindske Risikoen for Opdagelse.

Ke Shu Kha Ru var stærk og godt bygget. Hans Klæder var varme og gode. Han medbragte Proviant til sig selv til flere Dage og en Pose med tørret Gødning til Bål. Hans Lædersko var af fortrinlig Kvalitet. Røverbanden havde øjensynlig haft en vågen Sans for, hvad der var noget værd af deres Ofres Ejendele og sikret sig det bedste til personlig Brug. Han var usædvanlig proper og både øjne og Ansigtstræk vidnede både om Energi og Intelligens.

Jeg bestemte mig for at gøre Forsøget - under alle Omstændigheder kunde jeg jo ikke jage ham ud i ørkenen. Drengen gav sig til at lave til at koge Mad. Han lukkede op for Posen med den tørrede Gødning og tog også Remedierne til at lave Mad med frem og blev øjensynlig meget overrasket og let krænket, da jeg forbød ham at tænde Bål og betroe ham, at det vilde han aldrig få Lov til, så længe han rejste med mig - der var hverken Tale om Bål til at varme sig ved eller til at koge Mad ved. Efter en Stunds Overvejelser syntes han at gætte Grunden til denne Forsigtighed, der i så høj Grad forøger den Rejsendes Sikkerhed, og kylede Posen med den tørrede Gødning fra sig.

Det var en mærkelig Fornemmelse at have en Kammerat efter så mange Ugers ensom Rejse. Røverdrenge pakkede sine andre Ting ud. Næsten alt, hvad han havde, nyt og påfaldende rent. Valget af Rejsegods viste de Ejerens gode Smag og fornuftige Indstilling. Jeg tænkte, hvor meget lettere han vilde falde til i Vesteuropa end nogen anden Tibetaner, jeg hidtil havde truffet.

Tidlig om Morgenen afførte han sig sine Klæder for at vaske sig "på tibetansk" ved at afgnide Kroppen med en ordentlig Klat Smør. Han bød mig en anden Smørklat og blev højlig forbavset, da jeg afslog at vaske mig. Sandsynligvis anså han mig i øjeblikket for én forfærdelig Gris.

Mens Ke Shu Kha Ru spekulerede over sin nye Staldbroder mærkelige Levevis, tænkte jeg over, hvordan jeg bedst skulde få fortalt ham, at jeg var en hvid Mand. Fortalte jeg ham det ikke, vilde han før eller senere opdage det selv. At bevare en sådan Hemmelighed for en kvik, ung Ledsager, man praktisk talt var sammen med hver Time på Dagen i en ørken, krævede en uhyre Omhu og vilde medføre meget store Ubehageligheder foruden den ikke at kunne blive vasket.

Vi delte vort Råkostmåltid og begav os igen på Vej, og jeg fortalte ham, at jeg var blevet en halv Dag forsinket og derfor havde bestemt mig til at gå hele Dagen, lige fra Morgenen til Aften. Det syntes ikke at gøre større Indtryk på ham.

Vi kom helt godt i Snak.

"Hvordan kan det være, at du ikke er bange?" spurgte Drengen. "Jeg holdt med dig derude på den tørre Tue i Sumpen. Da din Fjende nærmede sig truende, stod du der ganske roligt og kiggede på ham."

"Det bliver jo ikke bedre ved, at man er bange, Ke Shu.

Kha Ru," svarede jeg. "Man må her i Livet tage Tingene, som de kommer, Det er dumt at trodse Farer, men når man møder dem på sin Vej, kan man lige så godt tage det kaldblodigt,"⁴

"Du kan tro jeg beundrede dig," sagde Drengen, "men det forbausede mig unægtelig at se dig hive Rebet ud til din Fjende, da han sank ned i Dyndet og var ved at drukne."

"Ja, jeg reddede hans Liv i Håb om, at han havde en Sjæl," svarede jeg.

"Hvad er en Sjæl for noget?"

"En Sjæl er den bedste Del af et Menneske, den er vort virkelige Liv. Mennesker, der har en Sjæl, kan ikke lade være med at handle venligt overfor dem, der er venlige mod dem selv. Er der en Mand, der angriber dig, og du kan få Held til at frelse hans Liv, er han ikke i Stand til at gøre dig Fortræd mere. Hans Sjæl vil hindre ham i igen at gå løs på sin Redningsmand."

"Er det alle Mennesker, der bliver sådan, når de møder Venlighed eller Kærlighed?"

"Nej, Ke Shu Kha Ru," svarede jeg bedrøvet, "ikke alle! Kun Mennesker, der har en sjæl Men det har heldigvis de fleste."

"Sig mig," svarede den unge Røver, "hvad vilde du egentlig have gjort, hvis han var gået løs på dig, så snart du havde trukket ham op af Sumpen?"

"Så vilde jeg have været klar over, at han ingen Sjæl havde, og puffet ham ud i Sumpen igen og ladet ham drukne."

"Tror du, jeg har en Sjæl?" spurgte Drengen. Jeg så ham ind i Øjnene: "Ja, Ke Shu Kha Ru, det har du!"

"Kan et Menneske miste sin Sjæl?"

"Ja, jeg tror det, men ikke sådan lige på et Øjeblik. Det er en langsom og forfærdelig Oplevelse."

"Hvordan kan han miste den?" "Ved at synde mod en." "Hvordan?"

"Ved at trodse det gode i sig og ved at trodse Gud." "Hvad er Gud?"

Du milde Himmel! Nu; var jeg havnet i en teologisk Diskussion med en tibetansk Røver! Mine tibetanske Sprogkundskaber slog ikke længere til. Men jeg måtte jo fortsætte.

"Det er Gud, der har skabt dig," sagde jeg. "Nej, han skabte mig ikke," sagde Ke Shu Kha Ru bestemt. "Det gjorde min Fader."

"Fra ham har du kun dit Legeme," svarede jeg. "Gud skabte din Sjæl og er din Sjæls Fader."

"Er han også din Fader?" "Ja, også min."

"Så er vi jo Brødre."

"Det er vi også! våre Sjæle har samme Fader." Hans Øjne skinnede: "Jeg er glad for det, du der siger." Så tav han stille et Øjeblik og spurgte derefter:

"Men nu de Folk, som ingen Sjæl har? har de kun een Fader?"

"Deres Sjæle var Børn af samme Fader som vore Sjæle",

svarede jeg, "men den store, sorte Gud har bemægtiget sig dem."

"Har han selv taget dem?"

"Ja, det vil sige: De har selv givet ham deres Sjæle."

"Kan den sorte Gud også tage vore Sjæle?"

"Nej, ikke mod vor Vilje."

"Men sig mig så, hvem der er den stærkeste: Den Fader, der skabte vore Sjæle, eller den store, sorte Gud."

"Vor Fader," sagde jeg, "er den stærkeste Gud."

"Hvorfor smadrer han så ikke den store, sorte Gud?"

"Den store, sorte Gud hader vor Fader," svarede jeg, "men i sit blinde Had bevogter han vor Faders Hus. For hvis nogen vil prøve på at blive lige så stor som vor Fader, så tager den store, sorte Gud straks hans Sjæl."

"Jeg kan ikke forstå det," sagde den unge Tibetaner. Jeg skiftede Emne. Sveddråber dækkede min Pande. Så svært havde det været at føre en Samtale af den Art på mit ynkelige, tibetanske Sprog. Jeg gik hurtigere og hurtigere. Drengen smilede og satte Farten endnu mere op for at vise mig, at han ikke var træt og nok skulde blive en Kammerat, jeg kunde være tjent med.

"Er du bange for at dø?" spurgte han, efter at vi havde gået en Stund i Tavshed.

Hans Tanker arbejdede øjensynlig med vanskelige Problemer. Så praktisk han var af Sind, så var han alligevel inde under den tibetanske Livsopfattelses Trolddom. Indviklede åndelige Spekulationer spiller en langt større Rolle i Tibetanernes Liv end de Dagliglivets Problemer, som først og fremmest beskæftiger vor Race.

"Nej, jeg er ikke bange for at dø," svarede jeg. "Hvis jeg dør, vil min Sjæl ikke blive adskilt fra Faderen. Virkelig død er man kun, hvis ens Sjæl dør. Vort Legemes Død er ikke så frygtelig, selv om den er smertelig for dem, der elsker os."

"Har du nogensinde elsket nogen?"

"Ja, det har jeg. Og når jeg elsker nogen, er det Alvor. Så elsker jeg med hele mit Væsen og hele min Sjæl."

"Synes du ikke, Livet er dejligt?"

"Det er det, selv om det også bringer os Lidelser."

"Lidelser forhøjer jo bare Nydelsen af de følgende glæder," svarede Ke Shu Kha Ru med en munter Latter. Kan man tænke sig en vesteuropæisk Dreng på hans Alder fremsætte en sådan Bemærkning?

Jeg satte igen Farten op. Vi gik nu sådan noget som 7 kilometer i Timen i den ganske tynde Luft. Drengen viste ikke mindste Tegn til Træthed. Jeg havde besluttet ikke at holde Hvil, før han selv bad derom. Men vi gik og gik.

"Er der nogen, Du holder af?" spurgte han pludselig.

"Ja," svarede jeg.

"Hvem?"

"Ethvert Menneske, der har en Sjæl."

"Der er ingen, du holder særlig af?"

"Ikke for Tiden."

"Har du da slet ingen Venner?"

"Jo, Hundreder eller Tusinder, men alligevel er jeg meget ensom," svarede jeg.

"Jeg kan lide dig," sagde han.

"Hvorfor?"

'fordi du er ligesom en stor Dreng. Du er så lige til og så er din Godhed Styrke og ikke Svaghed. Jeg kan godt se, du er ældre end jeg, men alligevel er du dreng som jeg. Hvad hedder du egentlig?"

jeg har ikke noget Navn her i Tibet," svarede jeg efter nogen Tøven.

Ikke noget Navn i Tibet? Fortæl mig så, hvorfor du så dårligt Tibetansk. Hos Røverne sagde du næsten ikke noget, så der lagde jeg ikke rigtig Mærke til det.

Men nu, da du taler mere, kan jeg ikke undgå at opfatte det. Jeg véd ikke rigtig, hvad jeg skal tro om dig." Han så lige på mig med sine store, kloge øjne.

"Har du før hørt noget om hvide Mennesker, Ke Shu Kha Ru?" spurgte jeg ham.

"Ja, det må være nogle græsselige Uhyrer."

"Tror du?"

"Ja, det er helt sikkert. Det er Mennesker uden Hjerte. De er grimme, onde, grusomme, umenneskelige."

"Alle sammen?"

"Ja, alle sammen, uden en eneste Undtagelse."

"Hvem fortalte dig det, Ke Shu Kha Ru?" spurgte jeg.

"Både Røverne og min Familie. Det er noget, vi har fra Præsterne."

"Kunde du kende en hvid Mand, hvis du mødte en her i Tibet?"

"Det tænker jeg da; selv om han var forklædt aldrig så godt, vilde han røbe sig ved sin forfærdelige Lugt. Det er jo en velkendt Ting, at hvide Mennesker stinker så hæsligt, at Tibetanere bliver syge, bare de kommer dem så nær som halv Hørevidde."

"Er du nu sikker på, at alt dette er sandt?"

"Ja, naturligvis! Vi har det fra Personer, som vi fuldt og helt kan stole på."

"Hør nu, Ke Shu Kha Ru! Hvad vilde du nu gøre, hvis du mødte en hvid Mand her i Tibet?"

Jeg iagttog spændt hans Ansigt.

"Det véd jeg ikke," svarede han tøvende, "det har jeg aldrig tænkt på." Kort efter fortsatte han: "De fleste Tibetanere vilde pågribe ham straks og slæbe det hvide Udyr til Lamaerne."

"Hvad vilde Lamaerne gøre ved ham?"

"Jeg har hørt, at de styrter dem ned i en dyb Skakte Der vilde han falde i en Bunke af menneskelige Legemer og langsomt dø af Sult og Tørst."

"Hvis jeg nu tilfældigvis var en hvid Mand, vilde det så være min Skyld?" spurgte jeg pludselig og spærrede mine blå øjne op, medens jeg åbnede Læderremmen under Hagen, hvorved mit hvide Bryst kom til Syne.

Tibetaneren veg tilbage som efter et dødbringende Slag og næsten gispede. Kold Sved perlede frem på hans Pande.

"Du, du, er du en hvid Mand?" fremstammede han.

"Er det min Skyld, Ke Shu Kha Ru?" spurgte jeg roligt.

Han satte sig ned, grebet af rædsel.

,"Men så er jeg blevet fyldt med Løgne," sagde han efter en kort Stund. "Du er jo slet ikke et Uhyre... men du, netop du er en hvid Mand... hvor forfærdeligt!"

"Vil du overgive mig til Præsterne?"

Han så mig lige i Ansigtet. For første Gang så jeg tårer i hans øjne.

"Nej, det vil jeg ikke."

"Kan jeg stole på det?"

"Ja, absolut!"

Det kan jeg lide dig for, Ke Shu Kha Ru!"

Hvis andre afslører dig her i Tibet, så vil Præsterne skubbe dig ned i Skakten.

Jeg gav ham en Stund til at komme over Chock'et og spurgte ham så med en Antydning af et Smil:

"Stikker du ikke af nu, Ke Shu Kha Ru, nu da du véd, at jeg er et ækkelt-stinkende, hæsligt, afskyeligt, ondt, grusomt og umenneskeligt Uhyre?"

"Nej," sagde han roligt, "Lamaerne og Røverne har proppet mig med Løgne, og desuden er

det jo ikke din Skyld, at du fødtes i Vesten."

"Næh," sagde jeg, "jeg var altfor lille dengang til selv at vælge mit Fødested."

Vi fik os begge en munter Latter. Et yderst kritisk stadium var overstået.

Hvor højsindet må ikke Ke Shu Kha Ru dog have vært for på et øjeblik at kunne forjage de Fordomme, der lidt efter lidt var indbanket i hans Hovede i Årenes Løb!

Er det ikke rigtigt, at visse Mennesker har noget, der ligesom løfter dem ud over de Grænser, der sættes af Arv og Omgivelser?

De truende Skyer var borte nu, og vi holdt et velfortjent hvil mens vi gumlede vort rå Bygmel, blandet med harsk Smør. Da vi havde spist, sad vi tavse i den Dødens Stilhed, der rugede Qver ørkenen. Den var næsten spøgelsesagtig i sin Ensformighed. Kun Folk fra Vestt Tibet og Ladakk vandrer lejlighedsvis alene i ørknen. østtibetanerne gør det aldrig. De tror, at Stilheden og Ånderne vilde dræbe dem.

I denne Stilhed, som er så fuldkommen, at det ligesom begynder at summe i ens øren, lyder en menneskelig Stemme som den yndigste Musik. Det er derfor ikke så underligt, at Folk, der i månedsvi lever alene i sådanne Omgivelser, begynder at snakke med sig selv.

Et Kvarters tid senere var vi atter på Farten. Den unge Tibetaner lod til at være meget ivrig efter at erfare mere om "det Land, hvor Blegansigterne hører hjemme."

"Hvor langt borte ligger Pee-lin-pa, (dvs de hvites land?)" spurgte han.

"Umådeligt langt borte," svarede jeg.

"Hvor ligger det?"

Jeg pegede mod Vest.

"Og hvad ligger så her?" spurgte han og pegede mod Syd.

"Det hvide Land", svarede jeg. Sådan kalder de Indien.

"Og der -?" han pegede mod øst.

"Det sorte Land," sagde jeg. Det er Kina.

"Hvor mange Dages March er der herfra til Pee-lin-pa?"

"Mange Måneder. Men de hvide rejser langt hurtigere end Tibetanere. Når en Mand først er ude af Tibet, så rejser han umådelig hurtigt."

hvordan det?"

-jeg tænkte på Automobiler og Jernbaner. Der findes tibetanske Ord til at beskrive dem med.

De hvide rejser i firkantede Kasser, der løber på Hjul, er fire Gange så store som dit Hoved." hvor mærkeligt! Hør, sig mig - spænder de Yakokser for disse Kasser?"

"Nej, der findes ingen Yakokser i det Land, hvor de hvide bor."

"Hvilke Dyr bruges da til at trække Kasserne?"

"Der bruges overhovedet ingen Dyr. Kasserne bevæger sig af sig selv."

"Anvender hvide Mennesker da Ånder til at trække deres Kasser?"

"Nej - Ånder tjener ikke de hvide."

"Noget må da trække jeres Kasser. Hvad er det så?"

"Det er Ild, der gør det ... Ganske som du spiser Byg mel, og Dyrene æder Græs for at kunne bevæge sig, spiser de Kasser, der bruges af de hvide, Ild."

"Ild! Brænder de da ikke Munden?"

"Nej, de har slet ingen Mund. Kun Mennesker og Dyr har Munde. Kasserne har ingen."

"Hvordan bærer de sig så ad med at spise?"

Jeg brød min Hjerne. I Sandhed, det var vanskeligt at beskrive tekniske Detailler for Ke Shu Kha Ru! Hvorledes kunde jeg lettest smutte ud af denne Blindgade, uden at

Knægten skulde tro, at jeg havde modsagt mig selv? Jeg grundede dybt over det.

"Du sagde lige, at de spiser," bemærkede Drengen med Eftertryk, "og nu siger du, at de mangler Mund! Vær rar at forklare det."

Jeg forestillede mig atter et Automobil. Jeg var vel nok i en slem Knibe!

Så fik jeg en lys Idé. "Hør her," sagde jeg, "har du aldrig trukket en busk op af Jorden?"

"JO," svarede han.

"Hvad så du da i Jorden?"

"Små "Trærør", gennem hvilke Planten optager Næring."

"Nuvel," sagde jeg, "de ildspisende Kasser indtager deres Føde gennem Metalrør."

"Fra Jorden?"

Jeg måtte Opgive de tekniske Detailler. Jeg prøvede på at forklare det ved Hjælp af en hurtig skitseret Tegning på en Lap Papir, men til Trods for sin usædvanlige Intelligens, forstod Ke She Kha Ru ikke et Pluk af det. Det var sandsynligvis første Gang i hans Levetid, at han så en Tegning.

"Hvor er det dog vanskeligt at forstå, det Pee4in-pa," udbrød han med et Suk. "Nå, Skidt med det! Jeg forstår af din Tale, at Kasserne Spiser Ild. De må have en god Fordøjelse og uden Tvivl kommer der en Masse Røg ud bagtil."

"Ikke just bagtil, men det er rigtigt, at de giver Røg fra sig."

"sig mig," fortsatte han, "løber disse ildspisende Kasser hurtigt?"

"Omtrent 15 Gange hurtigere end den hurtigste Yak-okse."

Sædvanligvis bevæger tibetanske Yakokser sig roligt afsted med en Fart at mindre end 4 km i Timen, så jeg overdrev ikke ved at hævde, at moderne Transportmidler bevæger sig 15 Gange hurtigere.

"hvor er det mærkeligt," sagde Ke Shu Kha Ru. "Ildædende Kasser, der bevæger sig 15 Gange hurtigere end vore Yakokser ... fortæl mig, hvorfor hvide Mennesker vil rejse 15 Gange hurtigere end vi?"

"De hvide ønsker at rejse hurtigere," sagde jeg efter nogen Tøven, "fordi de ønsker at være lykkelige. Jo hurtigere de rejser, og jo højere Huse de bygger, desto lykkeligere tror de, at de bliver."

"Men er hvide Mennesker lykkeligere end vi?" spurgte den skarpsindige Ungersvend med en Styrke, der gjorde mig forlegen.

"Nej," sagde jeg og følte mig nærmest skamfuld.

"Det er meget mærkeligt," fortsatte Ke Shu Kha Ru. "Hvide Mennesker bruger ildædende Kasser for at blive lykkelige, de bygger meget høje Hus for at blive lykkelige, og dog siger du, at de ikke er lykkeligere end vi, som hverken har ildædende Kasser eller høje Huse ... hvorfor?"

Der fulgte en lang Pause.

"Hvorfor?" spurgte han atter. "Forklar hvorfor!"

"Hør engang, Ke Shu Kha Ru," svarede jeg. "Hvide Mennesker synes at være plaget af en ejendommelig Sygdom. De opfinder mere og mere, de gør Livet mere og mere behageligt, men medens de udretter alt dette, gør de Livet mere indviklet og skaber yderligere Nød, så at de, når alt kommer til alt, ikke har det Spor bedre end oprindeligt."

Pludselig blev vi overfaldet af et af de voldsomme Haglvejr, der er så almindelige i den

tibetanske Sommer. Enorme Mængder hagl væltede ned, og jeg kunde mærke deres Slag gennem mine tykke, tibetanske Klæder. Da der begyndte at falde Hagl på Størrelse med Valdnødder, lagde vi os fladt ned på Jorden og krøb i Ly under vore Ejendele, medens vi tålmodigt afventede, at Uvejret skulde drage videre.

Haglvejret varede kun en halv Snes Minutter, men dækkede Jordoverfladen med et tommetykt Islag.

Solen kom frem igen, og Luften blev krystalklar; Tibet er et Land, hvor de største klimatiske Modsætninger mødes. Et Par Minutter tidligere rystede vi af Kulde, og så antog Heden igen en nærmest tropisk Karakter. Det tykke Istæppe forsvandt hurtigt i det varme Solskin, og små Bække dukkede op overalt. Vi vidste, at Jorden meget snart atter vilde være tør og blev derfor roligt siddende.

Vor Samtale om civiliserede Lande havde i høj Grad vakt Re Shu Kha Rus Interesse, og så snart Haglvejret var ovre, vendte han tilbage til Emnet.

"Du siger, at de Hvide har vænnet sig til at gøre Livet mere indviklet, men bare skaber yderligere Nød," bemærkede han. "Jeg kunde lide at vide, hvad de laver for at gøre Livet mere indviklet."

Jeg erindrede mine Besværligheder, da jeg prøvede at give ham en Beskrivelse af en Motorvogn. At gøre europæiske Problemer begribeligt for ham var heller ikke noget let Job.

<tibetansk fæstning

Når det tibetanske Sprog bruges til Beskrivelse af materielle Ting, er det meget

primitivt og kender næsten ikke til Enkeltheder. Jeg hørte derimod mindst 6 forskellige Udtryk for Ordet Eremit, og for sådanne Begreber som Meditation og Spiritualisme er der en altovervældende Ordrigdom. I åndelige Spørgsmål kræver mange tibetanske Ord en hel Sætning på Engelsk for at gengive dens virkelige Betydning.*)

*F. Eks. betyder det tibetanske Ord dondenpai-denpa: »den Slags Selvbevidsthed, der giver en forkert Opfattelse at Tingenes virkelige Værdi.»

Men det stik modsatte Forhold gør sig som sagt gældende, når det angår materielle Spørgsmål. Således findes der mange Eksempler på, at et engelsk Ord kan kræve i Dusinvis af tibetanske Ord for blot at give den tilnærmelsesvise Betydning.

Vi talte så om Tibet i Timevis. Drengen var intelligent og en udmærket iagttager. De Par Dusin Bemærkninger, han fremkom med angående sine Landsmænd, viste dyb Forståelse og kastede meget Lys over tibetanske Sædvaner og Folkets Mentalitet.

Ke Shu Kha Ru nærrede nu dyb Tillid til mig og behandlede mig som en Ven, han havde kendt i 10 År. Pludselig spurgte han:

"Sig mig, er hvide Drengene anderledes end jeg?"

"Nej," svarede jeg, "ikke meget. Drengene er Drengene over hele Verden. De fleste er ærlige og opfyldt af Begejstring."

"Og voksne Mennesker?"

"I Masser af Tilfælde forsvinder både deres Begejstring og deres Ærlighed med Årene," sagde jeg bedrøvet.

"Er voksne meget forskellige i de forskellige Lande?"

"Ja - i høj Grad."

"Jeg kunde godt lide at træffe hvide Drenge," sagde Ke Shu Kha Ru pludselig.

"Hvis du vil være flink imod mig under mine Rejser her i Tibet," sagde jeg, "vil jeg tage dig med tilbage til Pee-lin-pa."

Der var ingen Grænser for hans Henrykkelse.

"Er det Sprog, de Hvide taler, meget vanskeligt?"

"Nej," svarede jeg, "det er meget let." Jeg tænkte på, hvor frygtelig svært, det havde været for mig at lære Tibetansk!

"I øvrigt," sagde jeg, "findes der mange Pee-lin Sprog, men mindst et af dem, Engelsk, er kendt over det meste Pee-lin-pa."

På mindre end en Time havde den intelligente Dreng lært et Par Dusin engelske Ord, og så ivrig var han og sådan havde han sat mig i Arbejde, at vi begge følte os trætte efter en Times Forløb. Under vor Samtale havde vi jo stadig vandret afsted i den tynde Bjergluft med en Fart af Ca. 7 km i Timen.

Han vendte tilbage til Problemet med de hvide Drenge. Dette emne syntes at øve en særlig Tiltrækning på ham.

"Hør," udbrød han, "hvis en hvid Dreng kom til Tibet, hvad vilde han da le ad?"

"nuvel - måske ad jeres Frygt for Ånder."

Vi standsede for at få lidt at spise.

Alle her er bange for Ånder," bemærkede han, efter vi havde begyndt at gumle vort rå Bygmel, som han tappert slugte. "Selv Banditter, der ellers er modige Karle, er rædselsslagne for dem. De tænker sig endog Møddingerne befolket af onde Ånder. Min lille Bror blev myrdet af dem."

"Hvordan det?" spurgte jeg.

"En Nat bankede onde Ånder på Døren til mine Forældres Bolig. Den stakkels Dreng råbte "Kom ind", medens han endnu kun var halv vågen. Således fik Ånderne fat i ham. Han blev angrebet af Feber og døde nogen Tid efter."

Ved Tanken om den lille Bror genspejlede hans øjne stærk Sindsbevægelse og Medlidenhed. Han syntes at være helt anderledes end de fleste andre Tibetanere, som forekom mig at være uimodtagelige for dybere Følelser.

"Bliver du aldrig generet af onde Ånder?" spurgte han efter en Stunds Forløb.

"Nej," svarede jeg.

"Hvorfor ikke?"

"Sandsynligvis fordi jeg ikke er bange for dem."

Pludselig greb den unge Tibetaner mig i Armen og pegede mod Nord, hvorfra vi kom. I Ca. 2 Kilometers afstand var en Flok Mennesker på Vej imod os.

"Røvere," råbte han.

Vi afbrød Måltidet og gik sydpå. Banditterne var ikke til Hest og stadig et godt Stykke bag os. Jeg håbede derfor, at vi kunde undslippe ved at gå så hurtigt som muligt.

Dog, jo hurtigere vi gik, des hurtigere fulgte Røverne efter. Det var meget usædvanligt at blive forfulgt af Røvere i ubeboede Egne. Hvad kunde tilskynde en Røver-bande til at bevæge sig over den øde Del af Tibet, hvor selv ikke Nomader holdt til?

Røverne fulgte os tålmodigt, idet de vedligeholdte en god Fart, og ved Nattens Frembrud havde vi til Trods for alle vore Anstrengelser næppe forøget vort Forspring til 3 Kilometer.

Hvis Røverne havde til Hensigt at forfølge os om Natten, måtte de tænde Fakler for at se vore Fodspor. Så længe intet Lys var synligt, kunde vi være trygge indtil Daggry, men så trætte vi end var, måtte Drengen og jeg skiftevis holde Udkig hele Natten.

Det var kun den bitre Nødvendighed, der fik os til at ofre en halv nats Hvile efter omkring 70 Kilometers March den foregående Dag.

Allerede før Solopgang var vi atter på Vej, og efter et Kvarters Forløb så vi atter Røverne følge efter os. Der var ingen Plantevækst i disse Egne, og det var i øvrigt en let Sag at følge vore Fodspor. Endvidere bevirkede Landskabets Karakter, at man kunde se Folk nærme sig på lang

Afstand. Vi gik så hurtigt, vi kunde, men jo raskere vi gik, des mere satte også Røverne Tempoet op. Henimod Middag var dog vort Forspring vokset til ca. 4 Kilometer, og fra Tid til anden forsvandt Banden ganske ud at syne. Nu var Tiden inde til at forsøge at lede Røverne på Vildspor.

Da vi nåede en lille Saltsø i en Sænkning, gik vi ud i den og soppede i nogen Tid omkring langs Bredden. Så satte vi kraftigt af og sprang så langt ind. på Land, det var os muligt, og vandrede derpå videre med størst mulig Fart, men i modsat Retning af vor oprindelige. Vi nåede nogle store Stendynger og skjulte os bag dem for at få lidt Hvile.

Omkring en halv Time efter nåede Røverne Søen. De opdagede øjeblikkelig, at vi var gået ud i den, og begyndte at gå rundt om den for at finde det Sted, hvor vi atter havde forladt Søen. Derfra, hvor vi skjulte os, kunde vi se dem tydeligt, da Luften var fuldkommen krystalklar.

Til sin store Skræk genkendte Ke Shu Kha Ru Røverne. Det var hans egen Bande, som han var flygtet fra! Han genkendte sin Broder, som gik nærmest Bandens Leder. Det var tydeligt, at Røverne var fast besluttet på at få deres Kammerat tilbage, og at det var Grunden til, at vi var blevet forfulgt gennem disse fuldkommen menneskeforladte Egne!

Situationen var alt andet end behagelig. Andre Røvere, som ikke havde anden Grund til at overfalde os end ønsket om at udplyndre os, vilde straks have opgivet Forfølgelsen, når de havde tabt vort Spor. Men i dette Tilfælde kunde det ventes, at Røverne ikke lod nogen Anstrengelse ugjort for at få fat i os.

Ke Shu Kha Ru afslog at gå frivilligt tilbage til dem, og nu, da han vidste, at jeg var en hvid Mand, forstod han, at yderligere Forbindelse med Banden let kunde medføre alvorlige Ubehageligheder for mig.

Banditterne fulgte slavisk Søens Bred, og der gik næsten en Time, inden de genfandt vort Spor.

Ke Shu Kha Ru, som åbenbart var grundig ked af sit Røverhåndværk, jublede. Han var lige så fast besluttet på at slippe væk fra Banden som jeg selv. Et Kvarter senere var Røverne langt nok væk til, at vi kunde forlade vort Skjulested. Vi kravlede op til det nærmeste Højdedrag, som lå nogle få Hundrede Meter borte, idet vi havde hængt mit Telt, der havde samme Farve som Jorden, over Skuldrene.

Så snart vi var på den anden Side af Højdedraget, drejede vi hurtigst muligt østpå og løb og gik skiftevis. Vi holdt kun korte Spisepauser, og da Natten faldt på, holdt vi atter skiftevis Vagt.

Midt om Natten vækkede Drengen mig. Et svagt Lysskin var synligt i nogen Afstand.

Banditterne var øjensynlig blevet klar over, at vi ikke lod os fange, medmindre de forfulgte os også om Natten, så vi ikke kunde få Hvile. Deres Vandring rundt om Søen havde givet os et kraftigt Forspring, inden de havde fundet vort nye Spor, og da vore Fodspor viste dem, at vi skiftevis havde gået og løbet, forstod de, at de aldrig, fik fat i os, medmindre de ofrede en Nats Hvile på Forfølgelsen.

Vi gik videre i Mørket. Stjernerne var vore Vejvisere. Skønt Ke Shu Kha Ru var meget træt, syntes han at betragte hele Sagen rent sportsmæssigt og holdt tappert ud. Foruden at være yderst intelligent, syntes han at have en mægtig Viljestyrke.

Han begyndte at tale igen. Jeg gjorde ham forståeligt, at vi var ude i en Kamp på Liv og Død og ikke havde Råd til at spille den mindste Smule af vore Kræfter -de krævedes fuldtud til at holde den stærkest mulige Fart.

Så snart vi var nået til et Sted, hvor vi ikke efterlod Fodspor og derfor kunde føre vore Forfølgere på Vildspor, forandrede vi Retning og gik nu mod Syd.

En halv Time senere stod Solen op.

Drengen begyndte at få Vabler på Fødderne. Selv den stærkeste og sundeste Mand kan ikke undgå at påvirkes af at skulle leve af rådt Bygmel og gå og løbe disse Distancer ovenpå en halv Nats Hvile.

"Hvad skal vi gøre?" spurgte han atter og atter. Efter en Stunds Forløb føjede han bedrøvet til: "Du må ikke falde i Lamaernes Hænder. Min Broder er en god Mand, men hvis de fanger os, og

han opdager, at du er en hvid Mand, kan der ske det værste."

Med få, ganske korte Hvil gik vi i omkring 10 Timer. Vablerne på Drengens Fødder blev større og større, men han vægrede sig tappert mod at standse. Da jeg tilbød at tage ham på Ryggen, bed han sig i Læben og sagde fast:

"Me, me, me!" ("Naj, nej, nej!")

Så gik jeg hen til ham og greb fat i ham, for med Magt at tage ham på Ryggen, da jeg havde set, at hans

Fodspor farvedes røde af Blod, men han gjorde kraftig Modstand, og jeg måtte til sidst give op.

Vor Stilling var blevet næsten uudholdelig. Da vi nåede Toppen af en særlig høj Bakkekam, kunde vi se Røverne, som havde halet kraftigt ind på os og atter fulgte os i en Afstand af henved 5 Kilometer. I Nord- og Centraltibets øde Egne, som er blottet for al Vegetation, og hvor Luften er krystalklar, ses Mennesker på mange Kilometers Afstand, hvis de ikke tilfældigvis er skjult bag en Bakkekam.

Det var sandsynligt, at vi vilde blive fanget den følgende Nat, hvis Røverne atter besluttede sig til at bruge Fakler, hvad der var at vente. Og selv om vi ved et eller andet Mirakel skulde undslippe, var vor Beholdning af Føde ved at slippe op; i Løbet af i eller 2 Dage måtte vi på Ration.

Så kom selve Naturen os til Hjælp.

Netop da vi vandrede gennem en Hulning sent om Eftermiddagen, opstod der pludselig et Bulder, som om Hundrede Jernbanetog passerede under vore Fødder i umiddelbar Nærhed. Jord og Sten rullede ned fra alle Sider. Det var det første af den Serie Jordskælv, jeg mødte i de nærmeste Dage. Det varede adskillige Minutter og var så kraftigt, at det var svært at holde sig oprejst.

Ke Shu Kha Ru sprang adræt til Side for de store Sten og syntes at være vant til den Slags. Men der viste sig stadig flere Blodpletter i hans Fodspor.

Det var sandsynligt, at det var et stort Område, der var blevet ramt af Jordskælvet, og at derfor vore Fodspor var blevet slettet grundigt ud, så der var Håb om, at vi var sluppet fra vore Forfølgere.

Da vi begge var dødtrætte, rejste vi Teltet hurtigst muligt og faldt snart i Søvn.

Da jeg vågnede, må det have været henimod Middag den følgende Dag. Det øsregnede. Jeg så mig omkring. Ke Shu Kha Ru var forsvundet.

Jeg kiggede ud af Teltet. Der var ingen indenfor Synsvidde. Jeg råbte i alle Retninger. Intet Svar! Hvad var der dog sket med Drengen?

Jeg gik ud i Regnvejret for at undersøge Omgivelserne. Styrtregn havde udslettet alle Fodspor, så jeg ikke havde ringeste Holdepunkt for en Eftersøgning. Da en Del af hans Ejendele stadig var i Teltet, var det muligt, at han havde til Hensigt at vende tilbage.

Jeg ventede i Timevis, idet jeg nu og da gik ud og råbte hans Navn så højt som muligt. Ingen Lyd undtagen den tunge Regns evindelige Plasken.

Det blev Aften, og Drengen var endnu ikke vendt tilbage. Måske havde han i Nattens Løb fjernet sig lidt fra Teltet og var faret vild i ødemarken. Dette hænder Tibetanere nu og da. Den jævne Tibetaner tror, at man under usynlige Ånders Indflydelse kan miste sin Stedsans for en Tid, så at man går i den gale Retning og ikke kan finde Vej tilbage, til stor Fryd for de Ånder, der iagttager deres Offer, som går Døden i Møde i ørkenen.

Hvis den stakkels Dreng var faret vild her, var Døden ham vis. Han vilde blive ved at gå i Ring og dø ynkeligt at Sult og Udmattelse.

Hele Natten holdt jeg skarpt Udkig. Da Halvdelen af Natten var forløbet, holdt det op at regne, og kort efter tændte jeg et lille Bål for at vise ham Vej, hvis han var indenfor Synsvidde.

Det blev Morgen, og Ke Shu Kha Ru var endnu ikke vendt tilbage.

Jeg vidste, at det var min Pligt at vente, skønt hvert Minut var kostbart. Nordtibet vilde være dækket at Sne i Løbet af et Par Måneder, og Tilbagevenden vilde være umulig, hvis jeg tøvede

for længe. Størstedelen af det Arbejde, for hvilket jeg havde iværksat Ekspeditionen og båret alle Genvordigheder og Savn, lå stadig foran mig. Jeg indså desuden, at det var mig umuligt at leve forklædt i det lukkede Land en hel Vinter igennem uden at blive opdaget.

Langt om længe og efter enorme Anstrengelser var jeg nu endelig kun få Hundrede Kilometer fra min Rejses Mål: de mystiske Klostre og Eremitter - og så tvang Pligten mig til at stoppe op og spille kostbare Dage for at vente på den stakkels, forsvundne Dreng.

Alt, hvad jeg kunde gøre for ham, var at vente i nogle Dage, medens jeg holdt Udkig om Dagen og tændte Bål om Natten for at vise Vej for ham. Det gjorde jeg i tre Dage og Nætter.

Jeg havde ikke det ringeste Holdepunkt for en Efter søgning, og jeg var fuldstændig klar over, at jeg ved at strejfe om i disse ubeboede Egne ikke havde større Chance for at finde ham end for at finde en Nål i en Høstak. Og min Fødevarerholdning var som sagt nu næsten opbrugt.

Jeg ofrede endog lidt af min Udrustning på det lille Bål, som jeg om Natten tændte hver Time. Om Dagen kunde jeg ikke foretage mig andet end at vente. Hvis jeg forlod Teltets nærmeste Omgivelser, risikerede jeg, at Drengen kom tilbage og misforstod min Fraværelse. Han kunde jo ikke læse, så jeg kunde ikke efterlade ham noget Budskab.

Efter 3 Dages Forløb drog jeg sydpå, halvdød af Sult, og inderlig sørgmodig.

Ke Shu Kha Ru var og blev borte, og hans Skæbne står stadig for mig som et Mysterium. Var han virkelig gået vild og ventede der ham nu en langsom og frygtelig Død af Sult og Udmattelse? Eller forlod han mig frivilligt, fordi han følte, at hans Nærværelse betød en yderligere Fare for mig? Eller fandt Røverne vort Spor og tog Drengen tilbage uden at tilføje mig noget ondt, fordi jeg havde reddet en af Røvernes Liv nogle Dage tidligere?

Når alt kommer til alt, er dog den første Mulighed -desværre - langt den mest sandsynlige.

Måske kommer om mange År en ensom Vandringsmand forbi en Bunke blege Ben i Vesttibets ødemarker. Er det alt, hvad der blev tilbage af Ke Shu Kha Ru?

II.

En Sungmi besættes af Ånder.

Et meget stort Antal tibetanske Klostre - og måske de mest mystiske - er aldrig blevet besøgt af hvide Mennesker. De varierer betydeligt i Størrelse, Beliggenhed og i Munkenes Holdning overfor den indfødte besøgende, som dog i de fleste Tilfælde behandles venligt, da han i Almindelighed ikke er så skarpsindig, at han kan gennemskue Humbergen, og derfor er velegnet til grundig Malkning, uanset om han tilfældigvis er rig eller fattig.

Nogle af Klostrene, som Tashi-gembe, er ret små og rummer måske ikke mere end tre Hundrede Munke; andre er mindst 10 Gange så store. Nogle af Klostrene, sådan som Dsog-tshen Klostret, ligger langt mod Nord i næsten fuldkommen ubeboede Egne, men mange af dem ligger i frugtbare Dale i det sydlige Tibet.

Antallet af Pilgrimme varierer efter Årstiden. Naturligvis er der størst Søgning på Festdagene, og ved disse Lejligheder hersker der et muntert og broget Folkeliv -i ejendommelig Modsætning til den buddhistiske Lære, der hævder, at alt Liv fra Naturen er slet, og at det at undslippe fra Genfødselernes Hjul og alle Former for materielt Liv, er det højeste Mål for Buddhisten.

Ikke langt fra det Sted, hvor jeg havde studeret de forskellige Meditationsøvelser, der udøves af Lamaerne, hørte jeg at en af de berømte, tibetanske Orakel-Præster - en såkaldt Sungmi - netop skulde besøge det nærmeste Kloster, og at adskillige Tusind Pilgrimme strømmede dertil for at overvære, at Ånderne midlertidig steg ned på Jorden for at tage Oraklets Legeme i

Besiddelse.

Da jeg ankom til Klostret, var det meget let at se, at noget usædvanligt skulde foregå. Store Skarer Pilgrimme strømmede ind i Gaderne fra alle Sider. Forretningsmænd havde slået sig ned i fri Luft for at sælge Fødevarer og andre Nødvendighedsartikler, og der herskede en Atmosfære, der mindede meget om et større Marked i en vest-europæisk Provinsby. Travlt udseende Lamaer i lyse Klæder sås overalt, og et usædvanligt stort Antal Tempel bannere og andre Udsmykninger hang ned over Murene.

Man forventede jo, at Ånderne vilde værdiges at stige ned i Sungmiens Legeme i Overværelse af den store Forsamling. Desuden havde Lamaerne besluttet at byde på en ekstra Attraktion ved at opføre et religiøst Skuespil den følgende Dag. Teateropførelser i Tibet varer meget længere end i Vesteuropa, og der prøves yderst samvittighedsfuldt.

Folkemængden bølgede frem og tilbage i de snævre Stræder, og nu og da strakte Folk ekstra Hals, når en af Laixiaerne gik til Prøve, iført de ejendommelige Kjortler og masker, som de skulde optræde i ved Skuespillets Fremførelse. Netop da jeg drejede om et Hjørne, mødte jeg tre Lamaer, iført sribede Kjortler og med mægtige Masker for Ansigtet. Hver af dem bar desuden et Sværd i den højre Hånd. Mit Miniature Kamera*), med hvilket jeg kunde tage meget små Fotografier, var skjult i det venstre Ærme i min tibetanske Klædedragt, og jeg kunde ikke modstå Fristelsen til at løfte Armen en Smule for at få et Snapshot, da Lamaerne var indenfor få Meters afstand.

*) Det blev senere ødelagt at røvere.

Det var et farligt Foretagende, men Risikoen værd, og selv om så lille et Billede, taget under sådanne omstændigheder, sjældent tillader tilstrækkelig Forstørrelse, så er det ikke desto mindre et Dokument af virkelig videnskabelig Værdi.

Da ingen af Lamaerne og heller ingen af de mange Tibetanere, der fyldte Strædet, havde bemærket noget, blev jeg lidt dristigere. Nogle få Minutter senere nåede jeg en lille Plads, hvor en Lama, der skulde optræde i Skuespillet, var standset og blev overbegloet af de nysgerrige Pilgrimme. Hans Maske forestillede et Kranium, og der var malet Ribben på hans Bryst. Det var klart, at han Skuespillet skulde forestille et omvandrende Skelet. Han syntes ikke at føle sig utilpas over Folkemængdens nysgerrige Stirren, men stillede sig ovenikøbet lidt i Positur, så de nøjere kunde undersøge ham. Skaren holdt sig dog på tilbørlig Afstand, og da det var klart Solskin, kunde jeg ikke dy mig for at løfte min venstre Arm for at tage endnu et Billede. Dog denne Gang slap jeg kun med Nød Og næppe fra det. Lamaen og nogle andre Tibetanere hørte det svage Klik. "Skelettet" satte i et Spring hen imod Skaren, hvor jeg stod, men jeg havde roligt taget Hænderne på Ryggen på ganske naturlig Vis. Lamaen skred videre, medens han rystede på Hovedet, og Tibetanerne begyndte straks at tale om de ejendommelige Lyde, der undertiden frembringes af Ånder!

En halv Times Tid senere begyndte Folkemængden at bølge hen imod Klostrets Midtergård, hvor Sungmien, Orakel-Præsten, skulde indbyde Ånderne til at tage Plads i sit Legeme i Overværelse af den store Forsamling. Selv om jeg havde for Skik at undgå Sammenstimlinger, indså jeg Umuligheden af at holde mig for mig selv her, da det kunde forventes, at hvert Hjørne af Gården og hver Krog i Buegangene vilde være besat af de Tusinde Pilgrimme, som var kommet til klostret blot for denne Begivenheds Skyld, og de mange Hundrede Lamaer, der boede der i Forvejen.

Jeg var gået hen til Midtergården straks efter at have forskrækket "Skelettet" med Klikket fra mit Fotografiapparat og havde det Held at få en rigtig god Plads i forreste Række, hvorfra jeg havde et glimrende Overblik over Begivenhederne. I hele den påfølgende Time væltede Folkemængden ind i Gården og Buegangene fra alle Sider. Efterhånden som Tiden nærmede sig for Begivenhedernes Begyndelse, forstummede Mængdens muntre Leen og Sludren, og gav gradvis Plads for åndeløs Spænding.

Til sidst ankom Sungmien, ledsaget af et stort Antal Lamaer af højeste Rangklasse, og gjorde sin Entré på en yderst ceremoniel Måde. Han var en middelaldrende, stærk og velskabt Mand, og hans lyse Klæder var af fineste Kvalitet. Han så udpræget velhavende ud. Det er en kendsgerning, at Sungmi forretningen er den, der kaster mest af sig i Tibet. Narbu, en velhavende

Tibetaner, som jeg senere blev Ven med, fortalte mig, at de berømte tibetanske Sungmiers Indtægt var lig adskillige Tusinde Nomaders Indtægt. Det Honorar, der betaltes til en Sungmi for en almindelig, offentlig Seance, var det samme som omkring halvtreds Nomadefamiliers årlige Indtægt.

Orakel-Præsten gik langsomt og højtideligt hen til sin Plads og satte sig ned på vesterlandsk Måde, mens Lamaerne blev stående under hele Ceremonien - bortset fra nogle få gamle af høj Rang, som satte sig ned på tibetansk Manér på deres "gab-bols.*)

*) Puder, hvis Antal varierer alt efter Lamaens Rang.

Klokker begyndte at ringe, og en Procession af Præster vandrede rundt om den velhavende Orakel-Lama med røgelseskar, der som oftest er lavet af den øverste Halvdel af Menneskekranier. Mængden stod i uhyre Spænding, og alle iagttog Sungmien, som langsomt henfaldt i Trance. Hans Ansigt blev blegt, og han knugede Hænderne sammen, og fra Tid til anden gennemrystedes han fra Isse til Fod af Krampetrækninger.

Det store Øjeblik var indtruffet. Ånderne begyndte at stige ned i hans Legeme. Lamaerne blæste i Trompeter for at hilse deres Ankomst.

Fra Minut til Minut tog Orakel-Lamaens Krampetrækninger til i Antal og Styrke. Til sidst svajede hans 'Legeme forlæns og baglæns, som hvis det blev skubbet af usynlige Væsener.

Folkemængden var nu for ophidset til at holde sig i Ro. Dens åndeløse Spænding veg for lejlighedsvis Udråb af Forbavselse og en ejendommelig Art af religiøst Vanvid.

"Lha shon," udbrød en gammel Tibetaner, der stod i min Nærhed.

Jeg forstod ikke, hvad han mente. Lha betyder Gud eller Ånd, og shon betyder at ride. "Ånden rider!" Hvad kunde der menes med det?

Medens Sungmiens Krampetrækninger tog til i Voldsomhed, og Mængden gav efter for sine Følelser ved at råbe op og gestikulere, spekulerede jeg videre over, hvad "Ånden rider" betyder, og så blev jeg pludselig klar over det. Ånden var steget ned i Orakel-Lamaens Legeme for at ride på hans Krop, netop som en Rytter, der bestiger en Hest!

Nu var Sungmien nået det Vanvidsstadium, hvor en vesteuropæisk Læge vilde begynde at føle Ængstelse for ham. Det kunde befrygtes, at han vilde bide sin Tunge af eller få et Slagtilfælde. Hans Ansigt var mørkerødt og opsvulmet, som om man havde slået en Strikke om

hans Hals for at kvæle ham. Blodet strømmede ud af hans Mund, ører og Næse, og han begyndte at stønne som et vildt Dyr.

Trompeterne lød endnu engang, og en Lama formanede Mængden til at forholde sig i Ro.

Ceremonien var ved at kulminere.

Ånden havde fuldstændig taget Sunginiens Legeme i Besiddelse, og Tiden var nu inde, hvor der kunde rettes spørgsmål til ham. Adskillige Lamaer nærmede sig med løse Papirlapper, på hvilke de i forskellige Spørgsmål var nedskrevet. Orakel-Lamaen tog dem en for en og gned papirlapperne mod sin Isse.

<<Scene fra et af de store tibetanske Klostre under de religiøse Fester. Der kan til disse Fester, hvor der ofte opføres religiøse Skuespil, samles Tusinder af Pilgrimme.

Han besvarede hvert Spørgsmål med sagte Stemme, der kun kunde høres af de nærmest omkringstående Lamaer. Svaret på et af Spørgsmålene var så rigelig blandet med Stønnen, at det næppe kunde give nogen Mening. Dog blev Svarene omhyggeligt nedskrevet af Lamaerne i hvert Tilfælde. Jeg kunde lide at vide, på hvilken Måde de nedskrev hans Stønnen, og hvorledes de fortolkede den!

Scene fra et af de store tibetanske Klostre under de religiøse Fester. Der kan til disse Fester, hvor der ofte opføres religiøse Skuespil, samles Tusinder af Pilgrimme.

De tibetanske Sungmier er langt mere respekteret end de almindelige "pawos" (Medier), som ligeledes kan hensætte sig i Trancetilstand og besvare Spørgsmål, mens de er i Åndens Vold.

Efter Tibets vise Mænds Mening er det at overgive sit Legeme - ligemeget med hvad Formål - til usynlige Væsener, for at disse midlertidig kan tage Bolig i det, en af de største Forbrydelser, et Menneske kan begå imod sin Sjæl. Den guddommelige Gnist i Mennesket, dets Sjæl, vanhelliges, hævder de, af disse Ånder. Dør han under Besættelser, er han for evigt berøvet sin Sjæl og gået over i den dalende Livsline, hvad der betyder en baglæns Vandring gennem hele den åndelige Udviklings-Skala til total Udslettelse. Alle lave Dyre- og Plantearter som Slinger, Tudser og Snyltere er, hævder de, Inkarnationer af sådanne faldne Væsener.

Tibets Orakel-Præster må leve et unaturligt Liv for at bevare Evnen til at blive besat af deres Guder eller Dæmoner. Al kødelig Omgang med Kvinder er dem forbudt, og de afholder sig frivilligt fra adskillige Nydelser for at kunne fortsætte deres Virksomhed. **De må leve på en ganske bestemt Diæt, og jeg hørte forskellige Beretninger om, hvad deres Føde bestod af, men det syntes som om Æg og alle Slags Kød er strengt forbudt.**

Ses der kun hen til den materielle Side af Sagen, kan de tibetanske Sungmier sammenlignes med visse Patienter i vesteuropæiske Sindssygehospitaler, hvis Sygdom videnskabeligt benævnes Personlighedsspaltning. Occultisten og den materialistiske Nerve-Specialist kan ikke enes om disse Spørgsmål, fordi de nærmer sig Problemet fra modsatte Udgangspunkter. Nerve-Specialisten véd, at der i næsten alle Tilfælde af Sindssygdom kan findes tilsvarende fysiske Defekter, og for ham er Sindssygdommen atter en Følge af den fysiske Lidelse. **Occultisten ser Sagen lige modsat. For ham er den åndelige Forstyrrelse (Besættelse eller lign) Årsagen og den fysiske Lidelse Følgen af den. De har Ret hver fra sit Synspunkt, og der er ingen Anledning til at tro, at de nogensinde vil finde hinanden i Enighed.**

Efter at Sungmien havde besvaret en Serie af Spørgsmål, tog man igen fat på Skuespillene. Disse var øjensynlig beregnet på Folkemængden, især for den Del af den, som ingen Chance havde for at komme nær nok til Orakel-Præsten til at se hans Ansigt.

Et stort Sværd blev båret frem af to Lamaer, der så ud til at vakle under dets Vægt. Jeg kunde dog ikke undgå at lægge Mærke til, at de Lamaer, der var udvalgt til at bære det store Sværd, var noget nær de skrøbeligste og mindste i hele Flokken. øjensynlig regnede man med, at Syntet af to Lamaer til at bære Sværdet vilde gøre Indtryk på Mængden, specielt dem af den, der stod så langt borte, at de ikke kunde se Lamaernes Størrelse.

Sværdet blev højtidelig overrakt Sungmien, som rejste sig og i ekstatiske Tilstand berørte Jorden med dets Spids. Han bøjede derefter Sværdet sammen med sine bare Hænder, som om det havde været af Voks. Umiddelbart derefter blev det sammenbukkede Sværd båret hen imod Folkemængden, som sloges for at komme i Nærheden af det. Folk kunde konstatere, at Sværdet vel vejede omkring 25 Pund, og at Stålet var så massivt, at selv den stærkeste Mand ikke havde været i Stand til at bøje det med sine Hænder. En Ombytning af det Sværd, der blev bukket sammen af Sungmien, med et andet var ganske ude-lukket, da det hele foregik åbenlyst i adskillige Tusinde Menneskers Nærværelse. Forøvrigt kender man også Sindssygehospitalerne visse Tilfælde af Personlighedsspaltning, hvor Mennesker viser en uforklarlig Grad af fysisk Styrke, og det kendes også af Occultisterne i de vesteuropæiske Lande.

Sammenbukningen af det tunge Sværd syntes at hensætte den tibetanske Folkemængde i stor Ophidselse. Sammenstimlede Mennesker går tit op i en Slags "Gruppe-Sjæl", og dermed ophører

den enkelte med at opføre sig, som han vilde som Individ. Menneskemængder er aldrig den totale Sum af de tilstedeværende, de synes at være en pludselig dannet ny Enhed, bevæget af en Slags "Gruppe-Sjæl". Det er Mennesket, der midlertidig synker tilbage til den "Gruppe-Bevidsthed", hvorfra det civiliserede Menneske netop er ved at frigøre sig. Jeg tror kun de største af de store, Mænd som Shakespeare og Goethe, har været fuldt og helt individualistiske og ude over Muligheden for midlertidig at få et Tilbagefald til Gruppe-Samvittigheden.

Skikkelige Tibetanere, som aldrig hver for sig vilde finde på at gøre noget sådant, styrtede sig frem som vilde for at komme i Nærheden af Sungmien, som stadig svajede frem og tilbage og netop var begyndt på at spytte heftigt i forskellige Retninger. Og hvilken Ære vilde det ikke være for en jævn Tibetaner at blive spyttet på af en Sungmi, mens han er besat af en Gud eller en Dæmon - han vilde næppe glemme en sådan Udmærkelse hele sit Liv.

III.

Mødet med Dolma.

Den ophidsede Folkemængde puffede mig frem mod Sungmien, Kvinder og Børn skreg, og alvorlige Ulykker syntes uundgåelige. Men de tibetanske Lamaer er også et godt organiseret Korps. Klosters "Politi" viste sig omgående i Form af 60 Lamaer, alle unge og kraftige Mænd, bevæbnet med Stokke og Piske! Et Minut senere var Mængden drevet tilbage på en lige så energisk som hensynsløs Måde. De piskebevæbnede Præster gjorde deres bedste for at demonstrere Politiets Magt og Vilje til ikke at bære Pisken forgæves. Ikke engang Kvinder og Børn blev sparet. Jeg var tilfældigvis i forreste Række og prøvede at bukke mig så meget, som den tætte Sammenstimlen tillod, for at værne mig for Piskesnærtene, idet jeg prøvede på samtidig så godt som muligt at dække en smuk, ung Tibetaner-Pige, der stod lige ved Siden af mig.

Da vi var drevet sådan noget som en Snæs Meter tilbage fra Sungmien, trak "Politiet" sig tilbage, øjensynlig stolt over den Hurtighed og Effektivitet, hvormed det havde grebet ind og "genoprettet Ordenen".

Pigebarnet havde fået en Snært af Pisken over Hænderne, som hun havde holdt for Ansigtet for at beskytte det, og skønt jeg havde gjort mig det til Regel ikke at tale indenfor Klosters Enemærker, men at spille døv-stum indfødt, gjorde jeg en Undtagelse her og spurgte hende, om det gjorde ondt.

Hun smilede til Svar, og vi kom i Snak. Hendes Navn var Dolma. Hun var langt borte fra, idet hun boede i en Landsby nær ved Taratshan. Hun og hendes Moder var i Selskab med en stor Karavane af Pilgrimme og skulde tiltræde deres lange Hjemrejse to Dage senere. Under Opløbet her var hun blevet skilt fra sin Moder og sine Venner, men havde aftalt at mødes med dem umiddelbart efter Ceremonien.

Hun var en meget smuk Pige, og vi havde ikke talt sammen i ti Minutter, før jeg var på det rene med, at hun var lige så intelligent som hun var smuk, hvad desværre ikke gælder alle smukke Kvinder. Oftest synes Naturen at betænke sig på at ødsle sådan med sine Gaver.

Hun spurgte om mit Navn, og hvor jeg kom fra.

"Mit Navn er Chedi," sagde jeg, "og jeg har tænkt at blive her i to Dage for at se Sungmien og de Skuespil, der skal opføres i Morgen."

"Hvor mange er du sammen med?" spurgte hun.

"Jeg rejser helt alene."

Hun lo muntert og viste derved sine overordentlig smukke Tænder.

"Det er ikke Spøg," svarede jeg, "jeg rejser virkelig alene."

"Så må du vist være en Ladakh-Mand, for kun Ladakhierne kan finde på sådan noget som at rejse alene.

Jeg har for Resten aldrig truffet nogen af dem. Taler de alle Tibetansk på samme morsomme Måde som du?"

Et pludseligt Skrald af mange Dusin Trompeter afbrød vor Samtale. Sungmien var holdt op med at bevæge sig og så så livløs ud som et Lig. Hans Ansigt var blevet voksblegt og var forfærdende at se på.

"Kunde du lide at træffe min Moder og mine andre Rejsefæller?" spurgte hun.

"Nej," svarede jeg.

Hun så temmelig skuffet ud: "Hvorfor?"

"Jeg foretrækker Ensomhed."

"Gælder det også mit Selskab?" spurgte hun videre.

"Nej, du er en Undtagelse."

Hendes Ansigt klarede op igen. Jeg så nærmere på hende. Både hun selv og hendes Dragt var påfaldende propre, hvad der er sjældent med Tibetanere.

Der blev atter blæst i Trompeter. Det efterfulgtes af en Række korte Trompetstød, et Signal, der betød, at Guderne eller Dæmonerne nu havde forladt Sungmien. Denne var omgivet af en stor Mængde Hjælpere. Nogle bragte ham Drikke, andre vadskede og masserede ham, så det var umuligt nu at komme til at se hans Ansigt. Kun Lamaerne og hans særlige Følge kunde komme ham nær. Mængden holdtes fremdeles på Afstand og var iøvrigt ved at sprede sig.

"Skal du møde dine Rejsefæller nu?" spurgte jeg Dolma. "Det er ikke absolut nødvendigt, Chedi," svarede hun, idet hun omhyggelig glattede sit smukke Hår. "Møder jeg dem blot om en Time, er det i god Tid før Aftensmaden. Hvor skal du bo?"

"Jeg forlader Klostret," svarede jeg, "og overnatter i Omegnen for at vende tilbage i Morgen."

"Men hvor har du dit Telt, Chedi?"

Jeg lo. "Det er viklet om Livet på mig ligesom mit Tæppe."

"Nå, du går med dit Hus viklet om Maven", svarede hun med en munter Latter.

"Ja, men nogle af mine Ejendele har jeg dog skjult udenfor Klostret," sagde jeg.

"Sikken en mystisk Mand, du er!" sagde hun.

Lidt efter lidt gled Samtalen over på vigtigere Spørgsmål. En Tid snakkede vi om de to tibetanske Digtere Milaraspa ([Milarepa](#) eller **Milaraspa** (1040-1123) og Padmasambhava, hvoraf den første skrev milde og venlige Legender, mens den anden skildrer rædselsfulde Optrin med Kanibalisme og Laster, der overgår normale Menneskers Fatteevne.

Mere og mere forbausedes jeg over, hvad denne unge Pige vidste, og hvor himmelhøjt hendes Oplysning stod over Gennemsnits-Tibetanerens.

"Er de andre unge Piger i din Landsby lige så veloplærte som du?" spurgte jeg, og hun svarede benægtende.

"Hvordan har du da lært alt dette?"

"Det er en Hemmelighed," svarede Dolma. "Jeg har haft særlige Lærere."

"Synes din Moder om de Lærere?"

"Hun vilde muligvis ikke synes om dem," svarede hun, "men hun har aldrig truffet dem."

"Hvorfor ikke?"

"Da hun dog ikke vilde forstå dem, fører jeg dem aldrig hjem."

Dolma lovede mig at se at slippe væk fra sine Ledsagere næste Morgen. Vi kunde så få en Times Tid at passiare i og sammen se Munkenes Skuespil.

"Farvel," sagde Dolma. "Farvel, Chedi - fra Ladakh!" Hun lo muntert. Dét forekom mig, at der havde været et drilagtigt Udtryk i hendes Ansigt, da hun tilføjede: "fra Ladakh".

Da vi mødtes igen næste Morgen, begyndte Dolma straks at tale om den Fare, jeg havde udsat

mig for ved at tilbringe Natten alene i mit Telt 15-20 Kilometer fra Klostret.

"Der er mange Banditter her i Omegnen," sagde hun. "Tidlig i Morges mødte vor Karavane to enlige vandrende. De var i en sørgelig Tilstand, idet de var blevet udplyndret for næsten alt, hvad de ejede. Da de var borte, morede min Moder og de andre sig godt over dem."

"I andre Lande har man Medlidenhed med dem, der bliver overfaldet af Røvere, eller man lader i hvert Fald, som man har det," sagde jeg, idet jeg straks forstod, hvilken Uforsigtighed jeg havde begået ved at omtale 'andre Lande'. Hun syntes dog ikke at have bemærket det.

"Min Moder ler ad Folk, der er kommet sådan af Sted, og det gør andre Mennesker også. Men du talte om andre Lande. Jeg har engang været i Indien."

"Hvordan kom du der?"

"Jeg kender en meget mægtig Mand," svarede hun. "Han er meget rig, måske én af de rigeste i Landet. Han bor i en stor Ejendom. Han véd utrolig meget og taler også andre Sprog end Tibetansk. Det var ham, jeg for to År siden ledsagede til Indien."

"Skal du giftes med ham, Dolma?"

"Nej; min Moder er meget ivrig for, at jeg skal træffe ham så ofte som muligt, men hun forstår ikke noget af det ... Narbu er en Mand med stor åndelig Indflydelse, og jeg er en af hans Elever."

Vi spadserede nogle Minutter uden at sige noget.

"Narbu er noget i Retning af dig, Chedi," fortsatte hun så. "Han er også en af den Slags Mænd, der kunde sove alene i et Telt i en ørken, hvor der er fuldt af Røvere. Han er heller ikke bange for vilde Dyr. Overfalder de ikke dig?"

"Sjældent," svarede jeg. "Dyrene er altid meget venlige mod mig. En Løve har jeg aldrig truffet, men jeg har mange morsomme Oplevelser med Bjørne og visse andre af de såkaldte "vilde" Dyr.

"Jeg har hørt en Historie om en Bjørn, som jeg vil fortælle dig," sagde Dolma. "Måske kan du så forklare mig, om sådan noget kan ske. En Mand, der ofte krænkede Forbudet mod at gå på Jagt, havde nede i Lhassa-Distriktet fået en hvid Mands "Dødsstok", og da han kom hjem med den, gik han straks ud på Bjørnejagt. Han havde skudt adskillige Bjørne, men en Dag, da han forfulgte nogle andre Dyrs Spor, dukkede der pludselig en stærk Bjørn op bag ham.

"-Det lyder meget sandsynligt," svarede jeg, "for Bjørne bevæger sig næsten lydløst og kan meget godt komme bag på Jægeren."

"Undskyld, jeg var ikke færdig... Jægeren blev så forskrækket, da han opdagede det store Dyr lige bag sig, at han tabte "Dødsstokken" og stirrede skrækslagen på Bjørnen, som kunde have knust ham med et Slag af sin Pote."

„Hvad skete mere?" spurgte jeg.

"Ja, nu kommer den Del af Historien, som jeg havde svært ved at tro: Bjørnen bare stirrede på det sølle Menneske, som stod der skælvende foran den med sit Våben på Jorden... og gik så roligt sin Vej."

"Jeg kan udmærket tænke mig det. Man siger jo, at Bjørnen har en Sjæl, - og den kan i hvert fald opføre sig, som om den havde det, som i dette Tilfælde. Om Jægeren her havde en Sjæl, er let at afgøre."

"Hvordan?"

"Jo, havde han en Sjæl, vilde det være ham umuligt at tage sin Bøsse op og skyde på den Bjørn, der havde skånet ham. Kun et sjælløst Menneske kunde begå et sådant Forræderi."

"Da jeg rejste i Indien, hørte jeg så meget om den fremadskridende, sjælelige Udvikling, hvordan alt Liv bevægede sig opad, at Sjælene i Mineraler blev Sjæle i Planter, derefter i Dyr og tilsidst i Mennesker, og at Menneskets Sjæl udviklede sig til stedse større Fuldkommenhed, så det hele blot var et Spørgsmål om Tid."

"Livet vilde ikke have nogen Mening, Dolma, hvis der ikke var et Valg mellem Lys og Mørke," svarede jeg. "En bevæger sig opad, en anden nedad, og mister et Menneske sin Sjæl, styrter det i Strømmen, der fører nedad."

"Hvordan kan et Menneske miste sin Sjæl?"

"Ved at synde mod den, kære Dolma."

"Ved at føre et sanseligt Liv?"

"Nej, for det meste er det kun en Synd mod ens Legeme, og det må man bøde for i denne eller en senere Tilværelse."

"Ved at mishandle andre Mennesker, da?"

"Nej, som Regel er selv det ikke en Synd mod ens Sjæl. Også det får man før eller senere sin Straf for, selv om grundløs Grusomhed mod forsvarsløse Væsener kan vidne om, at Vedkommende allerede har mistet eller er ved at miste sin Sjæl."

"Men hvad er da Synd mod ens Sjæl?"

"At misbruge åndelig Magt til selviske Formål, at forsøge at trække Gud ned på Jorden, at forsøge at sætte sig selv på lige Fod med Skaberen."

Dolma var forfærdet:

"Så er der mange af os her, der syndermod vor Sjæl," udbrød hun.

"Ja, Dolma, men det gælder også Mennesker i andre Lande."

"I Indien?"

"Ja, sikkert også i Indien."

"I Europa?" Hun så på mig på en meget mærkelig Måde, da hun sagde det.

"Naturligvis er der også dér Mennesker, som synder mod deres Sjæl."

"Europa kan jo godt ligne Tibet i visse Retninger," tilføjede jeg efter en lille Pause.

"Jeg skal fortælle dig noget interessant," sagde Dolma pludselig. "Narbu, min Lærer, har fortalt mig, at Europa ikke er eet, men mange Lande, der ofte kæmper indbyrdes."

"Virkelig?"

"I nogle Retninger ligner du påfaldende Narbu, men i andre, og især i åndelige Spørgsmål, taler du på en anden Måde. Jeg tror, han vilde være glad ved at møde dig og tale med dig om disse Ting."

"Hvor er han for Tiden?"

"Han rejser meget, men det kan være, han er hjemme for Tiden. For nogle få Uger siden véd jeg, at han vendte tilbage til sin Ejendom fra Lhassa. Men han drager snart til den hemmelighedsfulde Dal."

"Hvad er den hemmelighedsfulde Dal?"

"Hvis du ikke véd, hvad den hemmelighedsfulde Dal er, har jeg ikke Lov til at tale med dig derom. Så vær så venlig ikke at omtale den mere," sagde hun med en rolig Fasthed, der var overraskende at finde hos en så ung Pige.

Hun bemærkede min Skuffelse, smilede og tilføjede venligt: "Men jeg skal give dig en

Introduktion til Narbu, hvis du vil love mig een Ting."

"Hvad er det?"

"At du ikke, når du træffer Narbu, nævner, at jeg har omtalt den hemmelighedsfulde Dal for dig. Jeg gik ud fra, at du vidste Besked med den, da jeg nævnede Ordet fordi du syntes at vide så meget om disse spiritualistiske Spørgsmål... **Jeg er bundet af en hellig Ed til ikke at omtale Dalen... ønsker Narbu at fortælle dig noget derom, kan han gøre det, da han indtager en meget høj Rang i det occulte Broderskab.**"

Jeg var efterhånden temmelig forvirret. Jeg tror ikke, der eksisterer noget tilfældigt i Verden. Vi gør nok tilsyneladende tilfældige Bekendtskaber, men alt i vort Liv synes ledet af et indviklet Maskineri, hvis Funktion vi bare ikke er i Stand til at fatte.

De tibetanske Præster, de saukaldte Lamaer, er i Almindelighed meget ængstelige for at lade sig fotografere, og Forfatteren var ved flere Lejligheder ved at komme galt af Sted med sin Fotografering med et minimalt Kamera, som han havde skjult i Ærmet, og som tilsidst blev ødelagt for ham.

IV

Tibetansk Skuespil.

Vi var imidlertid nået ind i Klosters midterste Gård, hvor Skuespillene skulde opføres. De vilde tage mange Timer, og Publikum mødte udstyret med store Mængder af Fødevarer og Drikkevarer. Vi snakkede videre, og Tiden gik meget hurtigt. Tibetanerne er Folk, der passer Tiden. Tre Kvarter eller en Time, før Forestillingen skulde begynde, var såvel Gården som Gallerierne allerede pakket tæt med Mennesker, selv om der måske nok var knap så mange som den foregående Dag, da Sungmien i Offentlighedens Påsyn demonstrerede sine Evner til at komme i Kontakt med Guder eller Dæmoner.

Jeg kunde ikke få øjnene fra Dolma. Var det virkelig muligt, at denne lille, unge Pige var Ven med og åndelig Discipel af en rig og mægtig Tibetaner, som indtog en fremtrædende Stilling i Landet og var et indflydelsesrigt Medlem af en mægtig, hemmelighedsfuld Sekt?

Selvfølgelig var der noget ved Dolma, som adskilte hende kolossalt fra andre tibetanske Piger på hendes Alderstrin. Jeg så på hendes Klædedragt. Den var meget enkel og dog samtidig af en vis Elegance. Hun bar overhovedet ikke pralende Smykker, hvad der er højest usædvanligt blandt tibetanske Kvinder. Hun var ren, hvad der er et endnu mere bemærkelsesværdigt Træk i Tibet. Hun var i Besiddelse af en ikke ringe Dannelse og vidste en Masse, ikke blot om Tibet, men også om Indien!

Jeg betragtede hende endnu engang omhyggeligt, medens jeg sammenlignede hende med den omkringstående Skare. Det var som at iagttage en Hertuginde, der har lånt sin Tjenestepiges Tøj og har blandet sig med et jævnt Forstadspublikum.

Mængdens muntre Latter forstummede. Skuespillet var begyndt.

Jeg havde vanskeligt ved at forstå alt, hvad Skuespillerne sagde. Først og fremmest adskilte det klassiske Sprog i Stykket sig betydeligt fra dagligdags Tibetansk. Forskellen var lige så stor, som mellem moderne engelsk Forretningssprog og Shakespeares Engelsk. Yderligere bar mange af Skuespillerne Masker, hvad der gjorde Forståelsen endnu mere vanskelig.

På den anden Side var Stykkets Idé meget ligefrem. Optrin, som på en engelsk Scene måske vilde tage tre fire Minutter, blev bare trukket ud til at vare op imod 40 Minutter. Endvidere blev Dialogen understøttet af mægtige Håndbevægelser, så selv Tilskuere, der sad langt borte, kunde gætte Handlingens Udvikling. Alt i alt forstod jeg temmelig meget af det.

Stykket forherligede Selvfornægtelse og ikkemodstand overfor det onde. Atter og atter lagde det Vægt på Udsigten til at blive lykkelig som Belønning for Selvfornægtelsen. Men det ejendommeligste ved det var dets ligefrem groteske Overdrivelse af disse Dyder og den mere end primitive Måde, de demonstreredes på.

Skuespillets Helt (jeg bruger Ordet i dets tekniske Betydning, for Mage til sølle Helt, skulde man søge længe efter) skulde prisgive sin Personlighed for at blive lykkelig.

Hvorfor søger Folk en uselvisk Livsanskuelse?

Er det, fordi vi har så megen Medfølelse med og Sympati for andres Sorger, at vi begynder at skamme os over vor Egoisme, der bevirker så mange Lidelser?

Eller er det, fordi vi ønsker at blive belønnet her eller hisset for en uselvisk Livsanskuelse?

Stykket begyndte med en overordentlig lang Monolog om det ondes Eksistens. Jeg citerer

som sædvanlig fra Hukommelsen, da det var en yderst vanskelig Sag at skrive noget ned.

Helten i Stykket dvælede længe ved Tilværelsens forskellige Onder. Han syntes at overse mange Ting, som gør Livet værd at leve, og som er indenfor selv de Menneskers Rækkevidde, der ikke særlig er begunstiget af Lykken, som Kærlighed, Venskab, Begejstring, Naturens Skønhed etc.

"Livet er dårligt," grublede han.

"Livet er kun Lidelser og Smerte."

"Intet er virkeligt."

"Alt er uvirkeligt."

"Tilintetgørelse er Målet."

Jeg så hen på den smukke Dolma, og jeg betragtede Solen, der højsindet fyldte Klosters Midtergård med strålende Lys, og gav mig til at spekulere over, om Lamaen mon ikke var klar over, hvad det var for en frygtelig Blasfemi, han gav Udtryk for.

Jeg sammenlignede den arme Helt i det tibetanske Stykke med den strålende Hamletfigur, som føler den frygtelige Tragedie i kun at være et Menneske og intet andet end et Menneske. Som Geni og i Stand til at nære de heftigste Følelser, lider Hamlet uendelig meget mere end den tibetanske Helt, men ikke desto mindre har han Mod og Karakterstyrke nok til at se Vanskelighederne i øjnene som en Mand - uden nogen Tanke på "Frelse" ved Flugt.

Helten var gift og havde Børn. Han arbejdede for at ernære sin Familie.

Han blev angrebet af en Sværm Moskitoer.

Lamaerne havde lavet et mærkeligt Scenetrick for at gengive den enorme Moskito-Sværm. Jeg undrede mig over, hvorledes det var gjort, men det så meget livagtigt ud.

Helten gav sit Blod til Moskitoerne: "De kære, små Venner," deklamerede han, "skal have et godt Måltid. Jeg har ernæret min Familie, men Familien og Moskitoerne er det samme!"

Efter at have fodret de mange Moskitorer med sit Blod blev Helten syg, og Stykket fortsatte med at beskrive hans Lidelser og de Lidelser, der ramte hans Familie, som Følge af hans Uegnethed til Arbejde.

Netop da deres Forråd af Føde var ved at slippe op, dukkede der Rotter op foran deres Hus. Rollerne som Rotter spillede af tibetanske Børn, som bar Masker og pænt havde deres Haler under Armen. Helten sagde:

"Spis, små Rotter, spis, spis, spis, Fyld jeres små Kroppe, grå Brødre. Vor Mad er jeres, grå Brødre.

Jeg refererer disse Sætninger i kortfattet Form - de originale Tekster var meget længere.

Rotterne 'åd den halvt-udhungrede Families Mad og voksede mere og mere i Antal.

Der fulgte nu en Scene, i hvilken Helten fremhævede Glæden ved at give alt væk - selv til Rotter!

"Hvis Rotterne spiser den ene Halvdel af mit Måltid, giver jeg dem den anden Halvdel," udbrød han i, hvad en kætterisk Tilskuer vilde kalde, et Slags religiøst vanvidsanfald.

Han tog ikke i Betragtning, hvad hans egne Børn mente om det; dette syntes at være ham mindre vigtigt end Rotternes Velvære.

Alt dette havde allerede varet over to Timer, men Skuespillet fortsattes uforstyrret, medens den store, tibetanske Tilskuerskare fulgte det i åndeløs Spænding. Nogle sad med Munden vidt åben, medens andre udgød Tårer uden at give en Lyd fra sig.

I den følgende Scene var Rotternes Antal firedoblet. Al Maden var ædt. Helten sad med sine Børn i Midten, og et Par Dusin Rotter vandrede rundt om dem i Kredse, som blev mindre og mindre.

"Vi er sultne. Der er intet mere at æde!" lød det i Kor fra Rotterne.

Pludselig greb Rotterne et af Børnene og slæbte det udenfor for at æde det. Helten lod ganske

uforstyrret. Han påbegyndte en Tale om Glæden ved at ofre Rotterne sine egne Børn og ved alle Skabningers Fællesskab!

I det samme hørtes en undertrykt Latter fra en ung Tibetaner. Publikum var forfærdet, og der lød høje Protestråb. Synderen blev straks ført udenfor af et Par Lamaer, og Stykket fortsatte. Det varede dog nogen Tid, før et Par ældre Tibetaner-Kvinder var kommet over deres Indignation.

Dolma betroede mig hviskende, at hun ikke kunde huske nogensinde at have set et Stykke, hvor den "religiøse" Tendens var så udpræget som i dette!

Den unge Tibetaners Latter havde dog bragt Lamaerne ud af Ligevægt. Dolma mente, at det var sandsynligt, at de vilde slette nogle af de efterfølgende Scener, som var yderst "religiøse", da Stykket syntes at være for stærkt for den yngre Generation.

Heltens Monolog, som var blevet afbrudt ved den unge Mands Udbrud, fortsattes i det uendelige. Han erklærede, at han var misundelig på sit Barn, som for en kort Stund i det mindste var sluppet bort fra denne Lidelsernes Verden.

Da Helten var færdig, så han udpræget veltilpas ud. Det samme gjorde Rotterne. Men Skuespillet fortsatte. Som jeg senere erfarede, var Stykket noget af et Forsøg, og Lamaerne havde virkelig, som Dolma mente, slettet nogle af Scenerne for at hindre en Gentagelse af den uærbødige Episode og undgå det pinlige i yderligere undertrykte Latterudbrud.

Jeg vidste, at Lamaer sjældent undlader at fremvise sig selv og at lade Ånder optræde i de religiøse Skuespil, der opføres i tibetanske Klostre. Jeg afventede ivrigt deres Opdukken, da de endeløse Monologer og Dialoger var blevet temmelig kedelige at høre på.

Endelig viste der sig en Lama på Scenen. Det var let at se, at han var blevet udvalgt og kostumeret på en Måde, der skulde vise det tibetanske Præsteskab i dets mest flatterende Lys. Desuden syntes også alt, hvad Lamaen sagde i Stykket, at være beregnet på at styrke Præsternes Myndighed. Lamaen gav i Modsætning til den dydige og ærbødige Helt ikke mange Forklaringer, men holdt på den blinde, faste Tro. Helten gentog adskillige Gange:

"Jeg tror dig, oh Lama.

Ja, jeg tror dig.

Ja, ja, ja. Jeg tror dig.

Jeg undlader ikke at tro dig, oh Lama.

Nej, jeg undlader ikke at tro dig.

Nej, nej, nej. Jeg undlader ikke at tro dig."

Helten forklarede Lamaen, at han havde ofret alt for at vinde Nirvanas Lyksalighed. Han opregnede sine Fortjenester på en ikke alt for beskeden Måde. Han havde endog givet sine egne Børn som Føde til disse stakkels, kære Rotter. Men han var bekymret for de Synder, han havde begået, før han var gået i Gang med sin fromme Levevis. Det var derfor, at han bad om den hellige Lamas åndelige Hjælp og Råd og takkede, fordi denne nedværdigede sig til at mødes med ham i et ophøjet Sindelag og i Medlidenhed med denne syndefulde Verden, som trængte så frygtelig til Lamaer til at bekæmpe det onde og forsvare det gode.

Det efterfølgende er et Resumé af den Samtale, der fulgte mellem Synderen og Lamaen, frit oversat fra de tibetanske Skuespilleres opstyltede og indviklede Sprog til et forståeligt Sprog:

Synderen: "Jeg er glad for, at du er her til at råde mig."

Lamaen: "Hvad kan jeg gøre for dig?"

Synderen: "Jeg har syndet meget alvorligt i mit tidligere Liv."

Lamaen: "Det spiller ingen Rolle. Jeg er glad for, at du da har syndet."

Synderen: "Hvad for noget! Du - en hellig Mand - er glad for, at jeg har syndet?"

Lamaen: "Ja, jeg er glad for, at du har syndet; thi der er mere ved tre Syndere, der fortryder, (norsk; angrer), end ved tie Hundrede Mennesker, som ikke behøver at fortryde, da de

aldrig har syndet."

Endelig begyndte Ånderne at vise sig på Scenen. Det syntes ingen Ende at tage. Allerede havde vi siddet der mindst fire Timer, og Skuespillet fortsatte stadig.

"Giv mig Guds frygt, oh Lama," udbrød Synderen atter og atter på gribende Måde.

I den følgende Scene dukkede der nogle få Ånder op i Baggrunden. Dette syntes ikke at fremskynde Begivenhedernes Gang på nogen Måde. Handlingen i Stykket var minimal.

Jeg så på Dolma. Hun så ud til at kede sig umådeligt og gjorde ikke Forsøg på at skjule det.

"Skal vi gå?" hviskede jeg.

"Det er ikke så let at slippe ubemærket herfra," svarede hun. "Og desuden risikerer vi at møde min Mor eller de andre."

"Vi behøver ikke at gå ud sammen," foreslog jeg.

"Nuvel," sagde Pigen, "jeg går først og venter på dig nede ved Klosters vestlige Port." Hun gentog det omhyggeligt og gik straks, idet hun dukkede sig lidt og gik i Zig-zag gennem Folkemængden.

Få Minutter senere fulgte jeg efter.

Der er ikke det Land i Verden, hvor Folk tilsyneladende går stærkere op i religiøse Spørgsmål end i Tibet. Religionen spiller en kolossal Rolle i den daglige Samtale, skønt kun få er virkelig interesserede i dybere, religiøse Problemer; Samtaler om Trolddom, Spådomme og påståede Mirakler er langt hyppigere end teologiske Diskussioner. Dolma syntes dog at have en Tilbøjelighed for de sidstnævnte.

Hun spurgte mig, om jeg anså Heltens Opførsel i Stykket for passende for en virkelig religiøs Person.

"Nej," svarede jeg.

"Skal man da være egoistisk?" spurgte hun.

"Er det forkert at prøve på at være god?"

"Nej, men det er forkert at prøve på at være som Gud."

"Men Gud er god. Det at forsøge at ligne Gud fører til Godhed."

"Guds Skabninger må ikke overskride deres Begrænsning," svarede jeg.

Hun så forbavset på mig og forandrede Emne.

"Rejser du i Dag, Chedi?" spurgte hun.

"Ja, Dolma," svarede jeg. "Gør du?"

"Vi rider tilbage mod Taratshan... Hvor er det en Skam, at du ikke kan ledsage os."

"Men Taratshan ligger næsten i samme Retning, som Målet for min Rejse, Dolma."

Hun gjorde ikke noget Forsøg på at skjule sin Glæde.

"Storartet!" udbrød hun. "Du kan følge os til Hest, og vi kan mødes hver Dag om Aftenen, når mine Rejsefæller er gået til Ro. Men vi har gode Heste og rider henimod 60 Kilometer om Dagen."

"Det er en glimrende Ide," sagde jeg. "Hvordan ser din Hest ud?"

Hun gav en nøjagtig Beskrivelse af den. Så spurgte hun: "Og din? Du har aldrig omtalt den."

"Jeg behøver ikke en Hest, Dolma," sagde jeg. Hun troede, at det var en Vittighed. "Det er mit ramme Alvor," føjede jeg til. "Jeg kan gå mindst 60 Kilometer om Dagen."

"Det kan jeg også," sagde hun, "men kun een eller to' Dage. Du kan ikke gå 240 Kilometer på 4 Dage."

"Jo, det kan jeg," sagde jeg, og hun troede mig. Derpå forklarede jeg hende med få Ord, at jeg måtte undvære Hest for at holde mig i Form til at gennemvandre Områder, hvor man ikke kan anvende Heste.

Vi ordnede det således, at jeg skulde drage afsted før Dolma. Hun og hendes Selskab skulde drage af Sted to Timer senere og vilde så indhente mig ved Middagstid den følgende Dag. Som tidligere omtalt er Sigbarheden i de fleste Egne af Tibet fortrinlig. Det vilde ikke være vanskeligt at finde, hvor de rejste deres Telte. En Time eller to efter Nattens Frembrud skulde jeg hyle 2 Gange som en Ulv. Dolma vilde da komme ud og være sammen med mig i nogen Tid.

"Er du vis på, at de vil lade dig tage af Sted så sent?" spurgte jeg.

"Ja," svarede hun. "Jeg er meget opfindsom. Iøvrigt bor jeg i den ene Halvdel af min Moders Telt, der er skilt fra den anden ved et Skillerum. Ingen har Lov til at komme ind i mit "Værelse" under nogen Omstændigheder, med mindre jeg kalder. Selv Moder gør det ikke. Jeg vil da kravle ud og prøve at slippe forbi den Mand, der holder Vagt. Hvis han opdager mig, giver jeg ham en Skilling for at holde Mund."

Hun lovede også at skrive et Introduktionsbrev til Narbu og give mig det om Aftenen med en nøjagtig Beskrivelse af det Sted, hvor hans Dsong lå.

"Men nu må jeg tilbage til mine Rejsefæller," sagde hun, da vi var nået tilbage til Klosters Port. "Stykket er næsten forbi."

Jeg vandrede ene omkring for at tænke over Sagerne. Hvor var der sket meget i disse Dag! Ånder, der tog Sungmiens Legeme i Besiddelse; mit Møde med en smuk og intelligent, tibetansk Pige, som skulde introducere mig hos en betydningsfuld Mand, der tilhørte en indflydelsesrig, hemmelig Sekt; et ægte tibetansk Teaterstykkets Opførelse i et Kloster, som sandsynligvis aldrig før var blevet besøgt af en hvid Mand - alt dette havde jeg set og erfaret på mindre end to Dage!

Jeg samlede så min Levnedsmiddelbeholdning sammen og drog af Sted i den Retning, der var angivet af den smukke Dolma.

Dolma og hendes Rejse-Selskab, der alle var til Hest, passerede mig tidligt på Eftermiddagen, og jeg fulgte deres Spor.

Jeg ventede indtil henimod to Timer efter Mørkets Frembrud og hylede så to Gange som en Ulv. Dolma hørte Signalet og efter et Kvarters Forløb mødtes vi i Mørket...

"Så nogen dig gå?" spurgte jeg.

"Ja," svarede hun. "Jeg kunde ikke slippe væk uden at blive set af Nattevagten, som holdt Udkig efter Røvere. Men jeg lovede ham en Pose Bygmel, hvis han vilde holde Tand for Tunge. Så snart jeg havde gjort det, løb jeg af Sted lige så hurtigt som Pal-Dorjee for at komme herhen," føjede hun til.

"Hvem er Pal-Dorjee?" spurgte jeg.

"Hvad for noget," udbrød hun, "du véd ikke, hvem PalDorjee var?"

"Nej," svarede jeg.

Dolma så forundret på mig. Som jeg senere erfarede, findes der næppe en Tibetaner - indbefattet de mindst dannede - som ikke har hørt Historien om Pal-Dorjee, en Tibetaner, som begik et undskyldeligt Mord i en Tidsalder, der svarer til vor Middelalder.

Pal-Dorjee var en klog og opfindsom Fyr. Da han blev jaget, og da hans Forfølgere sporede ham til en tibetansk Landsby, stjal han hurtigt en hvid Hest, sværtede den sort med Sod og galloperede bort med sin Forfølgere i Hælene, ligeledes til Hest. Han kom til en Flod og lod Hesten svømme over 'den, men under Svømningen tværs over Floden vaskedes Soden af Hesten, og da de kom over på den modsatte Bred, var det en hvid Hest, der steg op af Vandet! Da Forfølgerne ankom til Floden, så de en Mand gallopere bort på den anden Side på en hvid Hest. Så mente disse middelalderlige "Betjente", at PalDorjee var forvundet og vendte hjem!

Dolma havde bragt Mad med fra sit Telt. I Sandhed:

Kvinder er ens over hele Verden! Hvis de er interesseret i en Person, taber de aldrig dennes fysiske Velvære af Syne.

Hun åbnede sin Mad-Pose, og da jeg afslog at tage imod Kød, vendte vor Samtale sig mod vegetarisk Levevis.

"Hvorfor afskyer du Kød?" spurgte hun.

"Jeg afskyer det ikke," svarede jeg.

"Hvorfor spiser du det så ikke?"

"Fordi jeg anser det for rådt at spise Kød. Hvis jeg spiser et Stykke Kød, føler jeg mig som én, der vilde bide i sin venstre Arm for at spise af den."

"Der er de Mennesker, der aldrig spiser Kød," sagde Dolma, "men jeg bryder mig i Almindelighed ikke om dem. De synes at være bange for at spise Kød."

"Her ser du atter et Eksempel på, at det er mere vigtigt, hvorfor vi gør noget, end hvad vi gør."

Vi sludrede en halv Times Tid, og derpå vendte Dolma tilbage til sit "gur".

Jeg tilbragte Natten i mit Telt og startede en halv Time før Solopgang. Rytterne passerede mig senere på Dagen i omkring i Kilometers Afstand. Jeg ændrede ubetydeligt Retning og fulgte deres Spor som Dagen forud.

Vi mødtes atter længe efter Solnedgang på samme Måde som Aftenen før.

Dolma fortalte mig, at Nattevagten om Morgenens var kommet for at få sin Bestikkelse, og da han havde fået den, var han gået lige til hendes moder og havde fortalt om hendes Fraværelse den foregående Aften for at redde sig en ekstra Skilling. Hendes Moder havde været rasende, og hun havde fortalt en Løgn om en enlig Spadseretur, hun havde foretaget i Løbet af Natten. Men i Aften var hun sluppet fuldkommen ubemærket fra den anden Tibet-aner, der holdt Vagt denne Nat.

"Narbu, min Lærer, indprentede mig altid, at jeg aldrig burde sige en Løgn," sagde hun. "Jeg føler mig skyldig, men kan ikke indse, hvorledes det menneskelige Samfund skal kunne holde den gående uden Løgn."

"Det er selvfølgelig forkert at sige Ting, der ikke er sande," bemærkede jeg, "men det er uendelig meget værre, hvis nogen omskriver Kendsgerningerne og skaber et galt Indtryk uden at fortælle en virkelig og formel Løgn."

"Jeg tror, at du har Ret," bemærkede Dolma. "Jeg kender en Historie om en Begivenhed i et Kloster, som viser, hvorledes et Menneske kan lyve mod Guds Ånd uden at sige en formel Løgn."

En Tibetaner gik til et Kloster for at tilstå sine Synder overfor en Lama, som han kendte udmærket. Lige før han gik ind i Klosteret, fandt han en værdifuld Ting, som han vidste var den Lamas private Ejendom, for hvem han skulde ind at skrifte. Han viste Genstanden til Præsten, men denne var lidt åndsfraværende og sagde uden at se på den: "Jeg vil ikke have den." Så tog Skriftemålet sin Begyndelse. Tibetaneren spurgte, hvad han skulde gøre, hvis han fandt en værdifuld Ting liggende på Jorden. "Du må give den tilbage til Ejeren," sagde Lamaen, "og hvis han ikke straks kan findes, så til Klosteret." "Og hvis den retmæssige Ejer ikke vil have den?" spurgte Tibetaneren. "Da må du beholde den," sagde Lamaen. Tibetaneren forlod Klosteret og beholdt Findegodset. Han bildte sig ind, at han ikke havde begået nogen Synd og ikke løjet."

Vi lo begge muntert.

"Skønt det, han havde sagt, ikke formelt var Løgn, vil jeg dog foretrække dine uskyldige Løgne, Dolma," bemærkede jeg.

Er det ikke en Kendsgerning, at jo længere Mennesker trænger ind i spiritualistiske Emner, des mere er de tilbøjelige til at fortabe sig i et åndeligt Virvar, hvor Ord og normal Værdimålestok ophører med at være troværdige, og hvor alt efter Behov kan bruges som Undskyldning?

Den følgende Aften mødtes Dolma og jeg for sidste Gang, for næste Dag vilde hun og hendes Rejsefæller nå den hjemlige Landsby.

Det var ikke før den sidste Time før vor Afsked, at jeg forstod, hvor meget denne unge, tibetanske Pige var mig hengiven. Hun har måske selv tænkt, at det var en Smule platonisk Kærlighed mellem beslægtede Sjæle, men måske hun tog Fejl af sig selv. Det var uden Tvivl Sjælekærlighed, men Sjælekærlighed med meget tydelige menneskelige Elementer. **Ligemeget hvor "åndeligt" Slægtskabet kan blive på de såkaldte "højere" Trin, er der altid et personligt Element i det. Det kan måske være skjult, men er ikke desto mindre meget virkeligt.**

Der findes måske dem blandt mine Læsere, som vil være uenige med mig i dette Spørgsmål, og som holder på, at "åndelig" Kontakt må være fri for ethvert "lavere", fysisk Element. Disse Læsere vil jeg anbefale at stille sig det Spørgsmål, om det vilde have været ligemeget, om Dolma havde været en Kvinde på, lad os sige halvfjerds, 70, eller havde mødt mig i Form af en åndsfrisk Mand henimod de firs, (80), i Stedet for en smuk, ung Pige!

Tibetansk soldat

V.

Gæst hos en tibetansk Potentat.

De næste Dage var blottet for større Begivenheder, indtil jeg nåede den tibetanske Dsong, i hvilken Narbu, Dolmas åndelige Lærer, boede. Jeg ventede mig meget af mit Møde med ham. Efter alt det, Dolma havde berettet om ham, syntes han at være ikke blot en Mand med store åndelige Gaver, men desuden en Mand udrustet med en betydelig politisk Indflydelse af det hemmelige Broderskab, til hvilket han hørte.

De følgende Par Dage led jeg meget under Manglen på Vand både til Drikkebrug og til at blive vadsket med. Det havde ikke regnet i mange Dage, og alt i denne Egn var hurtigt udtørret. Dog tilpasser et Menneske, der er vant til ensomme ørkenrejser, sig forholdsvis let til vanskelige Situationer. Selv en halv Liter Vand kan strække til lange Afstande, hvis man nøjes med at væde de forbrændte Læber og blot tager omkring en halv Snes Kubikcentimeter Vand i Munden og synker det meget langsomt, næsten Dråbe for Dråbe. På denne Måde kan en halv Liter slå til i to Dage.

Aftenen før, jeg ankom til Narbus Dsong, rasede der et heftigt Tordenvejr. Der faldt sådant noget som henimod 60 mm Regn på en halv Times Tid. Lige inden Tordenvejret brød ud, så Himlen ubeskrivelig majestætisk ud Det var et Syn, som kun opleves med mange Års Mellemrum i Vesteuropa. Skyerne var næsten blæksorte og lignede Uhyrer af gigantiske Proportioner, der var i Færd med at brygge i en Dampkedel. Da Regnskyllet tog fat, fulgte Lynglimt på Lynglimt med en Fart af ca. tre i Sekundet.

Narbus Dsong lå i en forholdsvis tæt bebygget Egn. Sædvanligvis undgik jeg på Rejsen Handelsvejene, og især undgik jeg de Steder, hvor jeg havde Grund til at forvente, at der var set hvide Mennesker. Hvis mine Oplysninger passede, var de forskellige Distriktsguvernører Tibet allerede dengang for Størstedelen forbundet med Telefonlinier, hvilket forøvrigt synes at vise, at Tibetanerne fæstner lidt mere Tillid til disse nymodens Tingester, der er indført vestfra, end til deres Troldmænd, om hvem det menes, at de kan sende Budskaber "med Vinden" - som Tibetanerne kalder det - det vil sige ved Tankeoverføring.

At blive opdaget på et Sted, der tjente som Bolig for en Dsongpøn, dvs en Distriktsguvernør, vilde have været en frygtelig Oplevelse i det forbudte Land, og det var højst sandsynligt, at det Sted, hvor Narbu boede, var Guvernør-Residens.

For at formindske Risikoen for at blive opdaget tilbragte jeg den sidste Nat langt borte fra Stedet, og gik de sidste 20 Kilometer i et Stræk tidlig om Morgenen med den Hensigt at nå frem til Narbus Hus omkring halvanden Time efter Solopgang.

Alligevel var jeg nær kommet i Vanskeligheder.

Da de første Huse kom indenfor Synsvidde, satte jeg mig ned et øjeblik for at få et Par Minutters Hvile, før jeg nærmede mig hans Bolig. Medens jeg sad der, kom en Tibetaner ud af et af Husene og hen til det Sted, hvor jeg sad på Jorden.

Han så mistænksomt på mig, som hvis han havde været Kriminalbetjent.

"Hvad har du her at gøre?"

"Jeg sidder og ser mig om," svarede jeg i et så naturligt Tonefald som muligt, idet det dog skulde vise ham min Ærgrelse over at blive forstyrret.

Der var ikke noget særligt at iagttage. Manden betragtede mig endnu en Gang mistænksomt og gik derpå bort, men da jeg ankom til Narbus Hus et Par Minutter senere, bemærkede jeg, at han havde skygget mig. Politiets Metoder i Tibet er temmelig primitive.

Da han så, at jeg rakte et Brev til Tjeneren hos en så anset og mægtig Mand, blev han beroliget og gik bort. Tjeneren så på min tarvelige Kappe på en ikke altfor ærbødig Måde. Jo lavere et Menneskes Livsstilling er, desto mere er han tilbøjelig til at bedømme andre efter Klædedragt og lignende Bagateller, og Tibet synes i denne Henseende ikke at adskille sig meget

fra Vesten. Han fortalte mig, at han vilde give Brevet til "Hans Excellence", men da jeg sagde, at jeg måtte vente på Svar, vendte han det døde øre til min Anmodning og gik ind i Huset.

Jeg ventede tålmodigt i en halv Time, en langtfra behagelig Venten, da en Del af de forbipasserende betragtede mig nysgerrigt, medens jeg stod der i mine fattige Klæder foran Hovedindgangen til den rige Mands Dsong.

Pludselig kom en Mand på hen imod et halvt Hundrede År ud af Huset. Han undskyldte straks på en meget høflig og tilsyneladende oprigtig Måde, at jeg havde måttet vente. Han forklarede, at Dolmas Brev først var blevet overrakt ham for få Minutter siden, og at han alvorligt havde bebrejdet Tjeneren, at denne havde taget Tingene sådan med Ro. Den tibetanske "Ekscellence" som syntes at være en fuldendt Gentleman, førte mig derpå ovenpå, til stor Forbavselse for den Tjener, der havde taget imod mit Brev.

På Gulvene lå kostbare Tæpper og alt i Huset tydede på Rigdom og god Smag og var yderst rent.

"Dolma har skrevet et meget langt Brev," sagde Narbu, medens vi fulgtes ad ind i den Stue, hvor Morgenmåltidet var rettet an. "Hun er en begavet ung Pige og bedømmer sjældent Folk forkert. Hun skriver, at De synes at være en Mand, der har et meget frit Syn på åndelige Spørgsmål og er en overbevidst Søger af Sandheden. Jeg har altid holdt af den Slags Mennesker. Dolma skriver også, at De er meget berejst, og at hun har nogen Vanskelighed ved at tro, at De overhovedet er fra Tibet eller Ladakh. Vil De ikke nok lægge Kortene på Bordet i dette Spørgsmål? Hverken Dolma eller jeg forråder nogensinde nogen. De har mit Æresord på, at intet, hvad det så end er, De betror mig, nogensinde skal komme videre."

Jeg så på ham og blev mere og mere påvirket af hans ligefremme og oprigtige Holdning.

Der kom en Tjener ind i Stuen og bragte forskellige Slags Mad. Det var første Gang på mine tibetanske Rejser, at jeg stod overfor, hvad man kunde kalde et velforsynet Morgenbord. Jeg fik endog Shogri fra Indien og andre Ting, som Tibetanerne betragter som store Delikatesser.

Tjeneren gik atter ud af Stuen, og Narbu sagde endnu engang til mig, at det i enhver Henseende var bedst, hvis jeg ikke holdt noget skjult for ham.

"Jeg skal betro Dem Sandheden," sagde jeg, "men Deres Ekscellence vil blive overmåde og måske ubehagelig overrasket."

"Stryg "Ekscellencen", " sagde han smilende. "Dolmas Venner er mine, og åndelige Bånd fjerner alle Rangforskelle. Lad os være Venner."

Tjeneren vendte tilbage med mere Mad. Så snart han åbnede Døren, begyndte vi at tale om ligegyldige Ting, og Narbu spurgte, om jeg havde oplevet noget interessant på mine Rejser.

Jeg svarede, at jeg havde set og hørt meget i de sidste Par Uger.

Pludselig måbode Tjeneren næsten af Forbavselse. 'hvad var der dog i Vejen? Jeg forstod, at jeg havde begået den frygtelige Brøler at bruge Ordene "mthon" og "thos"*), når jeg svarede Hans Ekscellence, i Stedet for de mere høflige og højtidelige Ord "gzigs" og "gsan", som betyder nøjagtig det samme.

*)Set og hørt.

Tjeneren så i allerhøjeste Grad forvirret ud. Narbu spurgte ham, om han ellers havde noget at skulle lave i Stuen, og da han svarede benægtende, gav Narbu ham Ordre til at rette Teen an i Biblioteket og derpå gå ned at hjælpe Kokken og ikke vende tilbage før næste Måltid. Vi gik ind i Narbus Arbejdsværelse, og da vi havde sat os, lod jeg han vide, at jeg var en Vesteuropæer, der rejste i Forklædning.

"Jeg havde jo nok en Mistanke om det, da jeg så Dem, svarede han smilende, "men De spillede Deres Rolle fortrinligt. Hvis ikke Folks Opmærksomhed særlig henledes på Dem, tvivler jeg på, at nogen dannet Tibetaner vilde opdage Dem."

"Jeg spiller døvstum, hver Gang jeg møder Lamaer og dannede Mennesker," svarede jeg.

"Det er en yderst fornuftig Idé," bemærkede han. "Vær ikke ked af, at jeg fortalte Dem, at jeg mærkede noget utibetansk ved Dem. Jeg har rejst overmåde meget, både på private Forretningsrejser og i mine Venners Ærinde i Dalen. Jeg har været i Indien, Kina, Japan og

Europa. Vi kan godt tale sammen på Engelsk, hvis De foretrækker det."

Den lange Samtale, der nu fulgte, foregik på Engelsk, indtil vi begyndte vort næste Måltid, under hvilket der opholdt sig to Tjenere i Stuen. Narbu havde et omfattende Kendskab til engelske Forhold. Vi drøftede Politik og forskellige Stormagters Stilling. Narbu lod til at have et fortræffeligt - omend i nogle Henseender forældet -Kendskab til de Strømninger, der lå bag ved vor Tids forskellige synlige, politiske Tendenser. Vi følte snart, at vor Samtale var til lige stor gensidig Glæde.

Han forsikrede mig endnu engang, at hverken han eller Dolma nogensinde vilde forråde mig, og at jeg straks skulde sætte mig i Forbindelse med ham, hvis jeg kom i Vanskeligheder. "I dette Land er mine Arme meget lange," tilføjede han smilende.

Atter berørte han tilfældigt "Dalen". Medens vi talte om andre Ting, omtalte han atter og atter en Dal i Tibet, hvor der boede mange åndeligt højt udviklede Mennesker, med hvem han stod i nøje Kontakt. Da han nævnede den for fjerde Gang, tog jeg det for en Opfordring til at stille ham Spørgsmål desangående.

Jeg erfarede da, at Mysteriernes Dal var Hovedcentret for et mægtigt, hemmeligt Broderskab, som Narbu var Medlem af. Dolma havde aldrig besøgt det.

"Interesserer De Dem for den Slags Ting?" spurgte han mig ligefremt, da jeg havde forholdt mig noget reserveret hver Gang, han begyndte at gå nærmere ind på Spørgsmålet.

"Ja," svarede jeg. "Jeg interesserer mig for alle åndelige Spørgsmål, men jeg slutter mig aldrig til nogen Sekt eller Sammenslutning ligegyldigt af hvilken Art."

"Hvorfor ikke?" spurgte han.

"Fordi jeg ønsker at bevare min fuldkomne Uafhængighed," svarede jeg.

"I vort Broderskab respekteres Medlemmernes Frihed altid," bemærkede han. "Åndelig Frihed er vort ledende Princip."

"Findes der en Fører?" spurgte jeg.

"Ja, han er meget stor, måske den største Magt her på Jorden. Men vore Medlemmer adlyder ham frivilligt."

"Hvorfor kaldes den "Mysteriernes Dal"?" spurgte jeg.

"Det er et Navn, Folk har givet den," svarede han. "Ingen undtagen vore Medlemmer og lejlighedsvis Gæster får Adgang til Dalen; Tibets Befolkning véd ikke meget om den, og de Mennesker, der bor på samme Egn, undlader endog at tale om den. Det er derfor, den almindeligvis kaldes "Mysteriernes Dal"."

"Hvad med de Gæster, der lejlighedsvis besøger Dalen?" spurgte jeg. "Hvem er de inviteret af?"

"De Medlemmer, der indtager en noget højere Position indenfor det hemmelige Broderskab, kan invitere Gæster; men så er de personlig fuldt ansvarlige for dem. Jeg er tilfældigvis et sådant Medlem," erklærede Narbu.

"Hvad må en Gæst forpligte sig til, før det tillades ham at besøge Dalen?" spurgte jeg.

"Slet intet. Indtil han slutter sig til Broderskabet, er han overhovedet ikke forpligtet."

"Men hvad kvalificerer en Mand til at blive indbudt?"

"Et alvorligt og oprigtigt ønske om Frelse," sagde Narbu.

"Mener De, at jeg er en sådan Mand?"

"Ja, det tror jeg, De er. Hvis De bryder Dem om at komme, skal jeg invitere Dem på eget Ansvar."

Derpå fremtog han et temmelig primitivt Atlas over Tibet.

"Det eneste De må forpligte Dem til," sagde han, medens han anbragte et af Kortene på Væggen foran os, "er at De ikke vil røbe Dalens Beliggenhed."

Jeg lovede dette, og han viste mig øjeblikkelig på Kortet nøjagtigt, hvor Dalen lå.

"Jeg foreslår, at De drager afsted i Morgen tidlig. Jeg skal give en af mine Tjenere Ordre til at ledsage Dem indtil Aften, så De kan slippe væk fra dette Distrikt, hvor man ser på alle Fremmede med mistænksomme øjne. Jeg vil også give Dem et Brev, der bekræfter, at De er Medlem af min Husstand. Hvis De generes af Embedsmænd eller Lamaer, da vis dem Brevet."

Narbu tømte endnu en Kop Te. I Løbet af den sidste halve Time havde han skyllet den ene Kop efter den anden i sig med højst 5 Minutters Mellemrum.

Derefter fortsatte han med at vise sit Hus frem. Han havde også en stor Have, hvad der var noget højst usædvanligt, da Parker og Haver er sjældne i Tibet udenfor Lhasa-Distriktet.

Han var umådelig elskværdig og sagde, at han satte i høj Grad Pris på mit Selskab. Jeg følte, at han mente det alvorligt og absolut ikke forstillede sig på nogen Måde.

En Tjener kom hen til ham og meldte to Besøgende af høj Rangklasse og trak sig derpå tilbage for at vise dem ind i en Slags Modtagelsesværelse, der var elegant møbleret.

"Det er nok det bedste, at De ikke taler med dem," bemærkede Narbu. "Jeg foreslår, at De venter på mig her, og hvis min Fraværelse trækker i Langdrag, kan De gå op i mit Bibliotek eller ud i Haven."

Hans Eksellence smilede og gik ind i Modtagelsesværelset.

En højstående tibetansk Embedsmand gik forbi mig nogle Minutter senere, ført af en Tjener og ledsaget af en tibetansk Officer. Da han bemærkede min tarvelige Kjortel, betragtede han mig med tydelig Foragt, idet han selvfølgelig ikke vidste, at jeg var Narbus Gæst; men da Døren til Modtagelsesværelset åbnedes af en anden Tjener, skiftede hans hovmodige Holdning pludselig til slimet Kryben, da han hilste på Narbu, der var kommet hen til Dørtærskelen for at møde ham.

Da de Besøgende var gået, vendte Narbu straks tilbage til mig, og kort efter blev der anrettet et solidt Måltid, der indbefattede sådanne Delikatesser som Kartofler, Ris og Æbler. Størstedelen af det tibetanske Folk smager praktisk talt aldrig disse Ting, da de er altfor dyre. Nu og da kom en anden Tjener med et Sølvfad med lunkent Vand til at skylle Fingrene i.

Efter Middagsmåltidet gik vi atter ind i Biblioteket. Selvfølgelig var de fleste Bøger tibetanske, men der var dog også enkelte engelske Bøger, blandt andet nogle nylig udkomne Bøger om Okkultisme og politiske og sociale Spørgsmål.

"Findes der også et Bibliotek i "Mysteriemes Dal"?" spurgte jeg.

"Ja," svarede han, "men det er kun tilgængeligt for Medlemmer af Broderskabet. De kommer dertil som min Gæst - mit personlige og fulde Ansvar - men Gæster har ikke Lov til at besøge den forbudte Bys Bibliotek, medmindre de opnår en speciel Tilladelse, som kun kan givæs ~det hemmelige Broderskabs Leder, hvem vi ærbødigt kalder "Lysets Fyrste"."

Narbu - tegnede en Kortskitse og rakte mig den derpå, idet han sagde:

Denne viser Dem Vej til Dalen. Vil De tillade mig at først at forstrække Dem med nogle Penge til Deres Udgifter undervejs?' Han tog et Bundt nye, tibetanske Banknoter og en Håndful Sølvmonter op af en Skuffe.

"Nej tak, sagde jeg, "det er meget venligt af Dem, men jeg rejser alene og møder nu og da Røvere. Det er unyttigt for mig at tage så mange Penge med mig, da de sikkert vil blive røvet fra mig ved første Lejlighed, hvor jeg mødær banditter. Jeg har stadig nogle Monter, der omhyggeligt er skjult i mine Sko. Jeg kan ikke have flere på mig."

"Det gør mig ondt," sagde Narbu; "men jeg ser, at Deres skos tilstand ikke længere er den bedste. Hvis De tillader mig at låne Dem et Par nye, gode Lædersko og en ny Kjortel vil det glæde mig umådeligt."

Størstedelen af Aftenen tilbragte jeg i Biblioteket.

Efter at der var blevet serveret et solidt Aftensmåltid af tre tjenere, og efter endnu en Spadseretur i Haven, førte Narbu mig op til et af Gæsteværelserne på første Sal. Jeg tilbragte et Par Timer med at bringe min Udrustning i orden og forsøgte at falde i Søvn et Par Timers Tid

efter solnedgang, hvad der er yderst vanskeligt i Tibets beboede Distrikter, da de fleste Tibetanere tager lige så lidt Hensyn til Folk, der ønsker Nattero, som Befolkningen i visse Dele af det europæiske Fastland. Da Narbus Dsong lå omgivet af mange tibetanske Huse, fortsattes Uroen til langt ud på Natten.

Klokken fem næste Morgen stod den gæstfri og elskværdige Narbu selv op for ved Selvsyn at konstatere, at jeg blev betjent ordentlig af Tjenerne, og efter et tidligt Morgenmåltid, indtaget i min Værts Selskab, forlod jeg hans Dsong ledsaget af en af hans betroede Tjenere, som havde Ordre til at følge mig, til jeg var ude af beboede Egne.

Før jeg drog afsted, fortalte Narbu mig, at han selv i Løbet af en Dagstid eller to vilde drage til "Mysteriernes Dal", men til Hest, og han gav mig en Introduktionsskrivelse. Han tilføjede, at han allerede med ridende Bud havde sendt Besked, der meldte min Ankomst. Budbringeren havde forladt Dsongen den foregående Dag.

Efter at Narbus Tjener var vendt om, havde jeg kun een Oplevelse, der er værd at omtale, før jeg nåede "Mysterierne Dal".

Det var den følgende Dag, da jeg mødte en Flok Tibetanere af en asketisk Sekt, som tror, at det er muligt at nå åndelige Resultater ved at faste, og at andre Væsner har en direkte Indflydelse på ens Legeme.

Deres Tro går i store Træk ud på følgende:

Mennesket er både Ånd og Materie. Ånden er iboende. **Den er ubevægelig og guddommelig ved sit Væsen**

Derfor er alt, hvad Mennesket har at gøre, blot at pleje det legemlige Hylster, gennem hvilket Ånden manifesterer sig, så vil Åndens Strøm passere gennem det uden Hindringer, og Mennesket bliver automatisk åndeligt!

Disse Gnen-dnas Asketer fastede, og både deres Faste og anden fysisk Træning, der var bestemt til at holde deres Legemer fuldstændig rene, var Udtryk for en ligefrem Legems-Kultur, der syntes at grænse til en mærkelig Slags Personlighedsspaltning af Menneskets Bevidsthed ved at koncentrere hele Opmærksomheden om Legemet.

Det var en højst usædvanlig Oplevelse i Tibet at møde Mennesker, der drog så megen Omsorg for deres Legemer, at det ligefrem blev til en Slags fiks Idé. De anså ikke Smør for rent nok til at rense deres Legemer i og erstattede det med Sennep og Olie, hvis Pris er alt for høj for jævne Tibetanere.

Hvis et Menneske samler hele sin Opmærksomhed om sit Legeme og plejer dette med forskellige udsøgte og urimelig dyre Ting, kan det ikke undre, om han bliver mere egoistisk i sit daglige Liv end det almindelige Menneske, som ikke gør Omhuen for sit Legeme til Religion. Disse Gnen-dnas Asketer er ikke meget talrige og står i ejendommelig Modsætning til almindelige Tibetanere, der fuldkommen forsømmer deres Legemer.

Fra Tid til anden faster disse Asketer i lange Perioder, men hvorfor faster de? Fordi de ønsker at være åndelige, lykkelige og sunde, og fordi de tror, at de er i Stand til at forlænge deres Levetid ved at drage megen Omsorg for deres Legeme og især ved at faste.

Jeg kommer til at tænke på en europæisk Sundhedsapostel, som jeg engang kendte. Han er omkring de treds, 60, nu og har i fyrrer År omhyggeligt plejet sine Nyrer ved stadig at undgå den Mad, der kunde skade dem. Han er nu angrebet af en alvorlig Nyresygdom, som synes at være fremkaldt af hans bestadige Frygt for Nyrerne.

VI.

"Mysteriernes Dal".

Jeg vidste fra Narbu, at de indviedes By i Mysteriernes Dal kun lå henimod 40 Kilometer fra den nærmeste Landsby. Atter og atter spekulerede jeg på, hvorledes en hel By kunde holde uvelkomne Besøgende og nysgerrige Folk borte. Det var så meget mærkeligere, som Narbu havde fortalt mig, at Byen ikke var omgivet af Mure eller Grave, og at den overhovedet ikke var bevogtet. Et almindeligt tibetansk Kloster var langt mere beskyttet end Byen.

I en af de små Sidedale til Sangpodalen kunde jeg ikke stå for Fristelsen til tilfældigt at spørge en ung, tibetansk Landmand, om han nogensinde havde hørt om "Mysteriernes Dal". Han så på mig med et ejendommeligt Udtryk og svarede: "Me, me !" (Nej, nej!) Men der var noget i hele hans Holdning, der gjorde det sandsynligt for den opmærksomme Iagttagere, at han virkelig vidste noget, men ikke havde Lyst til at tale derom.

"Mysteriernes Dal" var mindre end tre Dages Vej borte, og hvis der virkelig fandtes en sådan forbudt By, beboet af mange Hundrede Mennesker, var det usandsynligt, at han aldrig havde hørt om dens Eksistens.

"Mysteriernes Dal" må ganske givet eksistere, hævdede jeg, "for jeg er på Vej derhen."

Han for sammen og sagde så skælvende og med sagte Stemme:

"Selvfølgelig ved de fleste af os, at Byen eksisterer, men der er ingen, der nogensinde taler om den eller nævner dens Navn."

"Jeg kender Vejen derhen," sagde jeg, idet jeg endnu engang undersøgte Narbus Kort, der var tegnet med en vesteuropæisk Generalstabsofficers Akkuratesse. "Jeg ønsker ikke at få Dem til at fortælle mig om den, da jeg selv snart får den at se. Fortæl mig bare, hvorfor De ikke tør tale, og hvad der tvinger så mange Tusind Mennesker til at holde Tand for Tunge."

"Alle de, der bryder Tavshedspligten, rammes omgående af en frygtelig Straf," svarede han. "Vi véd det af Erfaring. I Fjor bragte to af mine Venner et Rygte videre, som de havde hørt om Byen. De blev begge syge samme Aften, og alt deres Kvæg døde. Det samme og endnu værre Ting rammer enhver, der af Nysgerrighed prøver at komme Byen nær."

"Har De nogensinde forsøgt det?"

"Nej," svarede han, "og dette er det sidste Spørgsmål, jeg vil svare på. Jeg drog aldrig derhen, men en Ven forsøgte det. Han havde passeret den Grænselinie, der markerer Byens Enemærker, og vendte nogen Tid efter tilbage. Han så tre År ældre ud og var blevet stum. Han kunde ikke tale i tre Måneder. Hans Tunge var ligesom lammet."

Jeg drog videre.

Jeg var ikke tilbøjelig til at tage Historien særlig højtidelig, skønt Bonden havde set i høj Grad opskræmt ud. Når en sådan Frygt først får Tag i en hel Befolkning, bliver Massesuggestion en mægtig Faktor. Hvorfor skulde en voldsom Suggestion ikke kunne medføre Sygdom og Lammelse? Jeg havde set lignende Eksempler i andre Dele af Verden.

To Dage senere nærmede jeg mig de Indviedes By.

Jeg var i den Dal, der var angivet på Narbus Kort.

På et Sted, hvor Dalen kun var omkring 100 Meter bred, forsvandt Flodlejet pludselig. Her stod et Par store Stenplader med Ordet "Grænse" indmejslet med store Bogstaver. Så dette var altså den "Grænselinie", som den tibetanske Bonde havde omtalt for mig!

Jeg gik videre. Dalen så nøjagtig ens ud på begge Sider af Stenpladerne, bortset fra at Floden pludselig var forsvundet. Jeg gik adskillige Hundrede Meter videre, men opdagede ingen By. Endnu nogle hundrede Meter længere fremme udvidede Dalen sig gradvis, men der var stadig ingen By i Syne. Jeg begyndte at spekulere på, om jeg var faret vild.

Da jeg havde gået yderligere nogle Minutter, opdagede jeg pludselig en rund Stenmur,

der målte omtrent 1,5 Meter i Højden og ti Meter i Diameter. Den stod i Midten af Dalen, hvor denne var henved 400 Meter bred. Jorden skrånede jævnt ned til alle Sider fra den runde Mur? og i en meget større Cirkel - hvis Radius måske var 100 Meter - var 7 firkantede Gitterværker.

Jeg gik videre, og jo nærmere jeg kom, desto mere påfaldende blev det, hvor rent og bemærkelsesværdig velholdt alt syntes at være.

Derpå så jeg, at de 7 Gitre omsluttede 7 firkantede Jordpletter, der var fuldkommen dækkede af store Glas-fliser. Arealet af hver Firkant var omkring 40 X 40 Meter.

Foran hver Firkant førte en Trappe ned til en solid Dør. Det var tydeligt, at de syv Firkanter svarede til et tilsvarende Antal underjordiske Beboelseshuse, hvortil Lyset kom ned gennem de flade Glaslofter i Niveau med Jorden. Jeg så straks Konstruktørens Idé med disse mærkelige „Huse“. **Det var let at holde dem varme om Vinteren.** Desuden var Byen bogstavelig talt jordskælvsikker, og da „Tagene“ var i Niveau med Jorden, vilde det i Nødsfald være tilstrækkeligt at dække Glasfladerne med Sand og at fjerne Gitrene og den lille Mur i Midten for at få hele Byen til at forsvinde. Og i værste Tilfælde kunde endog Trappenedgangen fyldes og dækkes.

Skæret fra Morgensolen fik Glasoverfladerne til at glimte, og jeg gav mig til at spekulere over, hvorledes Indbyggerne beskyttede sig mod de svidende Solstråler på varme Sommereftermiddage, da jeg bemærkede et stort Rør, der førte op til en Slags Tank i den runde Mur i Centrum, som var beliggende på det højeste Punkt af den jævnt skrånende Slette. Små Rør løb fra Tanken ned mod Glastagene, og det faldt mig ind, at Husenes Temperatur på varme Eftermiddage kunde holdes nede ved en stadig Overrisling af Glastagene.

Jeg gik ned ad en af Trapperne og stod foran en tung Dør. Der fandtes ingen Klokke eller overhovedet noget, ved Hjælp af hvilket den besøgende kunde melde sin Ankomst. Jeg bankede først med Fingrene og derefter med hele Næven; men der kom ingen og lukkede op. Jeg fik så den Idé at kravle over Gitrene ind på Glastagene og trampe for at vække Beboerne, men opgav det, da Gitrene var mere end 2-3 Meter høje og meget solide, og så snedigt lavet, at det var umuligt at klatre over dem.

Alt, hvad jeg derfor kunde gøre, var at strejfe om og holde Udkig. Men ingen viste sig. Jeg følte mig som i de dødes By. Og dog var Klokken omtrent halvti om Formiddagen!

Jeg besluttede så at spadsere lidt omkring for at undersøge Naboskabet, idet jeg håbede at møde nogen, når jeg kom tilbage. Jeg gik ud af Pladsen i modsat Retning, men så snart jeg var på den anden Side af Gitrene om de sidste Glasflader, var jeg atter ude i ørkenen, og en halv Kilometer fremme var der andre Stenplader med Ordet „Grænse“. Det var alt!

Jeg vendte så om for at gå tilbage. De indviede By lå foran mig i en Afstand af nogle få Hundrede Meter, men hvis jeg var kommet der uvidende om dens Eksistens, vilde jeg ikke have bemærket den. De tynde Gitre af nøjagtig samme Farve som Jorden var næppe synlige, og den runde Mur skjultes af en lille Bakkekam.

Da jeg var vendt tilbage, så jeg en Mand komme op af en af de 7 Nedgange. Det var ikke nødvendigt at kalde på ham. Han hastede mig i Møde.

"Chi la iru dug?*) spurgte han skarpt.

Han var iført en Chupa,**) der var lavet af billig Silke og fuldkommen ren.

"Jeg er blevet indbudt til at komme her," svarede jeg. "Af hvem?" Hans Stemme lød næsten hul og var upersonlig i Tonefaldet.

Jeg nævnede Narbus Navn. Hans kolde Reserverthed veg øjeblikkelig for stor Ærbødighed. "Det er for tidligt, Herre; kun meget få står op før Middag. Livet her begynder først om Eftermiddagen. Hvis De er blevet indbudt til at komme her, må Lha-mochun***) vide noget om det. De må vente. Måske vil hun stige op fra Paladset dér om en Times Tid."

*Hvad vil du her ***) Kjortel. ***) Vor lille Gudinde.

"Paladset!" udbrød jeg.

"Ja, Paladset," gentog han. "Det er Paladset." Han pegede hen på en af de firkantede Glasflader.

Så bøjede han sig ærbødigt, smuttede ned ad Trappen, hvorad han var kommet, kom et øjeblik senere atter op og gik videre.

Under Samtalen havde hans Blik hele Tiden været fuldstændig udtrykssløst.

Jeg så på ham, medens han gik bort. En anden Mand, klædt i Bomuld, kom op ad en Trappe. Jeg syntes ikke om hans Holdning. Jeg kunde ikke lade være at mindes Dukken i en velkendt Operette af Offenbach. Det var intet Liv over denne Mand og ikke Skygge af Individualitet. Den koldeste Tjener, der i Årevis har levet sammen med den koldeste Aristokrat i Verden, var Fyr og Flamme i sammenligning med denne Mand. Da han gik forbi mig, fik jeg lige et Glimt af hans øjne. De var næsten glasagtige, ligesom øjnene på et Lig.

For at forslå Tiden undersøgte jeg endnu engang alt meget grundigt. Jeg havde endnu ikke udforsket Muren og bøjede mig ind over den. Den var bygget rundt om en lodret Skakt. Jeg kikkede ned. Den syntes at være kolossalt dyb. Jeg anstrengte mine øjne. Langt nede syntes den at forsvinde i Jordens Indre. Hvis jeg kastede en lidt større Sten derned, mente jeg at kunne fastslå dens Dybde. Men Jorden var så ren, at ikke een Sten var at finde. Jeg måtte gå mindst 5 Minutter for at få fat i ordentlige Sten.

Jeg kastede en af dem ned i Skakten og lyttede. Ti Sekunder forløb, og der hørtes ikke een Lyd. Tyve, tredive, fyrre, halvtreds og endnu ikke en Lyd! Jeg kastede endnu en tungere Sten ned og bøjede mig frem over Muren. Der hørtes overhovedet ikke en Lyd!

Jeg gik for anden Gang hen imod Bjergsiden og fandt en endnu større Sten. Jeg trak min Gummibåd frem fra Fåreskindssækken, hvori den lå gemt, og ved Hjælp af Snore og Sikkerhedsnåle omformede jeg den til en stor Høretragt, hvorefter jeg fastgjorde den til Skaktens Mur med Åbningen vendt nedad.

Derpå lod jeg Stenen falde og lyttede i Høretragten med den største Anspændelse. Ti Sekunder forløb, så tyve, så tredive! Endnu ikke en Lyd! Jeg stod i den største Spænding. Efter cirka tredive Sekunders Forløb hørte jeg Lyden af den tunge sten, da den voldsomt strejfedes Skaktens Mur. Dens Skraben mod Muren fortsattes i flere Sekunder, men ved det fyrretyvende Sekund havde den endnu ikke ramt Bunden. Endnu et Minut lyttede jeg i min Høretragt, men hørte ikke den svageste Lyd.

Dette var i Sandhed et interessant Emne at udforske, og jeg vandrede endnu engang hen til Bjergsiden og vendte tilbage med et endnu tungere Klippestykke.

I dette øjeblik kom der en Tibetaner løbende op ad en af Trapperne og sagde:

"Vor høje Gæst anmodes ærbødigt om ikke at kaste Sten ned i Skakten."

Han så koldt på mig med sine glasagtige øjne og vandrede bort.

Kort efter syntes Byen at vågne til Live. Der kom Mennesker op ad forskellige Trapper; de fleste af dem klædt i Bomulds-Klæder. Nogle få var klædt i Silke. Indbyggerne syntes at tilhøre to forskellige Kategorier. De, der var klædt i Silke, gik omkring som almindelige menneskelige Væsener. Når nogen af dem passerede mig, medens jeg stod og lænede mig op ad Skaktens Mur, hilste de på mig uden dog at standse eller stille Spørgsmål. Deres Ansigter var i de fleste Tilfælde nærmest smukke, og nogle enkelte Kvinder var endog meget smukke. Kun var der et trist Udtryk i deres øjne. Ingen af dem lo, og de, der talte sammen, medens de gik fra den ene Nedgang til den anden, talte med udpræget sagte Stemme.

De Mennesker, der bar Bomulds-Chupa, var helt anderledes. De var talrigere end den anden Gruppe og så du til at være Koloniens Tjenere. Der var endog Børn, der hørte til denne Kategori. Disse Mennesker var uhyggelige at se på. De opførte sig som Automater, og deres øjne var ganske udtryksløse.

Jeg begyndte at føle mig ilde til Mode. Men så kom jeg til at tænke på den yndige, lille Dolma, der var så fuld af Liv og Interesse, og på Narbu, der var så intelligent, energisk og venlig. Kunde sådanne Mennesker introducere mig i en Sekt, der ikke tjente det godes Formål? Var det ikke blevet mig fortalt, at de indviedes By bekendte sig til de mest ophøjede Principper? Arbejdede den ikke på at hjælpe Verden?

VII.

Den underjordiske By.

Alt omkring den underjordiske By syntes at være så ordentligt, praktisk og så bemærkelsesværdigt velorganiseret. Selve Planen til Byen bar umiskendeligt Præg af Geni. Nogle få Børn klædt i Bomuldstøj gik forbi Muren bærende på tunge Pakker. En lille Pige tabte en Pakke lige i det øjeblik, hun passerede mig. Jeg bøjede mig forover for at hjælpe hende at samle den op. Vore øjne mødtes. Jeg har aldrig før set sådan et Par øjne hos et Barn. De var livløse, uden Glæde, kun en mekanisk arbejdende Intelligens' monotone Udtryk. Hun tog mod Pakken uden at sige et Ord eller smile og gik videre. Atter måtte jeg tænke på en Robot eller et vandrende Lig.

I det samme kom en af de voksne Automater, klædt i en Bomulds-Chupa, hen til mig, stirrede livløst på mig og sagde:

"Min Herre, vor Gæst, Lha-mo-chun vil møde Dem ved Paladsets Indgang."

Jeg gik, anført af den livløse Tjener, hen til en af Trapperne. En ung Dame, elegant klædt i ren, hvid Silke af fortræffelig Kvalitet, steg op ad Trappen og mødte mig.

"Velkommen," sagde hun med sagte Stemme. "Vi vidste, at De kom."

"Jeg ankom hertil i Morges," svarede jeg på Tibetansk, "men havde ikke den Fornøjelse straks at møde nogen."

"Vi står meget sent op i den hellige By," svarede hun. "Der er serveret Morgenmad i Spisehuset" - hun pegede på et af de andre Glastage.

- "Klokken et. Alle vore Medlemmer og Gæster er da nærværende."

- Hun stirrede på min Udrustning. "Jeg skal sørge for, at disse Ting bringes til Deres Værelse."

- Hun vinkede til en af Tjenerne, som tog sig af mine Ejendele.

- "De skal bo i Gæsteboligen der ovre."

Tjeneren gik bort med mine Sager.

"De er den anden hvide Mand, der besøger den hellige By," sagde hun og tilføjede så på ubehjælpsomt Engelsk:

"Der har været mange Mennesker her fra Indien, men kun én fra Europa."

"Er han vendt tilbage?" spurgte jeg denne Gang på Engelsk.

"Nej," svarede hun. "Desværre døde han her. Han er begravet i den hellige By."

"Vilde det være for meget at bede Dem om at lade nogen vise mig hans Grav?" vovede jeg at spørge.

"På ingen Made," fortsatte hun på Engelsk. "Jeg vil selv vise Dem den."

Vi gik hen til den nærmeste Trappe.

"Dette er Tempelbygningen," sagde hun. "Vi kalder den Lha-Khang." Hun trak en Guldnøgle frem og åbnede Døren.

"Vær venlig at gå først ind."

Man var yderst høflige i den hellige By.

Vi gik ind i en Korridor. Lyset var stærkt, idet hele Taget var lavet af Glas, og strålende Dagslys strømmede ind gennem hele Loftet. Hun låsede Døren overfor op og åbnede den. Væggene var dækket af mærkelige Tegninger og Dsungs. (=*)Magiske Formularer.)

"Dette er Dødshuset," sagde hun. "Når nogen dør i den hellige By, opbevares hans eller hendes Efterladenskaber her indtil Begravelsen."

"Hvor længe?"

"I syv Dage," sagde Lha-mo-chun. "Der er tre Etager i denne Bygning;" fortsatte hun.

"Dødshuset er i øverste Etage, derunder ligger vort Tempel og allernederst Begravelserne."

Vi gik ud igen, og hun låsede omhyggeligt Døren.

På vor Vej nedefter passerede vi Tempets Dør, som syntes at bestå af massivt Guld. Måske Guldlaget kun var en Belægning, men i det Tilfælde var Illusionen fuldkommen.

"Det gør mig ondt, at jeg ikke kan vise Dem Templet," sagde hun. "Kun Medlemmer af det hellige Broderskab har Ret til at komme der. Til Gæster kan der erhverves særlig Tilladelse af vor Fyrste, men han er ikke i Byen for Tiden."

Vi gik ned til den underste Etage. Lyset i Korridoren var meget uklart, da det successivt passerede tre Lofter. Hun trak atter en Guldnøgle frem og åbnede Døren til en stor Sal. "Dette er vor Kirkegård," sagde hun. "De vil finde Europæerens Grav i det Hjørne der ovre. Det er den anden fra højre."

Jeg gik hen til Stenpladen. Der stod et tibetansk Navn på den. Jeg læste det meget omhyggeligt, men bemærkede, at det overhovedet ikke lød europæisk. Han var sandsynligvis blevet begravet under det tibetanske Navn, under hvilket han havde været kendt i Byen.

Jeg dvælede en Stund foran et Par andre Stenplader, da hun sagde:

"Hvis De bryder Dem om det, vil jeg i en fart vise Dem de andre Bygninger. Da Fyrsten er borte, kan jeg også vise Dem hans private Have. Hvis vi skynder os lidt, kan jeg vise Dem alle Bygningerne i den hellige By, undtagen naturligvis hans Palads. Jeg håber, at han vil give Dem Audiens, når han vender tilbage, og så kan De også få det at se."

Vi gik op ad Trappen, og hun førte mig hen til en Bygning, der lå på den anden Side af Tempelbygningen.

Da hun åbnede den tunge Dør, kunde jeg næppe tro mine egne øjne. Der lå en stor Hal, der målte omkring 40 / 40 Meter, fuld af dejlige Blomster. Drivhuset var lige så godt som de bedste i europæiske, botaniske Haver. Lokalet var delt i forskellige Rum, der ved Hjælp af varme Vandrør holdt forskellig Temperatur.

Drivhuset var vel i sig selv ikke noget usædvanligt, men det syntes at være noget af et Mirakel at finde sådan noget i en tibetansk Dal.

"Dette er Hans private Have," sagde hun med den dybeste Respekt. "Dette er det Sted, hvor vor Fyrste, Mani Rimpotche, "Den strålende Juvel" eller "Lysets Fyrste" kalder vi ham, nedlader sig til at foretage sine Spadsereture om Eftermiddagen. Drivhuset er direkte forbundet med Paladset ved en underjordisk Passage."

Vi var kommet ind i et Rum, hvor der dyrkedes tropiske Planter.

"Må jeg spørge Dem, hvad Slags Brændsel De bruger i Deres Centralvarmesystem i den hellige By?"

"Vi bruger Alkohol," svarede hun. "Det brænder uden Røg."

"Hvorfra får De den?"

"Vi destillerer den selv. Destillationen sker i Bygningen lige overfor. Bygningen bruges til Destillation, Kogning, Vask af Linned, Sanitetsrum og til Beboelse for adskillige Hundrede Tjenere."

Vi forlod Glashuset.

"Den Bygning derovre er Beboelseshus for vore Medlemmer," sagde hun. "De skal bo i Gæstehuset overfor. De kan komme og gå, som De har Lyst til. De vil meget snart få Spisehuset at se, når vi indtager vor Frokost. Jeg skal nu i en Fart vise Dem det Hus, der bruges til Kogning og Sanitet."

Vi spadserede over til den anden "Bygning" og gik nedad Trapperne. En tung Dør stod på vid Gab. Der var anbragt et stort Opslag, som meldte, at Medlemmer, Gæster og Tjenere skulde bruge Sanitetsbekvemmelighederne i denne Bygning, som med det Formål for øje var forbundet med de andre Bygninger ved underjordiske Gange.

"Vilde det ikke være mere praktisk at installere Sanitetsbekvemmeligheder i hver af de andre Bygninger?" vovede jeg at spørge Husets Forstander, en middelaldrende Mand, iført en billig Silkedragt.

"Nej," sagde han. "Der er Grunde til den strenge Regel. Alt urent, organisk Stof kastes øjeblikkelig på en Ild, der brænder Dag og Nat. Enhver i den hellige By må gøre sig den Ulejlighed at gå fra sit Værelse herhen. Dette er et Offer, der bringes Renheden i den hellige By."

Idet han sagde dette, røbede hans Tonefald betydelig Foragt for "urent, organisk Stof".

Indtil nu havde jeg bevaret en meget kritisk og nøgtern Holdning overfor alt, hvad jeg så og hørte i de indviede By. Det lyder underligt, men efter at have indtaget mit første Måltid i Spisehuset holdt jeg op med at betragte Tingene på denne Måde og blev pludselig ukritisk over for alt, hvad jeg så.

Mange Hundrede Medlemmer og Gæster hos det hellige Broderskab var samlede i Spisehuset for at indtage Frokosten. Måltidet blev serveret i en stor Sal, der også omtrent målte 40 / 40 Meter. Der var mange Forhøjninger, på hvilke Deltagerne sad i Kredse på ni Personer. (Tallet ni syntes at være det "hellige Tal" i den hellige By, skønt Tallet syv også hyppigt forekom. Der var syv Bygninger. Gæstehuset havde 90 Gæsteværelser. Gongongen lød ni Gange før Måltiderne etc.

Hver Deltager sad på en kostbar Pude. Snese af de uhyggelige, "livløse" Tjenere, som - indtil jeg havde indtaget mit første Måltid i den hellige By - næsten fik mig til at gyse, gik lydløst rundt på tykke Tæpper. Maden blev sendt herover fra Køkken- og Sanitetshuset gennem en underjordisk Gang. Alt syntes at være glimrende organiseret. Tjenere kom og gik med regelmæssige Mellemrum, og en af dem syntes endog at dirigere Trafikken.

Nogle af mine Læsere undrer sig måske over, hvad Broderskabet lever af. Hvis blot nogle få Dusin af Broderskabets mange Hundrede Medlemmer var så rige som Narbu, kunde alle Udgifter dog antagelig klares ved deres frivillige Bidrag, så meget mere som det var højst sandsynligt, at Koloniens Tjenere slet ingen Løn fik. Ydermere formindsker den hellige Bys fuldkomne Organisation Udgifterne ved at hindre Spild. Med Hensyn til Byens Madforsyning syntes kun en Del af Broderskabets virkelige Nødvendigheder at være fremskaffet udefra. Der fandtes store, underjordiske Haller dækket af Glas, som ikke var tilgængelige, og disse kan være anvendt til at fremstille Fødevarer ad kemisk Vej.

Nogle af Broderskabets Medlemmer kunde tale en Smule Engelsk, ligesom Lha-mo-chun, og to af dem sad tilfældigvis ved samme Bord som jeg. Da jeg så Tjeneren, der dirigerede Trafikken til og fra Køkkenet, gjorde jeg en spøgende Bemærkning om den lignende Trafikregulering i Vestens Storbyer og ledsagede Bemærkningen med at le. Mine Bordfæller så fuldstændig chokerede på mig, og en Slags Inspektionshavende, klædt i en billig Silkedragt, underrettede mig høfligt, men bestemt om, at Latter var forbudt i den hellige By. Fra mine Bordfæller erfarede jeg bagefter, at ikke blot Latter, men også højroset Tale var i Strid med Husordenen - kun stilfærdig Samtale var tilladt!

Blandt de Mennesker, der sad ved mit Bord, var der mange clairvoyante. De var meget stolte af deres okkulte Færdigheder. De følte sig endvidere yderst bærede over, at de var blevet udvalgt af Mani Rimpotche, "Den strålende Juvel", til at tjene ham i hans store Mission med at bringe Lys over Verden. Den nøjagtige hierakiske Rangfølge var en Hemmelighed. I Spidsen stod "Lysets Fyrste" eller "Den strålende Juvel", der i Almindelighed kort benævnedes "Han". Brødrene passerede gennem mange på hinanden følgende Indvielser, idet hver Indvielse gav dem en højere Rang i Lysets Hieraki. Blandt de ophøjede Titler jeg hørte under mit Ophold i Byen, fandtes sådanne som "Uddelere af guddommelig Visdom", "Lysets Herrer", "Lysets Disciple", "Sjælefrelsere", "Barmhjertighedsmænd", "De oplyste Lærere", osv. Enhver Indvielse bandt vedkommende nærmere til Broderskabets Leder, og jeg tror ikke, at Indehaverne af de højeste Grader overhovedet havde nogen selvstændig Personlighed, men var rene Repræsentanter for den "guddommelige Vilje" med Hjerte, Sjæl og Krop.

Til Gengæld for at de således havde gjort sig til en Slags Slaver, havde de opnået større okkult Styrke og åndelig Energi, for at de alle kunde tjene Broderskabets Formål og intet andet.

Enhver Tanke på seksuelt Liv syntes i den hellige By at betragtes som foragtelig og under sådanne åndelige Menneskers Værdighed.

Jeg så mig om og bemærkede, at Lha-mo-chun sad ved et af de andre Borde i en halv Snes Meters afstand. Ingen syntes i den hellige By at være sig Eksistensen af det andet Køn bevidst, når hun eller han så på en Mand eller Kvinde, ligegyldigt hvor smuk eller yndig han eller hun så end kunde være.

Efter Frokost måtte jeg indvillige i den eneste Formalitetstvang, der var pålagt Gæsterne. Ved min Indflytning i Gæstehuset skulde jeg overrække Husets Leder en Stump Papir, på hvilket jeg havde skrevet nogle få Ord med tibetanske Bogstaver.

Jeg gik ind i mit Værelse. Det var temmelig stort og glimrende oplyst af det enorme "Vindue", der dækkede hele Loftet. Det var en varm Sommerdag, men ikke desto mindre var Luften kølig på Grund af den nævnte automatiske Anordning, ved hvilken Glastagene kunde overrises til Temperaturen Regulering. Der fremskaffedes Ventilation ved et Rørsystem, der sandsynligvis endte med en Slags Vifte, der betjente hele Bygningen og uafbrudt holdtes i Gang af Tjenerne.

Da jeg gik ind ad "Huset"s Dør, havde jeg lagt Mærke til, at det var en højst usædvanlig Indgang for et tibetansk Hus. Den så ud til at være ganske luft- og vand-tæt. Og i Værelset var det umuligt at åbne en eneste af de Glasplader, som Loftet bestod af. Tydede alt dette på, at den underjordiske By var blevet bygget med Henblik på at kunne sættes under Vand i Nødsfald?

Da Gæstehusets Leder vidste, at jeg var en hvid Mand, havde man sat en Seng ind i mit Værelse. Værelsets Dør kunde låses indvendig fra, og alt var usandsynlig rent. Han havde også sagt mig, at jeg kunde foretage mig alt i Værelset med Undtagelse af at spise og vaske mit Linned. Værelset måtte ikke "vanhelliges" ved at spise, sagde han, og Tøjvask etc. foretoges af Tjenerne i Sanitetshuset.

Med Hensyn til fysisk Komfort var alt i Orden, når man da lige ser bort fra Udsigten til atter og atter at måtte vandre flere Hundrede Meter hen til Sanitetsbygningen; men da jeg er en praktisk Mand, simplificerede jeg dette Forhold ved at sætte den største af mine Flasker til Side til det bestemte Formål, der var mig nægtet af Husets strenge Reglement.

Når jeg forlod Gæstehuset om Morgenen var den yderste Dør sommetider lukket, medens den

ved andre Lejligheder stod på vid Gab. Det lyder utroligt, men jeg havde altid på Fornemmelsen, før jeg forlod Værelset, om den var åben eller lukket, og denne vage Følelse (det var ikke, hvad der går under Betegnelsen Clairvoyance) viste sig altid at være rigtig, skønt jeg skulde gennem to Korridorer, før jeg nåede den yderste Dør. Fænomenet var uforklarligt, men afgjort en Kendsgerning.

Byens psykiske Atmosfære syntes at gøre det yderst vanskeligt at tænke kritisk og metodisk. Hukommelsen syntes nærmest at svækkes. Jeg havde kun været i Byen i ti Timer, men de første Timer følte jeg, som lå de År tilbage. Til Gengæld syntes Byen at udvikle Menneskets intuitive Evner i en mærkværdig Grad.

Da jeg var vendt tilbage til mit Værelse, hørte jeg Lyden af Fodtrin oppe på Glastaget. Man kunde høre Tordenskrald langt bort, og da tibetanske Tordenbyger er usædvanlig voldsomme om Sommeren og gerne ledsages af kraftige Haglstorme, anbragte man en Slags tykt Klæde eller en tynd Matte på Glastagene for at beskytte dem mod Haglene. Jeg gik op for at se på Arbejdet. Det viste sig, at Vinduesdækningen udførtes af op mod Hundrede af de "livløse" Tjenere, assisteret af et stort Antal Børn med samme mekaniske Bevægelser. Også Børnenes øjne var ligesom døde, og Indtrykket var endnu mere ubehageligt, end det Tjenerne havde gjort på mig.

Værelset formørkedes af Matterne på Glastaget, og efter at have tændt en Lampe satte jeg mig ned for at læse. De havde specielt fremskaffet en Slags Kasse, der skulde gøre det ud for et europæisk Bord, og endvidere en rigtig Stol. Klokkeren halvti hørtes høje Gonggongslag, og da jeg ikke straks rejste mig for at forlade Værelset og begive mig til Spisehuset, kom en "livløs" Tjener ind uden at banke og sagde:

"Min Herre, vor Gæst, vil De være så venlig at begive Dem til Dagens andet Måltid?"

I Spisesalen mødte jeg Narbu, der lige var ankommet. Han så yderst veltilpas ud. Kun Udtrykket i hans øjne syntes at have forandret sig lidt. De var stadig smukke, men også de havde fået en Antydning af noget glasagtigt, som jeg ikke syntes om. Han så ud til at indtage en meget høj Rang i det okkulte Hierarki, idet de andre Medlemmer nærmede sig ham med umiskendelige Tegn på Ærbødighed.

Narbu oplyste mig om, at Mani Rimpotche, den hellige Bys Hersker, forventedes at vende tilbage den følgende Dag, og at det var sandsynligt, at der vilde blive tilstået mig det Privilegium at blive modtaget i Audiens. Der fandtes Tilfælde, fortsatte han, hvor visse Medlemmers Slægtninge havde ofret hele deres Formue og rejst Tusinder af Kilometer for at opnå en Audiens hos ham, der blot varede i to Minutter. Hvis det lykkedes ham at arrangere en Audiens hos den ophøjede, kunde jeg bede Fyrsten om Tilladelse til at overvære Gudstjenesten. Kun Medlemmer måtte ellers betrede Templet, men Gæster kunde opnå en særlig Tilladelse dertil - en Tilladelse, der kun kunde gives af selve "Lysets Fyrste".

Han fortalte mig også, at Medlemmerne af det hemmelige Broderskab ikke kunde forlade Byen, med mindre de blev sendt ud på en speciel Mission tildelt dem af Herskeren. Deres Liv syntes at være reguleret som Beboernes i en Myretue. Med Hensyn til Tjenerne syntes disse at være så blottet for Liv og selvstændig Intelligens, at det rimeligvis var dem umuligt at gøre noget andet, end hvad de blev sat til.

De nærmeste Par Dage vilde blive af vital Betydning for mig, sagde Narbu. Ingen her havde Ret til at tvinge mig, og jeg kunde frit bestemme, om jeg ønskede at blive Medlem. Det stod mig frit for at komme og gå, som jeg vilde, og så længe jeg ikke havde afgivet noget Løfte, var jeg på ingen Måde forpligtet mod Broderskabet.

Derpå hviskede han: "Mange blandt os her har en. Følelse af, at det kunde få stor Betydning for os, hvis De besluttede Dem til at slutte Dem til os af egen fri Vilje." Han antydede endog en hurtig Stigning på Hierakiets Rangstige med hurtig påfølgende Indvielser og Muligheden af at blive betroet "en virkelig stor Opgave", så snart jeg havde besluttet mig til at blive Medlem.

Jeg erindrede ham om, at jeg aldrig havde villet slutte mig til nogen Sammenslutning eller noget Broderskab af nogen Art, at jeg til Dato havde bestræbt mig for at opretholde en absolut

Uafhængighed i enhver Henseende, og at jeg nærede betydelig Modvilje imod at opgive dette Standpunkt.

"Det er Dem, der skal træffe Afgørelsen," sagde han, "men i det øjeblik, De har truffet Deres Beslutning, vil "Lysets Fyrste" indsætte Dem i den høje Position, Deres Personlighed og Evner anviser.

Jeg tænkte på, at jeg altid selv havde valgt min Position, og at jeg havde erhvervet Kundskaber og uvurderlig Erfaring ved at gøre sådan; men det var, som om jeg ikke kunde overveje Forholdene i Byen så frit, som jeg vilde have været i Stand til i en virkelig neutral Atmosfære. Jeg følte, at min Evne til at tænke frit og overveje Sagerne nøgternt var nedsat ved min blotte Tilstedeværelse i Byen. Og da jeg er meget øm over min Uafhængighed, gjorde alt i mig Oprør. Jeg forbandede næsten Atmosfæren i denne mystiske By.

Jeg måtte tænke på Goethes Ord i "Faust", hvor han lader Djævelen sige til sig selv efter at have forladt et lovende Offer:

*Kast på Fornuft og Videnskab Foragt, den største Kraft, som i din Hånd
blev lagt, lad dig af Løgnens Ånd bestyrke til magisk Kunst og
Trolldomsagt at dyrke, så har jeg dig fuldstændig i min Magt. *)*

*) P Hansens Oversættelse.

Så så jeg atter på Narbu og skammede mig over, at jeg havde næret sådanne Tanker. Han syntes at tage det hele så alvorligt og ønskede ærligt, at jeg vilde slutte mig til Broderskabet og arbejde for det gode i Verden, men lod mig frit træffe mit Valg. Pendulet svingede atter tilbage, og det smertede mig at have kunnet nære Mistro til ham.

Der var en livlig Samtale i Gang ved vort Bord, men alle gjorde sig Umage for ikke at hæve Stemmen.

Alle disse Mennesker følte sig øjensynlig stolte over at nyde det Privilegium at deltage i dette Arbejde for Verden. De nærede ret høje Tanker om deres eget åndelige Stade. Nogle af dem satte deres "Lysets Fyrste" i Forbindelse med æ Magter, der er, hvad Hindu-Filosoffer kalder Karma-Magter og leder Strømmen af Karma-Reaktioner på Mennesker og Nationer. Enkelte blandt dem syntes endog at tro, at deres Hersker virkelig kunde øve Indflydelse på Verdens Skæbne ved at fremskynde eller opsætte Krigsudbrud, fremkalde nye Epidemier, få gamle Sygdomsarter til at forsvinde og bruge andre af Menneskehedens Svøber, indbefattet de forskellige Naturkatastrofer, til sine Formål. De syntes at betragte "Ham" som en ophøjet Dommer, der administrerer guddommelig Retfærdighed, og følte sig overmodige ved Tanken om at stå så nær et Væsen, der besad alle disse Egenskaber.

Agtelsen for den menneskelige Intelligens var det kun så som å med. De syntes at mene, at Menneskets Mission her i Verden er at komme ud over det menneskelige Stadium og ud over Menneskets begrænsede Intelligens og at nærme sig det guddommelige i Intuitionen.

Atter svingede Pendulet i mit Sindelag i den modsatte Retning. Jeg tænkte på Djævelens Ord fra Faust, men det var mig tilstrækkeligt blot endnu engang at se på Narbu, og Pendulet svingede atter tilbage. Jo længere jeg blev i den hellige By, des mere overvældedes jeg af Uvished og Angst. Til Tider følte jeg det, som om Jorden forsvandt under mine Fødder.

Jeg lyttede til Narbu, medens han tog Del i Samtalen. Det forekom mig, at hans Stemme blev mere og mere metalagtig og hul. Da jeg sagde et Par tilfældige Bemærkninger, studsede jeg over min egen Stemme, som også lød mærkelig hul. ***Det individuelle Præg, som et Menneskes Personlighed og Oplevelser giver Stemmen, syntes at være borte.***

Jeg lyttede til Samtalen ved Nabobordet. De talte om Udviklingen. Man syntes ikke at interessere sig meget for menneskelige Emner, men desto mere for, hvad der ligger ud over det menneskelige Stadium.

En af dem talte om Udviklingen og mente, at Livet gik fra Mineralstadiet over Planter, Dyr,

Mennesker og Engle til Ærkengle og derfra til det guddommelige Trin. Enhver Skabning vilde efter hans Mening automatisk blive en Gud. Det var kun et Spørgsmål om Tid. Denne Ophøjelse syntes i hans øjne at være Menneskets sikre Skæbne. Hverken han eller de andre lod til at være klar over Tilintetgørelsens frygtelige Alternativ, at der er en nedadgående Tendens som Modstykke til den opadgående.

De syntes at tro, at den store, åndelige Kamp foregår mellem Ånd og Materie, og fuldkommen at ignorere den vitale Kendsgerning, at den virkelige, åndelige Kamp er en Dyst mellem Godt og Ondt med Materien som Kamp-plads.

Dagens andet og sidste Måltid bestod af ni forskellige Retter, serveret ret hurtig efter hinanden, så det ikke varede længere end en Time. Maden serveredes på Sølv tallerkner med et meget ejendommeligt Mønster. Den smagte udmærket; men det var meget vanskeligt at smage sig til, hvad den bestod af. Den indeholdt øjensynligt noget Kød, en Kendsgerning, jeg straks bemærkede, fordi jeg kun sjældent spiser Kød. De fleste Retter var forskellige Slags Ragout. De var forskellige i Smag, men så ens ud. Portionerne var meget små. Alle ni Retter Mad tilsammen var knapt lig Halvdelen af det Kvantum Mad der sættes til Livs af en Gennemsnits-Europæer til Middag. Maden var øjensynlig meget nærende og bekom én vel - tilsyneladende.

Narbu indbød mig til at mødes med et Par andre Medlemmer af Broderskabet efter Måltidet, men jeg sagde Nej Tak og gik i Seng lidt over otte. Jeg forstod, at Livet i den hellige By først nåede sit Højdepunkt ud på Aftenen, idet de fleste Medlemmer og Gæster først gik i Seng mellem et og to om Natten.

Jeg havde en urolig Nat, den værste i mange År. Jeg kastede mig frem og tilbage på Lejet og drømte de grufuldeste Ting. Sommetider, når jeg var på Grænsen mellem Søvn og vågen Tilstand, forekom det mig, at Værelset var fyldt med Dæmoner eller Djævle, klædt i hvidt og rødt, der forsøgte at flå mit Hjerte op og rive noget ud af det med deres skarpe Kløer. Mit Legeme vred sig i Smerte, og jeg lå badet i Sved. To eller tre lyse Skikkelser stod tæt ved mig. Deres øjne glimtede, hver Gang Dæmonerne gjorde Udfald mod mit Hjerte, og de drev atter og atter Djævlene tilbage.

Mareridtet tog til i Styrke. Jeg rystede over hele Kroppen. Jeg passerede de forskellige Stadier af halv Søvn, dyb Søvn og vågen Tilstand med utrolig Fart. Når jeg var helt vågen, troede jeg, at jeg havde pådraget mig en smitsom Sygdom, der satte høj Feber.

Et Par Sekunder senere var jeg atter i Halvslummer, og jeg så flere Hundrede Dæmoner med smukke, men uhyggelige øjne nærme sig truende med deres hvide Kløer rettet mod mit Hjerte, og denne Gang var det som om mine hvide Skytsengle var for svage til at holde hele Dæmonhæren i Skak. De veg, og der kom et ubeskriveligt Udtryk af Ængstelse i deres smukke Ansigter. I et Nu var jeg lysvågen. Jeg skælvede over hele Kroppen og havde høj Feber. Mine Læber brændte, og min Tunge var knastør. Jeg havde tilstrækkelig Sygdomskendskab til at vide, at hvis Feberen tog til med blot en Grad, vilde jeg dø. Jeg kastede mig frem og tilbage i Sengen, men var for svag til at kalde på nogen, og der var ingen Klokke. Straks efter faldt jeg atter tilbage til min tidligere Tilstand og var et Stridens Æble for Dæmoner og Skytsengle.

Dæmonerne havde ikke noget individuelt Udtryk, de lignede alle hinanden og manglede fuldkommen Personlighedspræg. De syntes mekanisk at udføre en eller andens Befalinger. Skytsenglene syntes modsat at være udpræget individuelle. Atter kæmpedes der om mig, og da det så ud, som om mine Skytsengle skulde bukke under, blæste pludselig en af dem i en Sølvtrømpet, og en strålende Skikkelse nedsteg fra Himlen og slog med et Sværd, der syntes at være lavet af Solstråler, Djævlene på Flugt!

Jeg var nu atter lysvågen. Jeg følte, at Feberen havde passeret Klimax, og at jeg var i Bedring. For

første Gang i mange År havde jeg været syg for Alvor. Jeg var for svag til at stå ud af Sengen og få fat i noget til at tørre den Sved bort med, som jeg lå badet i. Men efter kun en halv Times Forløb, følte jeg mig stærk nok til at stå op og tænde Lyset.

Jeg fik ikke flere Mareridt den Nat. Jeg følte mig kun fantastisk tørstig og drak adskillige Potter Vand. Om Formiddagen, medens alle andre i den hellige By endnu syntes at sove, gik jeg ud at spadsere. Jeg har aldrig gået så langsomt. Da jeg var to Kilometer udenfor de indviedes By, trak jeg mine Klæder af og tog Solbad i det strålende Solskin.

Jeg indsugede Varmen med den dybeste Taknemlighed. Aldrig tidligere har jeg mærket en sådan Tiltagen i Styrke på så kort Tid.

Henimod Klokken tolv vandrede jeg tilbage. Efter Hjemkomsten drak jeg endnu et Par Potter Vand, og da Gonggongen lød ni Gange for at tilkendegive, at det var Frokosttid, var jeg næsten helt kommet mig. Da jeg smilende hilste på Narbu, bemærkede han kun, at jeg så en Smule blegnæbbet ud! Han havde jo ikke Anelse om, at jeg kun havde følt mig en Knivsbred fra Døden den foregående Nat. Da vi satte os til Frokostbordet, blev der rakt Narbu et Brev på en gylden Tallerken. Han brød ærbødigt Seglet og kunde næppe skjule sin Bevægelse, da han meddelte mig Indholdet.

Mani Rimpotehe kom i Går Aftes uventet hertil. Jeg havde en Samtale med ham Klokken to i Nat og omtalte Dem i Samtalens Løb.

„Vidste han noget om mig?”

„Det tror jeg, han gjorde. Men i hvert Fald var han så venlig at sige, at De skulde behandles med den yderste Høflighed og Opmærksomhed, og med Hensyn til Deres Audiens, som jeg ærbødigt tillod mig at foreslå, sagde han, at den skulde han tage alvorligt under Overvejelse lidt senere.”

„Og nu,” fortsatte Narbu, „har jeg lige modtaget hans Afgørelse. De vil blive modtaget i Paladset i Morgen Eftermiddag Klokken tre, og jeg ser, at fulde tredive Minutter er blevet forbeholdt til Deres Audiens, hvad der er en usædvanlig lang Tid.

Selv såkaldte „lange Audienser” varer ikke mere end 7 Minutter, og kun een Gang i Årevis er et så stort Privilegium blevet tilstået en Gæst i „de indviedes By”. Jeg håber, at De synes om Byen,” tilføjede han.

„Ja,” svarede jeg høfligt; „alt her synes at være så umådeligt rent og så velorganiseret.”

„Og hvordan med den psykiske Atmosfære? Er De tilfreds med den ?”

„Den er meget ejendommelig,” sagde jeg. „Jeg føler mig som En, der er død, men har glemt at lade sit fysiske Legeme blive tilbage.”

„De mener, at De føler det som én, der i sit Kød og Blod besøger det hinsidige?”

„Ja,” sagde jeg. „Det er en meget ejendommelig Følelse, og dette er et meget ejendommeligt Sted.”

„Deres Opholds Højdepunkt vil blive Deres Audiens hos Ham,” bemærkede Narbu.

Frokosten, der kun bestod af een noget solidere Ret, var forbi, og jeg var tilbage i mit Værelse. Jeg tog først et Par Timers Søvn for at genvinde så meget som muligt af de Kræfter, jeg havde sat over styr under Feberens om Natten, og derpå begyndte jeg at vadske et Stykke Linned. Jeg var fuldkommen klar over, at jeg brød en af Byens Love ved at vadske mit Linned i Værelset i Stedet for at overgive det til en Tjener, der kunde behandle, det i Sanitetshuset; men jeg lader altid kun nødtigt andre berøre mine personlige Effekter og lader aldrig andre betjene mig, hvis det ikke er strengt nødvendigt. Jeg låsede Døren og begyndte at vadske Tøjstykket selv.

Næppe havde jeg gennemvædet Tøjet, før Træskålen, som stod i Værelset til Vadskebrug, pludselig sprang i Tusind Småstykker. Det var en højst usædvanlig Oplevelse. Træskålen var temmelig stærk, og jeg behandlede den med den største Omhu.

Senere på Eftermiddagen mødte jeg nogle af Narbus Venner, hvis Bekendtskab jeg havde gjort i Spisehuset. Jeg følte mig stadig lidt træt og talte ikke meget selv, men deres Samtale, under hvilken de diskuterede forskellige indre Spørgsmål i den hellige By, viste sig at være yderst interessant. Jeg forstod for Eksempel, at kødelig Omgang, selv hvor det drejede sig om gifte Folk, kun måtte finde Sted for Forplantningens Skyld.

Al den seksuelle Energi, der ikke brugtes med dette Formål for øje, skulde forvandles til „større“ Kræfter for at tjene Broderskabets og dets Herskers Interesser! Også på dette Område syntes dette menneskelige Samfund en Efterligning af Myrernes.

Jeg tænkte på min ejendommelige Oplevelse med Træskålen. Havde det hellige Broderskab en Måde, hvorpå de kunde kontrollere endog deres Medlemmers mest intime Forhold? Har Livet nogen Betydning, grundede jeg, hvis vi berører det ethvert personligt Præg? Hvad er Livet uden Frihed, Afveksling og Individualitet? En meningsløs Tomhed! I Skaberens Hus må der være mange Boliger. Jeg har altid ment, at hvis jeg elsker og ærer Gud, elsker min Næste og elsker mig selv, vil Gud iøvrigt lade mig gøre, hvad jeg vil.

Samtalen gled over på andre Emner. Nogle af de tilstedeværende Medlemmer gav Udtryk for deres Harmen over, at så mange Synder begås her i Verden. De håbede, at den ophøjede Fyrste vilde straffe dem, der er Skyld i så megen Uretfærdighed og så mange Lidelser. Jeg kunde ikke lade være at tænke på, at de praktisk talt alle var overbelastet med det, vi kalder åndeligt Hovmod. De mest arrogante syntes at vise det mest nedværdigende Kryberi, så snart Samtalen drejede hen på deres „Lysets Fyrste“ og de store, hellige Lærere, et Træk jeg også har stødt på andet Steds.

Sent på Eftermiddagen vendte jeg tilbage til mit Værelse. Tjeneren havde erstattet den ødelagte Skål med en anden, og ingen sagde noget som helst om dette Forhold. Jeg prøvede på at samle mig om, hvad jeg havde oplevet, men jo længere jeg blev i den hellige By, desto vanskeligere blev det for mig at holde ubevidste Påvirkninger borte. Jeg forholdt mig yderst stilfærdigt under Middagen, smilede til Narbu og vendte tilbage til mit Værelse.

Evnen til at tænke klart blev mindre for hvert Måltid, der forløb. Desuden følte jeg, at mit Legeme reagerede mod den Mad, jeg spiste. Efter det fjerde Måltid i den hellige By stod det mig klart, at Maden ikke passede for min Konstitution. Måske var alt dette et Sammentræf eller en ren Illusion. Det være, hvad det være vil; jeg besluttede ikke at løbe nogen Risiko.

Jeg gik i Seng ved Otte-Tiden og sov meget bedre end den foregående Nat. Jeg vågnede meget tidligt og følte mig meget raskere og stærkere og besluttede at gå og løbe de 40 Kilometer til den nærmeste Landsby og tilbage igen for at købe Mad. Jeg startede henimod Klokken tre om Morgenen og vendte tilbage lidt over tolv.

Da de ni Gonggongslag lød, og Tjeneren dukkede op for med sin stereotype Vending at sige: „Min Herre, vor Gæst. Dagens første Måltid er serveret,“ sagde jeg blot: „Tak, jeg går ikke til Frokost.“ Han gentog mekanisk Sætningen: „Min Herre, vor Gæst. Dagens første Måltid er serveret.“ Jeg besluttede at lade ham blive stående ved Døren og gentage sine stereotype Sætninger, så længe han havde Lyst til det.

Han forsvandt så for at hente Husets Leder. Jeg fortalte denne, at jeg ikke havde til Hensigt at tage Del i Måltiderne og ikke ønskede at gå til Spisehuset.

„Men, min Herre, det forventes, at alle vore Gæster kommer til de to daglige Måltider."

„Jeg beklager, at jeg ikke kan gøre det," sagde jeg høfligt, men fast.

„Jeg forstod, at det stod Gæsterne frit for at gøre, hvad de vilde."

Han bukkede og trak sig tilbage.

Straks efter kom en Tjener, sendt af Narbu, og spurgte, om jeg var syg. Jeg sendte ham mine Hilsener og Meddelelse om, at jeg var i bedste Velgående.

Et Minut efter kom en anden Tjener, som Lha-mo-chun havde sendt til mig for at spørge til mit Helbred. Jeg takkede hende for hendes venlige Interesse, og føjede det Budskab til, at jeg ikke var syg og kun bad om at blive ladt ene. En kort Stund senere kom en tredje Tjener for at høre, om mit Helbred tillod mig at holde den aftalte Tid for Audiensen i Paladset om Eftermiddagen. Jeg svarede, at jeg bestemt kom, og havde jeg mærket, at jeg ikke vilde være i Stand til at komme, skulde jeg nok selv have ladet dem det vide.

Dette bragte en Ende på den megen Budbæren. Jeg låsede Døren og tilberedte roligt min egen Frokost, der bestod af Bygmel blandet med lidt Smør og nogle få tørrede Radiser. Jeg havde i Landsbyen købt tilstrækkelig Proviant til i det mindste fire Dages Forbrug.

Mærkeligt nok syntes dette Måltid, jeg selv havde tilberedt, ikke at påvirke mig som Måltiderne i Spisehuset, og jeg spekulerede over, om dette var et Faktum eller blot et fejlagtigt Indtryk påført ved Selvsuggestion.

En Time senere gik jeg ud for at møde Narbu og et Par af hans Venner. Jeg ønskede ikke, at denne gode og venlige Mand skulde tro, at han eller nogen anden i den hellige By havde fornærmet mig, eller give ham en Mistanke om, at jeg af Udhøflighed blev borte fra Måltiderne.

VIII.

I Audiens hos „Lysets Fyrste".

Ti Minutter i tre ankom jeg til Paladset, hvor Audiensen skulde finde Sted.

På dette Tidspunkt mente jeg virkelig, at deres „Lysets Fyrste" var en oprigtig åndelig Leder og Fører for det okkulte Broderskab, og at dettes ophøjede Mål var at ære Skaberen og hjælpe Verden. Det eneste, jeg havde imod ham, var det majestætiske Skydække, med hvilket han syntes at omgive sig. Men så tænkte jeg, at det kunde være en ren og skær praktisk Foranstaltning. Han mente måske, at han kunde udføre sit Arbejde bedre, hvis han hyllede sig i et sådant Ceremoniel, og da jeg altid har været tilbøjelig til mere at se på Indholdet end på de ydre Former, vilde jeg ikke på Forhånd tage denne Pragtudfoldelse for et Bevis på Uoprigtighed. De fleste gør vel sådanne Ting i en mindre Målestok, mente jeg.

Da jeg skulde holde mit første Radioforedrag i 1933 i en By på Kontinentet, gik jeg ikke med Flip, fordi jeg anså en sådan for upraktisk og idiotisk, men da jeg gik hen for at tale med Radiochefen, tog jeg alligevel Flip på, fordi jeg indså, at hvis jeg kom til Radiofonbygningen uden Flip, vilde det aldrig lykkes mig at få talt med ham, og at det vilde være tåbeligt at ofre Chancen for at holde et Radioforedrag for Ubehageligheden ved at tage Flip på. „Lysets Fyrste" havde måske lavet dette østerlandske Ceremoniel af samme Grund, tænkte jeg og var parat til at se bort fra det.

Jeg gik ned ad Paladsets Trapper. Indgangen var bevogtet. Fire „livløse" Tjenere stod der som lige så mange Stenstatuer. En femte Tjener nærmede sig, bukkede og tændte en Fakkel. Den tunge Fløjdør blev svinget op af andre Tjenere, og efter et Par Minutters Forløb blev jeg ledsaget ned ad Trapperne af ikke mindre end syv Tjenere. Nedad og nedad gik det. Trappeafsats fulgte på Trappe-afsats. Jeg havde aldrig forestillet mig, at den underjordiske Bygning kunde være så stor. Mindst tolv Trappeafsats var lagt bag os, da vi nåede Foden af Trappen, der lå i en Dybde af flere Hundrede Fod under Hoved-indgangen til Paladset. Endnu en tung Dør blev slået op, og jeg befandt mig i en lille Hal, oplyst af Fakler. Klokken var præcis tre. Nedstigningen var beregnet så nøjagtigt, at jeg kunde være dernede præcis Klokken tre, det fastsatte Tidspunkt for Audiensen.

Endnu en Tjener nærmede sig med en gylden Sprøjte og stænkede en overvældende Mængde Parfume over mig. Jeg havde ikke ventet at blive parfumeret på denne Måde, før jeg begav mig ind på Paladsets Ene-mærker, men måske Fyrsten havde fastsat det som almindelig Regel for sit eget Velbefindendes Skyld, i Tilfælde af at en Mand, der nærrede ægte tibetanske Tanker om Hygiene og Renlighed, tilfældigvis skulde blive inviteret som Gæst af et Medlem af det hellige Broderskab og få tilstået en Audiens.

Medens jeg blev parfumeret på denne Måde, benyttede jeg Lejligheden til at se mig godt om. Ni smale, underjordiske Gange løb fra den lille Hal ud til alle Sider. Sandsynligvis forbandt de Paladset med de andre Dele af den underjordiske By. Den Tanke slog ned i mig, at mindst een af Løngangene måske har fortsat sig adskillige Kilometer under Jorden for at sætte Fyrsten og hans højeste Embedsmænd i Stand til uset at komme til og forlade den hellige By. Der var i to af Løngangene et System af Ventilationsrør, som tydede på, at de var meget længere end de andre. Hver af Indgangene til Løngangene var bevogtet af fire Tjenere, hvoraf nogle antagelig var en Slags Stafetter eller Bude. Hvor jeg så hen, faldt mit øje på disse Tjeneres livløse Ansigter, som ledte Tanken hen på Lig, der lige var taget op af deres Kister.

Den tunge Dør i Salens modsatte Væg blev slået op. Jeg blev ført ind i det store Forgemak, der hørte til Paladsets Indre. Fra nu af mødte jeg kun Medlemmer af det hellige Broderskab, idet ingen Tjenere, efter hvad Narbu havde fortalt mig, havde Adgang til det Indre af Paladset. Forgemakket målte omtrent 30 Fod, 10m, efter den ene og 40 Fod, 12m, efter den anden Led. Det var oplyst af Hundreder af Kærter, der var stukket i gyldne Rør, anbragt dels i Væggene, dels i de runde Søjler, og Brændstoffet tilførtes dem i tynde Rør. Faklerne brændte med en klar, røgløs Flamme. Som mange af de andre Lokaler i den hellige By var denne Sal med Luftrør forbundet med et Rum i Sanitets-Bygningen, hvor Tjenere sørgede for Luftfornyelsen ved Hjælp af store Vifter, der holdtes i Gang det meste af Natten.

Jeg mødte en Række af Broderskabets Medlemmer, klædt i pragtfulde Kapper. En tyk, sort Kappe af ren Silke, overbroderet med en Masse magiske Tegn, de såkaldte dsungs, blev bragt ind i Salen sammen med syv Silkepuder. Langsomt og ceremonielt lagdes den ene Pude oven på den anden, hvorefter en af de fineste klædte Brødre trådte op på dem og udfoldede den sorte Silke-kappe, parat til at lægge den over mine Skuldre.

I dette øjeblik fik måske disse Ceremonimestre deres Livs største Chock, idet jeg bestemt nægtede at

lade mig iføre deres Messehagel eller noget af den Slags.

„Hvis jeres Herre er så stor en Personlighed, som I siger," sagde jeg høfligt, men bestemt, „må han selv vide, om jeg er værdig eller ej. Jeg ønsker i hvert Fald ikke at pynte mig med en særlig Dragt for at stedes for ham."

De blev stumme af forbløffelse. Som Narbu om Aftenen fortalte mig, havde jeg ikke blot forset mig mod Påklædningen, men også krænket den Regel, der påbyder absolut Tavshed såvel i denne store, underjordiske Sal som i hele den Halvdel af Paladset, der bruges af Fyrsten. Intet Menneske har Lov til at åbne Munden dér uden som Svar på et Spørgsmål eller til Bekræftelse af en Befaling fra „Lysets Fyrste."

En Række Ceremonimestre af endnu højere Rang blev i Hast tilkaldt. Jeg stod omgivet af en stadig voksende Skare af Dignitarer, som efter Tur i en respektfuld, hviskende Tone søgte at overtyde mig om den absolutte Nødvendighed af at iføre mig den sorte Silkekappe, inden jeg stedtes for Fyrstens Åsyn. Tænk, så megen Kvalm for en sådan ligegyldig Formalitet! Det var lige ved at more mig. Efter fem Minutters fortsat Hvisken syntes jeg, det var hen i Vejret at spille mere Tid på det, og sagde med al den Respekt, jeg kunde opbyde:

„Jeg beder om Tilgivelse for at have forsyndet mig mod Deres Skikke, men jeg mente, at jeg var tilsagt til en uformel Audiens og ikke til en stor, officiel Modtagelse. Vil De venligst udtrykke min Ærbødighed for Mani Rimpotche!"

Jeg vendte mig med et Buk imod Døren og beyndte at gå henimod den. Alle Ceremonimestrene styrtede efter mig.

„De kan ikke gå nu," hviskede de med skælvende Røst. „Audiensen begyndte allerede i det øjeblik, da De over-skred Tærskelen til Paladsets Indre, og en ufuldført Audiens er noget, vi aldrig har oplevet."

„Jeg har Indtryk af, at hele Audiensen er en blot og bar Ceremoni," svarede jeg køligt. „Jeg er ikke kommet til den hellige By for at opnå noget, men udelukkende for af min egen fri Vilje at samarbejde med og bistå Mennesker med en alvorlig, åndelig Indstilling. Jeg har hverken Interesse i eller Tid til blotte Ceremonier. Kan en af Dem ikke trække i Silkekappen og bistå ved Ceremonien i mit Sted? Eet står i hvert Fald fast: Jeg tager den ikke på?"

Jeg bukkede på ny og vendte mig igen mod Udgangen. De havde ikke Magt til at holde mig tilbage.

I dette øjeblik kom en høj Hofembedsmand, klædt fra øverst til nederst i hvid Silke, skyndsomst løbende ned ad Trappen, som førte op til de øvre Gemakker i Paladset og råbte:

„Stands, kære Ven, Hans Højhed Fyrsten vil modtage Dem, som De står og går!"

Narbu fortalte mig senere om Aftenen, at det var første Gang i Paladsets Historie, at nogen havde råbt i Paladsets Indre!

Jeg vendte om.

Syv Ceremonimestre gik foran mig med syv Kærter, og Brødre af de højere Grader, som var blevet tilkaldt på Grund af disse uforudsete Hændelser, sluttede Processionen.

Da vi var nået op ad Trappen, blev jeg budt højtidelig Velkommen af en ny, højtstående Hofembedsmand i hvid Silkekjortel. Vi kom op i en rigt dekoreret Hal, beliggende lige over dem, vi først havde været i. Andre Hof-funktionærer nærmede sig. Det så ud, som om de ikke vilde tro deres

egne Øjne, da de så en Mand fremstille sig til Audiens i sit almindelige Tøj. De nærmede sig mig for i hvert Fald at tage mine Sko af og i Stedet for iføre mig et Par Filtsko, rigt prydet med Sølvornamenter.

Jeg fortalte dem yderst høfligt, at jeg ikke ønskede at tage mine Sko af, men at jeg ikke havde noget imod at lade dem pudse dem, hvis de ikke fandt dem rene nok.

For første Gang siden jeg holdt mit Indtog i Paladset, så jeg noget, der lignede et svagt Smil.

Der var i denne anden Sal to Trapper, en til højre, der, efter hvad Narbu senere betroede mig, førte op til Hofémbedsmændenes private Værelser, og en til venstre, der førte op til de officielle Gemakker, hvor Fyrsten holdt Audiens. En enormt lang Korridor, der var meget bred og så ud til at være adskillige Hundrede Meter lang, åbnede sig fra den ene Væg i Salen, og for første Gang faldt det mig ind, at den underjordiske By måske var meget større, end jeg hidtil havde tænkt, og at kun Medlemmer, der havde nået Broderskabets højeste Grader, havde Adgang til de mest hemmelige Dele.

Efter at være steget op ad Trappen til venstre kom vi op i en endnu mere strålende udsmykket Sal, der lå i et dunkelt Dagslys, som kom ned gennem Glasloftet. Ni andre Ceremonimestre under Anførsel af en Hofmarskal, alle klædt i hvide Silkekjortler med Guldbroderier, førte mig videre opad i højtidelig Procession. Jeg forstod, at vi nu var lige ved selve Audiensgemakket, og at vi måtte være oppe i Paladsets øverste Etage, idet strålende Dagslys vældede ned gennem dette Loft.

To Medlemmer af Broderskabet, der øjensynligt optrådte som Fyrstens Privatsekretærer, kom os i Møde. Hofmarskallen og hans 9 silkekledte Ceremonimestre bukkede og trak sig tilbage. Jeg begyndte med lav Røst at sige noget til Sekretærerne, men de tav og lagde Fingeren over Munden som Tegn på, at de ikke måtte tale! Men alle disse Ceremonier, som sandsynligvis var beregnet til at gøre Indtryk på de Besøgende og indgyde dem Ærefrygt og Spænding, var ganske spildt på mig. De forekom mig temmelig kedsommelige, som de lange Forberedelser til et Cirkusnummer.

Der kom et Par bærende med en vesteuropæisk Lænestol. Det så ud til, at man udstyrede Audienssalen særligt for mig.

Få Minutter senere - jeg antager, at Klokkeren må have været måske 20 Minutter over tre - sagde en af Sekretærerne hviskende: „Jeg beder Dem træde frem for vor ophøjede Hersker."

Jeg forlod Forgemakket, som var fyldt med kostbare Vaser og Tæpper, og trådte ind i en noget mindre Sal, hvor Lysets Fyrste eller „den ophøjede Juvel" som han også kaldtes, sad i det ene Hjørne.

Han rejste sig, da jeg trådte ind, og kom mig halvt i Møde, idet han meget hjerteligt rakte mig sin venstre Hånd. „Den venstre Hånd er nærmest Hjertet," sagde han på fejlfrit Engelsk, mens han smilede venligt. Fyrsten taler og skriver, som Narbu bagefter oplyste mig om, ikke mindre end seks Sprog perfekt, nemlig: Tibetansk, Engelsk, Fransk, Kinesisk, Hindustani og Sanscrit. Jeg satte mig i den europæiske Stol, der lige i Forvejen var bragt derind, og gjorde mig det så mageligt, som hvis jeg havde befundet mig i en almindelig Mands Dagligstue, tilfældig bedt indenfor for at se Huset.

„De er et Menneske med store Muligheder," sagde Fyrsten, „og der venter Dem en stor Mission i denne Inkarnation. De nærmeste Dage vil blive af den største Betydning for Dem. En hel Række Menneskelivs Erfaring og Mening vil udfolde sig for Dem i Løbet af få Timer. De er kaldet til nu at tage måske den største Afgørelse, De nogensinde har været stillet overfor, ikke blot i dette Liv, men i Hundreder af tidligere Eksistenser. Ingen kan tvinge Dem. De må selv tage Deres Beslutning i

fuldkommen Frihed."

Han talte som en Konge eller Kejser. Hvert Ord syntes at have en dybere Mening, og han syntes at være fuldstændig på det rene med den formidable Styrke, der udstrålede fra ham. Hvis man kunde tro Narbu, befandt jeg mig da også overfor en af de mægtigste Personer på Jorden. Hans Stemme var forfinet, stærk og smuk, men havde en svag Metalklang, samtidig med at den var meget dyb.

Han var meget høj og havde et langt, hvidt Skæg, lignede en Blanding af en Pythagoras med let jødiske Anstrøg og en moderne Tibetaner, tilhørende Landets Aristokrati.

Da vore Øjne mødtes, havde eg en mærkelig Fornemmelse, som om noget i mig prøvede at drage mig bort fra ham, men jeg tog det for en eller anden uforklarlig Refleks, og da jeg havde haft så mange modstridende og selvmodsigende åndelige Oplevelser, siden jeg betrødte den hellige By, tillagde jeg det ikke større Betydning.

Vi talte om vore respektive Virkefelter og om mine Ekspeditioner.

„De har en meget stærk Vilje," bemærkede han, „men det er ikke nok På Grund af Deres grænseløse Energi, lykkes det Dem at gennemføre vanskelige Ting. Det er stadig ikke nok. De må skaffe Dem Magten til at få Deres Omgivelser til at adlyde Dem." Han nævnedes to Sanscrit-Ord for at klargøre Forskellen mellem at ønske en Ting og at skaffe sig Ønsket opfyldt.

Atter et Udtryk for denne Higen efter at gøre sig til Skaberens Lige! Det var faktisk det, han fristede mig til at prøve. Men jeg vidste på min Side, at min største Gave i Livet var Evnen til at leve et fuldt Menneskeliv, at være en Skabning - en stærk Skabning på min Måde, men dog et Barn af Skaberen. Jeg havde aldrig stræbt efter at gå ud over Menneskets Begrænsning.

Vi talte om spiritualistiske Fejltrin. Han sagde, at „de ikke betød noget." Hvis et Menneske snubler og falder, syntes han at mene, at det vilde rejse sig igen.

For mig er der i hvert Fald eet uhyggeligt afgørende Fejltrin i den åndelige Verden. Hvis et Menneske bortkaster sin Sjæl, kan han ikke gøre Bod derfor og kan ikke vinde den tilbage. Der er Fejltrin, som er fældende for al Evighed.

Jeg syntes ikke om hans Udtalelser; jeg havde en Følelse af, at de var fremsat for at påvirke min Beslutning, og omgående rejste min Viljeskraft sig i Selvforsvar.

Fra de spiritualistiske Fejltrin drejede vor Samtale over på Spørgsmålet om „Magt".

„De kunde blive meget mægtig," sagde han med stærkt Eftertryk.

„Og hvad vilde Prisen være?" spurgte jeg.

„Det må De selv opdage," svarede han.

Vi talte om hans Broderskab. Han forklarede, hvor upersonlig han selv var. Individet forsvandt ofte for hans indre Øjne, og han så da udelukkende Principper i Funktion - store Principper. Det var noget, hans Gæster ikke altid forstod.

„Undertiden kommer her Gæster, som har ofret alt for at nå så vidt, og som sulter sig i Uger for at blive i Stand til at komme her. Men lad dem sulte; det er kun godt for dem at sulté," sagde han med kold Understregning af Ordene.

Jeg betragtede ham nøje, som han sad dér i sine kostbare Klæder. Han syntes at forstå, hvad der foregik inden i mig.

„Jeg håber da, at De ikke misforstår mig," sagde han og skiftede igen Emne. Vor Samtale gled lidt efter lidt over på andre Problemer, bl. a. Modsætningen mellem øst og Vest, Krige og Naturkatastrofer

og de dybere Årsager til alle disse Fænomener. Han berørte endog de politiske Problemer: Diktatur og Masseherredømme.

Jeg nævnede i denne Forbindelse Shakespeares „Coriolanus" og opdagede, at han kendte dette Drama ud og ind, idet han udtrykte sin Mening på en meget udførlig Måde og omtalte så mange Enkeltheder, at det var ganske klart deraf, at han havde læst Skuespillet adskillige Gange.

Da jeg aldrig i mine Bøger eller Foredrag berører noget Problem, der er direkte eller indirekte forbundet med Politik, skal jeg undlade at gå i Detailler.

Jeg mente, at jeg allerede havde overskredet den Tid der var beregnet til Audiensen, og vilde afslutte Samtalen med et Par høflige Forklaringer på min Nægtelse af at iføre mig den af Ceremoniellet foreskrevne Audiens-Klædning.

Da smilede han for første Gang:

„De er det første Menneske, der er blevet tilstedet Adgang til denne Del af Paladset i sådanne Klæder. Jeg håber, De nu vil forstå, hvor lidt Vægt vi virkelig lægger på Pragt og andre ydre Forhold."

Jeg ønskede oprigtigt, at jeg kunde tro ham, men det var mig umuligt.

Pludselig fik jeg en Følelse af, at mange Mennesker ventede udenfor, idet deres Tur nu var kommet. Jeg rejste mig for at trække mig tilbage, men han bad mig blive, idet han tilføjede, at han i meget høj Grad satte Pris på vor Samtale. Jeg takkede ham og satte mig ned igen.

Så omtalte jeg løseligt mine Fremtidsplaner og spurgte ham ivrigt ud om, hvad han vilde gøre under de og de Omstændigheder.

„Jeg giver aldrig Råd til nogen," svarede han.

Jeg ledte derpå Samtalen hen på de religiøse Ceremonier, og efter at vi havde drøftet disse en Tid, fremsatte jeg en Anmodning om hans Tilladelse til at overvære deres Andagt i Templet, dog sådan at jeg udelukkende var til Stede som Gæst, og at min Nærværelse ikke pålagde mig nogen Art af Forpligtelse overfor det hemmelige Broderskab.

Han gav Tilladelsen, idet han tilføjede, at det var første Gang i Templets Historie, at nogen var tilstedet Adgang til at overvære Andagten uden at være iført den sorte Silkekappe. Der var en „finere" foreskrevet for Andagter, som Fyrsten overværede, og en mere enkel for sædvanlige Andagter. Som en yderligere Gunstbevisning gav han mig Lov til at besøge Biblioteket i Residensbygningen, hvortil Gæster, der endnu ikke var optaget i Broderskabet, praktisk talt aldrig fik Adgang.

Jeg takkede ham og trak mig derpå tilbage, hilst med den dybeste Ærbødighed såvel af Hofembedsmændene som af Ceremonimesterne, da jeg i Forgemakket passerede alle dem, hvis Modtagelse var blevet forsinket ved den overordentlig langvarige Audiens, der var blevet indrømmet mig.

IX.

Til 'Gudstjeneste' i den underjordiske By.

Jeg forlod Fyrstepaladset og vendte tilbage til Gæstebygningen. Jeg sendte en Tjener til Narbu og underrettede ham om, at jeg havde haft en lang og interessant Audiens hos Fyrsten. Jeg lod endvidere meddele, at jeg ikke kom ned til Middagen, men at jeg med særlig Tilladelse fra "Lysets Fyrste" vilde overvære Andagten samme Aften.

Da Tjeneren som sædvanlig kom for at melde, at Middagen var serveret, lod jeg ham atter vide, at jeg ikke ønskede at deltage i Måltidet, låsede derefter min Dør og lavede Mad af min egen Proviant. Efter at have spist sov jeg nogle Timer, og omtrent 10 Minutter før 11 opsøgte jeg Narbu. Vi fulgtes over til Tempelbygningen for at bivåne Aften-Andagten.

Jeg fortalte ham ganske kortelig om min Audiens, som han syntes at være informeret om i Forvejen. "Jeg håber, at De nu har fået et Indtryk af, hvor stor en åndelig Leder, "Lysets Fyrste" er," sagde han. **"Ja," svarede jeg, idet jeg beholdt for mig selv, at jeg endnu havde tilbage at finde ud af, om han virkelig tjente Lysets Verden - eller den anden!**

Hele Aftenen havde jeg været et Bytte for den alvorligste Tvivl mht. hele dette 'Lysets Broderskabs' virkelige Natur.

Det var mørkt da vi passerede den cirkelformede Mur, som omgav Skakten midt i den hellige By. "Denne Skakt må være umådelig dyb," bemærkede jeg. "Hvordan véd De, at det er en Skakt?" spurgte Narbu. "Jeg har været lidt på Opdagelsesrejse," svarede jeg. Han syntes meget overrasket.

"Den er umådelig dyb," sagde han så, "men ingen andre end "Lysets Fyrste" og nogle af de højeste Dignitarer, som har Titlen "Medlidenhedens Herrer", véd, hvor den fører hen, og enhver anden, der fandt ud af, hvor den fører hen, og hvad den tjener til, måtte dø. Der er Hemmeligheder, som ikke må åbenbares."

"Hvem vilde dræbe ham?"

"Ingen. Han vilde dø automatisk den følgende Nat."

Vi havde nået Tempelbygningen og steg ned ad Trapperne. Den lille Hal foran de gyldne Dobbeldtøre, der fører ind til Templet, var svagt oplyst af Kærter, der bæres af Tjenere, som ikke havde Lov til at betræde selve Templet, der kaldes Lha-Kang eller Guds Hus.

Andre Tjenere hjalp Broderskabsmedlemmer med at afføre sig deres Sko. De knælede ned foran dem og vadskede deres Fødder, idet Gudstjenesten skulde bivånes barfodet. Andre Tjenere igen stænkede Hierofanternes nøgne Fødder med en Overdådighed af Parfume. Jeg kunde ikke tilbageholde et Smil. En Ceremonimester, der selv var klædt i sort Silke, uddelte de foreskrevne Kapper til Tempelgæsterne. De var mere enkle end dem, jeg havde set i Paladset, også mindre og kun forsynet med Sølvbroderier. Da jeg så "Brødrene" gå til Gudstjeneste i sådanne Kapper, kunde jeg ikke lade være at tænke på Messen i en katolsk Kirke.

Hofembedsmænd havde underrettet Ceremonimesteren om, at jeg havde Tilladelse til at bivåne Gudstjenesten iført mine sædvanlige Klæder og uden at aftage mine Sko.

Det var som sagt noget helt usædvanligt, at en sådan Tilladelse var givet af Fyrsten. Jeg må med min lyse Chupa have set ud som en Lysplet i Mørket mellem alle de sorte Kapper.

Efter at være blevet omhyggelig overstænket med Parfume af en af Tjenerne passerede jeg de gyldne Døre. Klokkeren var da et Par Minutter i 11.

En anden Ceremonimester, som var udstyret med en imponerende Stav, der var indlagt med Guld og Ædelstene og foroven afsluttedes af en menneskelig Hjerneskal, nærmede sig og underrettede mig med hviskende Stemme om, at det var strengt forbudt at tale og endog at hviske inde i Templet, og at det blev anset for anstødeligt blot at se på de andre Deltagere i Gudstjenesten. Det ventedes, at alle respekterede disse Regler, sagde han yderst høfligt, idet ethvert Brud på Gudstjenestens strenge Former vilde medføre en Henstilling om omgående at forlade Templet. Han bukkede næsten underdanigt, idet jeg trådte over Templets Tærskel. Disse Buk i den hellige By er helt forskellige fra den almindelige Måde at hilse på i Tibet, som består i at løfte de foldede Hænder op mod Pande, Mund og Hjerter. Kun meget sjældent så jeg den anvendt i den hellige By. Også det specielle tibetanske Knæfald, der kaldes "**Kyagtshagg**", brugtes her kun under selve Gudstjenesten.

Templet målte omtrent 25 Fod efter den ene Led og 40 efter den anden. Der var ni store Døre i de tre Vægge lige for og til Højre og Venstre for Indgangsdøren. De stod vidt åbne, og gennem hver af dem så man en lang, lige Tunnel, der syntes at skråne ned mod Jordens Indre.

Et Slags Alter med en evigt brændende Lampe befandt sig midt i Rummet, og fire lange Borde strakte sig i Kors-form ud derfra. De fornemste Brødre sad ved disse Borde. Jeg vilde gerne have siddet ved Siden af Narbu, men Pladserne blev anvist af Ceremonimesteren, og ingen Deltager i Gudstjenesten havde Lov til at vælge sin Plads selv. Der var vel samlet omtrent 200 Deltagere, da jeg indtog den Plads, der blev anvist mig.

Templets Vægge var forsynet med Indskrifter på Tibetansk, og jeg tilbragte nogle Minutter med at prøve at tyde dem. Det lykkedes i nogle Tilfælde, i andre slog inine tibetanske Sprogkunderskab ikke til. En af dem lød: "Giv din Sjæl til Herren, og han vil vise dig Lyset." En anden lød: "Stol ikke på din Forstand. Den dybeste Indsigt er hinsides dens Rækkevidde." Dette virkede blot styrkende på mit ønske om kun at stole på min egen Hjerne.

En tredje Indskrift lød: "Velsignet være du, der lider. Kom til mig og jeg vil give dig Trøst" og endelig en fjerde:

"Alt er uvirkeligt, kun mine Ord er virkelige."

- Jeg var så uærbødig, at jeg fandt den sidste Indskrift temmelig ubeskedent.

Andagten begyndte med Klokkeringning. Virkningen af denne Kimen af Klokker, som man ringede med langt borte i de underjordiske Tunneller, var vidunderlig. Derpå gik en meget højtstående "Indviet", som var iført en kostbar, hvid Silkedragt, med højtidelige Skridt fra Templets nordre Væg ind mod Alteret i Centrum. Kjortelens Slæb blev båret af adskillige "Indviede" af lavere Rang. Han udførte en Række mærkelige, rituelle Bevægelser, og Hjælperne bøjede deres Hoveder, så de næsten rørte Gulvet bag ved ham. Deltagerne ved Bordene skiftevis rejste sig som Soldater under Kommando, satte sig igen og bøjede deres Hoveder mod Jorden. Disse tre Bevægelser skiftede så hurtigt og regelmæssigt, at det mindede om gymnastiske øvelser.

Fra Tid til anden ringede Klokkerne, og gentagne Gange blev der afbrændt Røgelse. Så vandrede Præsten 7 Gange rundt om Alteret, idet han svang Røgelseskarret. Mod Slutningen af Andagten blev små Rispiller indviet af Præsten, og Broderskabets Medlemmer rejste sig en efter en og gik op til Alteret, hvor hver fra den gyldne Bakke tog en indviet Pille og slugte den med forklaret Ansigt, hvorefter han straks gik tilbage til sin Plads.

Mod Slutningen af Andagten kom endelig en af de højere Gejstlige ud fra en af de underjordiske Gange bærende en Sølvkande, som han rakte til Præsten. Denne anbragte den på Alteret, velsignede

den med en Overflod af magiske Tegn og hældte så dens Indhold ud i flere Hundrede små Bægre, tilsyneladende af rent Guld, som "Brødrene" holdt frem for ham på Bakker.

Jeg anstrengte mine øjne for om muligt at skelne, hvad det var for en Vædske, der blev skænket op i Bægrene. Det var rødt Blod! Narbu bekræftede det senere, da jeg spurgte ham. Hvad det var for Blod, erklærede han, at han ikke havde Lov til at sige mig.

Nu startede Processionen igen, idet de Gejstlige i Gåsegang vandrede op til Alteret, hvor hver af dem i dyb Betagelse tømte sit Bæger.

Så var Højtideligheden forbi. Der blev en mægtig Kimen af de underjordiske Klokker, og Præsten og Hjælperne, der bar hans Slæb, trak sig tilbage på yderst ceremoniel Måde, idet de vandrede ud ad den midterste, underjordiske Gang på den nordre Væg efter igen at have overstænket Tempelgæsterne med en Overflod af indviet Vand.

Brødrene vandrede også ud i højtidelig Procession -uden at den ene gjorde mindste Tilløb til at se på den anden. På Vejen ud bemærkede jeg, at den nederste Del af Væggene var dækket med uafbrudte Rækker af sølvindfattede Glasskrin, fyldt med menneskelige Knogler. Ved en hastig Kalkulation kunde jeg regne ud, at der måtte være adskillige Vognladninger Menneskeknogler!

Jeg behøver ikke at sige, at jeg ikke havde været med oppe ved Alteret - jeg havde blot af Høflighed rejst mig og sat mig igen, når de andre gjorde det. Efter en kort Samtale med Narbu gik jeg til Sengs. Det var omtrent Midnat.

X.

Den frygtelige Opdagelse.

Jeg sov fast om Natten, og ved 10-Tiden næste Formiddag gik jeg ud på en lang Spadseretur i Omegnen. Jeg tog noget af min Mad med, idet jeg først agtede at vende tilbage sent på Eftermiddagen. Jeg følte mig igen helt veltilpas. Ved Middagstid var jeg en 10-15 Kilometer fra den hellige By, og jeg hørte da ligesom Rumlen af et fjernt Tordenvejr. Jeg havde ladet mit Telt blive tilbage i Byen, og for første Gang under min Rejse havde jeg intet, jeg kunde dække mig med mod Uvejret.

Jeg vendte om, men Uvejret indhentede mig, inden jeg havde gået 3-4 km. Der var absolut intet, jeg kunde søge Læ bag, så det eneste, jeg kunde gøre, var at lægge mig fladt ned på Jorden og lade Uvejret passere.

Tordenvejret var endda usædvanlig voldsomt. Det ene stærke Lyn fulgte efter det andet i rask Rækkefølge, og på mindre end fem Minutter havde Regnskylllet gennemblødt mig til Skindet. Da jeg ikke kan fordrage at gå i vådt Tøj, tog jeg det af, rullede det sammen i en Bylt og gav mig igen på Vej, idet Uvejret nu var stilnet så meget af, at jeg næsten kunde nyde dette ualmindelige Styrtebad. Hagl slap jeg heldigvis for ved denne Lejlighed. I Løbet af en halv Times Tid var Bygen drevet over, og det blev igen klart Solskin. Jeg rullede mine Klæder ud på Jorden, og da det var lige ved 1-Tiden, og Temperaturen i Solheden snart steg til op mod et halvt Hundrede Grader Celsius, tørrede Tøjet meget hurtigt. Ved 3-Tiden var det fuldstændig tørt, og efter at have spist noget råt Bygmel, opløst i Vand, vendte jeg atter Næsen hjemad mod den hellige By.

De af mine Læsere, der er nogenlunde fortrolige med Okkultismen, vil vide, at den ikke kender noget bedre "okkult Desinfektionsmiddel" end Vand og særlig ikke det Vand, der falder fra Himlen. Det afvadsker - siger Okkultisterne - alle magnetiske Strømme, der sendes gennem ens Legeme og ens Klæder af en anden Person, eller ligefrem opsuger dem. Det er jo også en velkendt Ting, at forskellige dogmatiske Religioner, f. Eks. Katolicismen og den lamaistiske Buddisme, i Århundreder har været Modstandere af Badning. I Middelalderen bekæmpede Katolicismen Badningen som "umoralisk", og Lamaerne ind-giver også i vore Dage Tibetanerne Afskræk for Vand til Vadskning af Legemet. Jeg skal ikke kunne sige, om disse organiserede Religioner har indtaget denne Stilling, fordi de ligesom Okkultisterne mener, at de badende Mennesker bliver "afmagnetiserede" og derved mindre modtagelige for deres åndelige Påvirkning. Den katolske Kirke var jo imidlertid altfor praktisk en Organisation til at opretholde en sådan Holdning, efter at den er kommet i altfor åbenlys Modstrid med Tidens Opfattelse, og har derfor forlængst opgivet sin almindelige Modstand mod Badningen, men Lamaerne opretholder den stadig.

Det er jo muligt, at Tordenregnen har "afmagnetiseret" mig, hvis jeg må bruge dette Udtryk, og afvadsket en Del af den Indflydelse, jeg var kommet under i Løbet af de sidste Dage. I hvert Fald syntes det mig, da jeg vendte tilbage til den hellige By, som om min Evne til at se Tingene på ædruelig og nøgtern Måde, var vokset betydeligt.

Jeg gik straks til Broderskabets Beboelses-Bygning, som Gæster normalt ikke har Adgang til, og havde Lejlighed til at konstatere, at Dørvagten allerede var informeret om, at "Lysets Fyrste" havde tilstedet mig Adgang til det ellers for Medlemmerne reserverede Bibliotek. Organisationen i den hellige By fungerede i Sandhed dadelløst! Aldrig var noget overset eller glemt, alt syntes planlagt, organiseret og indberettet til dem, der skulde vide Besked. Selv i en Myretue vilde man ikke finde en bedre Organisation, tænkte jeg.

Narbu var tilfældigvis i Biblioteket og kom mig i Møde for at hilse på mig.

Spadsereturen, den neutrale Atmosfære udenfor Byen og Tordenvejrets "Storvads" syntes som sagt at have skærpet min Iagttagelsesevne. Omvendt syntes det, som Narbus øjne var blevet en Smule mere livløse, som om en okkult Magnet havde suget noget af det bedste ud af ham:

hans Sjæl, hans Frihed, hans Personlighed. Jeg lagde Mærke til hans Stemme. Den havde fået mere af den metalliske Klang og savnede den Sjælsvarme, den havde haft hjemme i hans Dsong.

Jeg fortalte ham, at jeg havde været ude at spadserere,

og mens jeg talte med ham: lagde jeg Mærke til Klangens i min egen Stemme. Den havde også fået lidt af det metalhårde og "slørede". Det var ikke Hæshed, men noget helt andet.

Jeg forlod Narbu, som sad og læste i et Sanscrit-Manuskript, og gik hen til et Spejl. Da jeg så mig selv, gøs jeg forskrækket tilbage. Aldrig havde jeg set mine øjne, "Sjælens Spejl", så livløse. Der var også, syntes jeg, noget mærkeligt ved Ansigtstrækkene, noget i Retning af det dæmoniske. Hvad skulde alt dette betyde? Jeg spadserede rundt i den cirkelrunde Bygning, der var strålende oplyst af Dagslyset, som vældede ned gennem Loftet. Jeg studerede Billederne på Væggene. Der var Reproduktioner af forskellige "Frelser" og "Genløser" fra gamle Dage. Der var Malerier, som syntes at være forstørrede Billeder af "Lysets Fyrste" og hans fornemste Disciple.

Jeg så særlig efter deres øjne. De var smukke, men skumle. Intelligens og Kraft var der nok af i dem, men ingen Sjæl. Alt i mig skreg i Fortvivlelse. Jeg satte mig ned og holdt Hænderne foran Ansigtet. Jeg fik en Mistanke om disse "Genløseres" og "Sjælefrelseres" inderste Væsen - var de ikke "faldne Engle", Skabninger, der vilde være som Skaberen selv, var styrtet i Afgrunden, hvorfra der ingen Redning er, og havde vendt sig mod Skaberen og rakte efter andre Sjæle for at gribe dem og drage dem over til sig? Var "Lysets Fyrste" den forklædte **Mørkets Fyrste**? De Minutter, der fulgte, efter at denne Forestilling havde grebet mig, var de værste i mit Liv. En frygtelig Dødsangst bemægtigede sig

mig.

Udadtil var jeg rolig og fattet, men i mit Indre rasede en Storm, der rystede min åndelige Tilværelses Grundpiller. **Ord kan ikke beskrive, hvad jeg følte.** Kun Mennesker, der har været i Berøring med østens Spiritualisme, har lidt Begreb om, hvad denne "Sjælens højeste Dødsangst" rummer. Der var i den noget af den Pine, som Lamaen gennemgår, når han suggererer sig selv til at føle Hundreder af Inkarnationers Lidelse samlet i sig i nogle få Minutter. Så intens var denne Dødsangst, at den må være mærket af alle disse sjæleligt overfølsomme Beboere af "de indviedes By". Jeg følte det, som om stærke, magnetiske Strømme rettedes imod mig i et Forsøg på sjælelig at overmande mig. En Dør åbnedes, og Fyrsten trådte ind i Biblioteket, ledsaget af to Sekretærer. Alle de tilstedeværende rejste sig. Han gik hen imod mig. "Har De truffet Deres Afgørelse?" spurgte han roligt med sin smukke, men frygtelig hule og metalklingende Stemme.

"Ja," svarede jeg fast.

Han åndede mig lige i Ansigtet. Det er et Middel, hvormed de tibetanske Præster mener, at de er i Stand til at lamme deres Modpart og gøre ham modtagelig for deres mystiske Kunster, så det er lettere at berøve ham hans frie Vilje. **Men deres Lære anviser også Midler derimod, og det virksomste er at pansre sin Sjæl med en Jernvilje og samle hele sin Kraft i en Bøn til Skaberen om Beskyttelse.**

"Forbandede Djævel," tænkte jeg, "nu røbede du dig."

"Vig fra mig - i Guds Navn," næsten skreg jeg og aldrig syntes jeg at have hørt min Stemme lyde med en sådan Kraft. Mit hele Væsen, mit hele Selv samlede sig i dette Råb.

Fyrsten veg tilbage. Så drejede han sig om og forlod hastigt Biblioteket.

Pludselig gik det op for mig, at Straffen måtte være Døden. Når Forsøget på at overvinde min Forstand og indfange min Sjæl var mislykkedes, vilde man sandsynligvis prøve at myrde mig - måske med occulte Midler.

Jeg har aldrig været bange. Jeg har mange Gange stået Ansigt til Ansigt med Døden uden at vise fjerneste Uro.

Men dette var anderledes. Her sloges jeg ikke blot for mit Liv, men for min Sjæl. Det var som et bundløst Svælg havde åbnet sig for mig.

For første Gang i mit Liv flygtede jeg i Rædsel. Jeg styrtede ud af Biblioteket mod mit Værelse, men tog Fejl af Gangen til Gæstebygningen - som før nævnt ligner alle disse Korridorer hverandre. Jeg styrtede bare af Sted, og inden jeg vidste af det, stod jeg foran den forbudte Bygning. To Tjenere forsøgte at standse mig, men jeg puffede dem simpelt hen til Side og åbnede Døren. Jeg stod i "Køkkenet", hvortil kun Køkken-Personalet og de højeste af de "indviede" havde Adgang.

Der lå et menneskeligt Lig midt i det store Rum. Tjenere, der lignede døde og bevægede sig som mekaniske Figurer, var i Færd med at partere det. 10 til 15 massive sølvpander stod over Spritblus, og Kødstykkerne blev på et Bord hakket i ganske små Stykker.

Jeg tør ikke med Sikkerhed påstå, at Indholdet af Sølvpanderne var bestemt til Føde for den hellige Bys Indbyggere og Gæster, men blot Tanken om måske at have deltaget i et Måltid af denne Art var forfærdelig. Hvis der virkelig havde været Menneskekød i den Mad, der var serveret for os, var det intet Under, at den havde budt mig imod!

Personalet stirrede forbløffet på mig, men to-tre Sekunder var nok for mig til at opfange den modbydejige Scene, og jeg styrtede ud og tilbage ad den Vej, jeg var kommet.

Ved Gæstehuset mødte jeg Narbu, som var fulgt efter mig ud af biblioteket, men havde tabt mig af Syne, fordi jeg var løbet vild, og nu stod der ængstelig og så sig om i alle Retninger.

"Vær venlig at vente her et øjeblik," råbte jeg i Forbifarten, og et Par Minutter efter var jeg tilbage

med alle mine Ejendele, deriblandt Urinflasken, som jeg ikke vilde efterlade, idet jeg véd, at de betragter den Slags som ypperlige Hjælpemidler for deres okkulte Eksperimenter imod den, den hidrører fra.

Narbu fulgte mig op fra den underjordiske By og lige til Grænseskellet. Det var jo endelig også ham, der havde inviteret mig hertil på sit Æresord, og derfor hans Pligt at se til, at jeg kom udenfor Byen i god Behold.

"De forlader os," sagde han blot med bedrøvet Stemme.

Den stakkels, velmenende Mand! Han troede, at han var i "Lysets Stad", og den Tanke, at jeg ikke vilde lade mig "frelse", gjorde ham bedrøvet.

Et øjeblik overvejede jeg, om jeg lige ud skulde sige ham, hvad det var for en By, han var i, men trods alt følte jeg mig ikke i Stand dertil. For Opdagelser af denne Art medfører et umådeligt Ansvar. Selv de onde Magter har måske deres Mission. De kan kun indfange Mennesker, der selv giver sig i deres Hænder, eller som ved Synder mod deres Sjæle har svækket sig og blindet sig, til de ikke længere kan se Forskel på Gud og Djævelen, hvor vidt de ellers har drevet det i okkulte Fuldkommenheder.

Djævelen frister, men kan kun bemægtige sig Sjæle, som frivillig giver sig Fristelserne i Vold. Dette er en universel Lov. **Jeg følte, at jeg ikke kunde frelse nogen fra det onde.** Ved at sige Narbu, at "Lysets Fyrste" var identisk med det onde, kunde jeg måske have påvirket hans åndelige Indstilling og hans Sjæls Skæbne, som han selv skulde bestemme over. **Jeg følte, at jeg ikke havde nogen Ret til at gribe ind, for den højeste Lov for mig i åndelige Spørgsmål er ethvert Menneskes frie Valg. Af egen fri Vilje kan Mennesket vælge det strålende Lys, men det kan også kaste sig ud i den bundløse Afgrund til evig Fortabelse.**

Og dér stod Narbu, velmenende, en Smule smittet af Stedets åndelige Hovmod, men god til Bunden af sin Sjæl. Han ønskede intet mere end at hjælpe mig, skønt det var ham, der havde Hjælp behov, en Hjælp, jeg ikke kunde yde ham. Jeg havde ingen anden Mulighed end at overlade ham til hans Skæbne. Jeg følte Tragedien deri i hele dens Dybde, da jeg rakte ham Hånden til Farvel og gik bort. Kun i tre Dage havde jeg været i de indviede By, men det var som om et helt Menneskelivs Oplevelser havde samlet sig i disse tre skæbnesvangre Dage.

Narbu døde nogen Tid efter, at jeg havde forladt den hellige By. Det er derfor ikke nødvendigt for mig af Hensyn til ham at skjule noget af, hvad jeg oplevede i det mærkelige Samfund, hvortil hans Venskab havde skaffet mig Adgang.

XI.

Flugten.

- Et uhyggeligt Møde.

Jeg rettede mine Fjed mod de Egne, hvor den tibetanske Eremit boede, hvis Broder Syd for Gobi-ørkenen havde skaffet mig tibetanske Klæder og på anden Måde hjulpet mig med mit Forehavede. Jeg følte mig forvisset om, at den hellige Bys Hersker ikke vilde føle sig sikker, så længe jeg var i Live, og da det var farligt for ham at lade mig myrde åbenlyst bl a. af Hensyn til den indflydelsesrige Narbu, hvis øjne noget sådant kunde befrygtes at åbne - var det ikke usandsynligt, at han vilde forsøge at ramme mig med sine okkulte Midler, hvis Virkninger han utvivlsomt nærede ikke mindre Tillid til. Udøvere af disse psykiske Eksperimenter har fortalt mig, at deres Rækkevidde aftager med Afstanden mellem dem og deres Offer, og da jeg i hvert Fald har været ude for psykiske Påvirkninger, som jeg ikke kunde forklare mig, og ikke brød mig om at udsætte mig for nogen unødigt Risiko, bestemte jeg mig til hurtigst muligt at lægge den størst mulige Afstand mellem de indviede By og mig selv og så hvile ud, når jeg nåede til Eremittens Tilholdssted.

Det var hen på Aftenen, og så snart Mørket var faldet på, rejste jeg mit Telt. Jeg var sådan noget som

15 km fra den underjordiske By, og jeg valgte et Sted, der lå skjult bag nogle lave Bakker. Jeg vidste, at de psykiske "Angreb", jeg eventuelt kunde komme ud for, sandsynligvis vilde blive forsøgt mellem Kl. 12 og Kl. 1, da denne Time af de okkulte regnes for bedst for Formålet. Jeg vidste også, at den bedste Måde at beskytte sig på mod disse fjernhypnotiske Virkninger skulde være at holde sig vågen og ved fuld Bevidsthed om ens fysiske Omgivelser.

<var på side 152 Menneskeknogler spiller en stor Rolle blandt de tibetanske Mystikere. Det Net, hvormed omstaa'nde Præstindes Dragt er overtrukket, er således forarbejdet af Menneskeknogler, som også finder rig Anvendelse til Tryllestave, de såkaldte "tantriske" Stave o.l. (Gengivet efter David-Neel: "Helgener og Hekse", med Tilladelse af Brockhaus-Forlaget, Leipzig.)

Jeg var ikke helt ukendt med disse Ting, men jeg forstod også, at det, jeg havde oplevet af den Slags, sandsynligvis vilde være for Barneleg at regne sammenlignet med, hvad disse Eksperter kunde ventes at være i Stand til at præstere. Jeg prøvede derfor at holde mig vågen hele Natten og mærkede foreløbig ikke andet end nogle mærkelige Sting-Smerter i Brystet lige over Hjertet, som

dog -sammen med hvad jeg i de sidste Uger havde oplevet-gav mig nok at spekulere over til at holde mig vågen.

Jeg tænkte også på den lille Dolma og det tragiske i, at jeg heller ikke kunde hjælpe hende mod den Magt, der truede med at bemægtige sig hendes rene Sjæl. Hen på de små Timer følte jeg mig dog meget døsig, og et øjeblik blundede jeg. Men i samme Nu hørte jeg en Støj, som om et Trælåg lukkede sig over mig.

øjeblikkelig var jeg ved fuld Bevidsthed og besat af Tanken om, at mine Fjender var på Spil. De var måske ved at "begrave" mig dernede i den underjordiske By! Jeg véd, at de til deres Kunster anvender Genstande, der har tilhørt Ofret, og havde derfor ikke efterladt det mindste af mine Ejendele i "Byen". Det eneste, der kunde være Tale om, at de kunde bruge, var den Lap Papir, hvorpå jeg ved min Ankomst til Gæste-Bygningen havde måttet skrive nogle få Ord på Tibetansk. Men det var altså alt, hvad de havde, og denne Papirlap var de muligvis nu ved at "begrave" i mit Sted, idet de koncentrerede alle deres Tanker på mig samtidig med, at de opførte en Forestilling som ved en virkelig Begravelse.

Jeg plejer ikke at være altfor lettroende overfor de tibetanske "Mirakler", som jeg i Reglen mener kan forklares ad subjektiv Vej, men jeg bemærkede ved denne Løjlighed en mærkelig Liglugt, som jeg dog mente kunde skyldes Selvsuggestion, fremkaldt af Indtrykkene fra den hellige By. Da jeg omtrent 10 Dage senere nåede til Eremitterne, erklærede de uden Spørgsmål fra min Side, at jeg lugtede af Lig, og måske kan disse magiske Mord-forsøg dog have haft nogen Virkning. Eremitterne gav mig som Modgift Hvidløg, der her er en meget sjælden og kostbar Vare, men bruges som Medicin.

Kort før Solopgang foldede jeg mit Telt sammen, men netop som jeg var ved at starte og kun lige var nået op på Toppen af den lille Høj, i Læ af hvilken jeg havde tilbragt Natten, så jeg en Procession af Mennesker, som bevægede sig hen imod mig. Jeg stoppede øjeblikkelig og kravlede hen til den nærmeste Fordybning, hvor jeg dækkede mig med ørkenens Sand, for at de ikke skulde få øje på mig. Omtrent et Kvarter senere var Processionen omtrent nået Stedet, hvor jeg lå. Hvad i Himlens Navn vilde disse Mennesker her ved halvseks-Tiden om Morgenen? Processionen havde bevæget sig i Retning mod den hellige By, og nu så jeg nogle komme den i Møde derfra.

Processionen standsede i en Sænkning ca. 80 Meter fra Stedet, hvor jeg havde gravet mig ned, og ventede dér på Udsendingene fra den underjordiske By. Deres Klæder viste, at de var Tjenere fra Byen, og de bar på en Slags Bårer nogle menneskelige Legemer. Nogle, der gik bagefter, var klædt som tibetanske Lig-Parterere.

Nogle af "Lysets Fyrste"s Hjælpere var altså LigParterere! Var det virkelig muligt, at de overtog Ligene fra Omegnen og i Stedet for at partere dem i Nattens Mulm og Mørke smuglede dem til den underjordiske By?

Nu var Udsendingene fra denne nået hen til dem. De var let kendelige på deres fine, sorte Dragter som høje Medlemmer af det hemmelige Broderskab. De knælede ned ved Bårerne og foretog rituelle Besværgelser - tilsyneladende med det Formål at genopvække de døde! Nogle af Bevægelserne var af en så modbydelig Art, at jeg må afholde mig fra at beskrive dem. Efter anstrengende "Arbejder," der dog var af forskellig Varighed, begyndte tre af de tilsyneladende livløse Legemer virkelig at bevæge sig. De rejste sig og gav sig til at gå med mekaniske Robot-Bevægelser i Retning af den underjordiske By ledet af et af Broderskabets Medlemmer! Var disse ubevægelige Legemer nu virkelig døde, inden "Opvækkelsen fra de døde" fandt Sted? Jeg véd det naturligvis ikke, men hvis det var Tilfældet, var det i Sandhed ikke hyggeligt at tænke på, hvad det var for Tjenere, der havde opvartet mig i mit Værelse og lavet min Mad i den hellige By!

På fem af Legemerne på Bårerne virkede Besværgelserne ikke, og dem bar man videre mod den hellige By. Han var åbenbart en praktisk Mand, "den strålende Juvel", og ønskede ikke at blive snydt for noget af de Lig, han havde forskaffet sig ved Svindel eller Bestikkelse! De, som ikke kunde

genopvækkes, blev mulig sendt til "Køkkenet" og deres Knogler brugt til at pryde Templet med! Forfærdeligt!

Så snart Precessionen med de vandrende Robotter og Medlemmerne af Broderskabet i Spidsen var ude af Syne, gik jeg hen, hvor de havde mødtes, for at overtale mig om, hvorvidt Bårene og Menneskene havde efterladt Spor på Jorden. Oplevelsen havde været af en så usædvanlig Art, at jeg virkelig følte Trang til at forvise mig om, hvorvidt jeg kunde stole på mine Sanser. Først da jeg omhyggelig havde undersøgt Fodsporene, gik jeg videre.

Hvorfor i Alverden udførte nu disse Mennesker deres skumle Ceremonier i klart Dagslys, når de til deres Rådighed havde hele den underjordiske By, hvor de kunde gøre lige, hvad de vilde, omgivet som de der var af lutter viljeløse Kreaturer, der aldrig vilde være i Stand til at forråde dem? Men selv om deres Ceremonier af en eller anden Grund ikke kunde udføres under Jorden - hvorfor valgte de så ikke at udføre dem skjult af Natten? Ganske vist var Chancerne for at møde Mennesker i denne ødemark overordentlig små, men hvorfor løb de overhovedet nogen Risiko? Jeg spekulerede over det, mens jeg gik videre, og kom til den Slutning, at disse udspekulerede Slyngler aldrig vilde løbe en sådan Risiko, uden at de havde en absolut bydende Grund.

"Genopvækkelsen" var udført lige efter Solopgang, og jeg kom i Tanker om, hvad jeg engang havde hørt, at de mener, at den kosmiske Energi, de udnytter i deres Besværgelser, er stærkest umiddelbart efter Solopgang. Solopgang og Middag regner de for Guds Timer, mens Solnedgang og Midnat er Mørkets Timer. Disse Djævle regnede altså rimeligvis med at kunne stjæle kosmisk Energi fra Skaberen til Brug for deres makabre Værk!

Naturligvis forudsatte alle disse Spekulationer, at det var virkelig døde Mennesker, disse Lig-Parterere var kommet bærende med.

Jeg drog videre i fuld Fart og gennemgik endnu engang i Tankerne de sidste tre Dages Oplevelser. Hvordan var jeg overhovedet sluppet fra det med Livet? Jeg var kommet til den underjordiske By, inviteret og introduceret af Narbu, som selv var vildledt og sikkert ikke forstod Broderskabets sande Natur. Jeg havde betrådt Byens Enemærker i uegennyttig Hensigt - for at hjælpe og ikke for at opnå noget for mig selv. Jeg havde ganske instinktivt vægret mig ved at iføre mig deres sorte Ceremonidragt, som sandsynligvis har været præpareret med et eller andet. Hverken deres magiske Anstrengelser, deres mystiske Madtilberedning eller andre Tricks, som jeg ikke havde opdaget, havde haft de beregnede Virkninger på mig, måske fordi det onde ikke kan bemægtige sig et Menneske, uden at det frivillig overgiver sig dertil.

Mere og mere begyndte jeg at forstå, at Livet - **og især det åndelige Liv - ikke var en Tilstand i stille Eftertanke og Tilbedelse, men en frygtelig og bitter Kamp.**

De følgende to Dage karakteriseredes af alle Slags mindre og større Vanskeligheder. Jeg blev angrebet af hele Sværme af Myg, og om Natten, men jeg lå lysvågen på Jorden - jeg har allerede omtalt, hvorfor jeg havde bestemt mig til at ofre min Nattesøvn - hørte jeg til Stadighed en mærkelig Støj i Mørket. Det var en Lyd, som man om Natten kan høre i et Varelager, der er fuldt af store Rotter. Om Morgenen fandt jeg, at det meste af min Føde var blevet fortæret i Nattens Løb og endog min Udrustning beskadiget af Bid, der også kun syntes at kunne hidrøre fra usædvanlig store Rotter.

Den følgende Nat havde jeg en frygtelig Oplevelse med de morderiske Snyltere, jeg har beskrevet i min tidligere Bog. Jeg vilde antagelig være forblødt, hvis jeg ikke havde opdaget Dyrene i Tide. Dette var den tredje Nat, siden jeg havde forladt den underjordiske By, *og for første Gang i de tre Døgn prøvede jeg at få en Smule Søvn, men hver Gang, jeg var ved at slumre ind, men endnu ikke helt havde mistet Bevidstheden, fik jeg en Fornemmelse, som om jeg lå i en Ligkiste!* Med et Ryk vendte jeg hver Gang tilbage til fuld Bevidsthed og sørgede derefter for at holde mig vågen til Daggry. En ny, anstrengende og ubehagelig Dag ventede mig. Tilfældigvis havde jeg mistet hele mit

Vandforråd om Morgen. Der kom ikke en Tordenbyge hele Dagen. Eftermiddagen var hedere end sædvanlig, og jeg led meget af Tørst. Med brændende Læber lagde jeg mig ned og faldt i Søvn. Det var næsten Nat, da jeg vågnede. Jeg følte mig dejlig udhvilet og var glad, fordi jeg nu vilde have lettere ved at holde mig vågen i den urolige Tid efter Midnat.

Den følgende Dag gæstede jeg et af de Klostre, jeg har skildret i min tidligere Bog, og atter havde jeg "tilfældigvis" en meget uhyggelig Oplevelse. Jeg var nær blevet opdaget af Lamaerne og måtte sidde fuldstændig ubevægelig i flere Timer, før jeg havde Lejlighed til at slippe bort.

To Dage senere gæstede jeg et andet Kloster. Som det er Sædvane i de tibetanske Klostre, bød man mig indviet Vand at drikke. Det var fuldkommen umuligt at afslå det, da alle de andre Pilgrimme syntes umådelig ivrige efter at drikke af det hellige Vand, der blev tilbudt en af en af de såkaldte "Vergere*" der er de Munke, som får Broderparten af de Pengeofre, som Pilgrimme må rykke ud med.

*) Kirketjenere.

Havde jeg sagt Nej Tak, vilde jeg let have tiltrukket mig en meget ubehagelig Opmærksomhed. En Time efter fremkaldte Vandet en yderst ubehagelig Reaktion i min Mave, og da de sanitære Forhold i Klosteret ikke byder på den Ensomhed, som en Vestlænding ved visse Lejligheder betragter som en Menneskeret, udkrævedes der en ikke ringe Snedighed for at klare mig ud af Vanskelighederne, der skyldtes, at jeg jo var klædt som Tibetaner og kun havde farvet Ansigt og Hænder, fordi mine Forråd af Farve var meget lille.

Jeg tilbragte nogle Timer med at drysse rundt i Klosteret. Da jeg var "døvtum" for at skjule min fremmede Akcent, slap jeg for de utålelige Plagerier af de mangfoldige Fremmedførere, der som en Hvepsesværme kaster sig over Pilgrimme, ligegyldigt hvor fattige de er, idet de af Erfaring véd, at jo fattigere Pilgrimme er, desto gladere er de ved at ofre deres sidste Skilling på Religionens Alter. Turisterne i Europa vilde spare mange Penge ved at gå i mit Fodspor, når de besøgte de mere notable Severdigheder!

Jeg havde god Tid til at studere de tibetanske "Smørguder". Der var i Klosteret Statuer lavet af Smør blandet med farvet Ler. De var omhyggelig anbragt i Skyggen, idet de ellers vilde smelte i Eftermiddagsheden.

Indviklede Ceremonier udførtes af Lamaerne, og der var gjort rigelig Brug af Menneskeknogler til Udsmykning af Røgelseskar og andre rituelle Genstande. Jeg tænkte på den hellige By. Det var i Virkeligheden den samme Ånd, der herskede i Klosteret, om end i fortyndet Udgave.

Lamaerne uddelte til Pilgrimme Rispyl, som de indviede under Udfoldelse af et indviklet Ritual - ganske som i den hellige By.

Lamaerne talte også indtrængende om Nødvendigheden af at tro blindt på hvert Ord i de 333 hellige Bøger -akkurat som Medlemmerne af det hemmelige Broderskab.

Dér som her gjaldt det om at uskadeliggøre Menneskets fornemste Gave - dets Forstand.

Beständig taltes også her om "Frelse", om Nødvendigheden af at "redde sin Sjæl" ved at overgive den til Guddommen. Mange af de Samtaler, jeg havde overværet i den underjordiske By, i Spisesalen og andetsteds, var direkte Paralleller til Lamaernes Prædikener. "Lysets Fyrste" var ude efter de udvalgte, Lamaerne efter Hoben, men nogen fundamentale Forskel var ikke til at finde.

Jeg gav mig Tid til nærmere at studere Teknikken ved Meditationen, som jeg har skildret i min tidligere Bog, og forlod Klosteret i nedslået Sindsstemning. Var ikke omtrent alle disse Mennesker i samme ulykkelige Situation som Narbu? De søgte "Frelse" og prøvede at "frelse" andre. Og jo mere de søgte, desto dybere sank de ned i Mørket, desto mere sløvedes deres Samvittighed. Det var trist at se det og være ude af Stand til at hjælpe dem!

XII

Endnu en Profet.

Vanskelighederne forfulgte mig stadig. Det var, som om en usynlig Hånd opstablede Hindringer på min Vej. Den følgende Morgen mødte jeg en Røverbande. Jeg opdagede dem for sent til at undslippe, og da de ransagede mine Ejendele, konfiskerede de en af de Ting, som jeg dårligst kunde undvære: et tyndt Tæppe af fin Uld. Ingen af de Røvere, som jeg tidligere var faldet i Kløerne på, havde haft Hjerte til at tage Tæppet fra en Mand, som efter alt at dømme var en fattig og ensom Vandrer. Men disse Røvere var mere hensynsløse. Jeg havde en svag Mistanke om, at de var Lamaer, der drev Røveriet som Bierhverv! En anden Gang havde jeg, da jeg besøgte et Kloster umiddelbart efter at være blevet udplyndret, genkendt en af Røverne blandt Lamaerne. Tibetanerne er fyldt med en sådan Respekt for Præsterne, at de end ikke vover at se ordentligt på dem, hvad der i høj Grad letter dem at optræde i denne Dobbeltrolle.

Så kom en af mine værste Nætter.

Jeg havde jo mistet mit Tæppe, og Temperaturen var hen på Natten ikke over -7 Gr. Det var et højst ubehageligt Tilfælde, at den koldeste Nat i mange Uger skulde indfinde sig lige efter, at mit Tæppe var stjålet. Selv om jeg nok forstår at gøre mig modstandsdygtig mod Kulden ved at slappe fuldstændig af legemligt, er der jo Grænser for, hvad man kan udholde. Og dette var mere. Fra Tid til anden måtte jeg tage mig en Løbetur udenom Teltet og rullede mig derefter inde i Teltet sammen som et Foster i Moders Liv. Jeg fik overhovedet ikke Søvn i øjnene den Nat.

Da Solen endelig stod op, var alt godt igen. **Er der mon noget, der bedre symboliserer Skaberens endeløse Godhed end denne Sol, der gavmildt skænker sin Varme til enhver, der ikke selv holder sig udenfor dens Strålers Rækkevidde? Solen er gavmild og majestætisk**, idet den stadig bevarer Afstanden til dem, den skinner på, og den, som forsøger at se lige mod Solen, vil blive slagen med Blindhed. Det samme sker med Skabninger, der prøver at kappes med deres Skaber. Vil du måle dig med ham og række ud over Grænserne for Skabningens Verden, vil du slå dig selv med åndelig Blindhed og forveksle Månen med Solen.

Jeg vandrede videre, så hurtigt jeg kunde. Jeg havde jo intet Tæppe, og nogle frygtelig kolde Nætter ventede mig. Jeg var ganske vist kun små 300 km fra min Eremitvens Bolig. Jeg havde spurgt hans Broder, om der på Vejen dertil levede hellige Mænd, åndelige Lærere, jeg kunde gæste. Han havde ikke omtalt den underjordiske By, med hvis Eksistens jeg først var blevet bekendt gennem Dolma og Narbu, men han havde talt om en fremragende, åndelig Lærer, som jeg endelig burde opsøge. Han boede på et højt Bjerg nogle få Dagsrejser fra den Egn, hvor hans broder og en Del andre Eremitter levede.

"Tjener han Lyset eller Mørket?" spurgte jeg.

"Det tør jeg ikke afgøre. Du må selv finde ud deraf," svarede han.

"Er det da ikke din moralske Pligt at advare mig mod falske Profeter?" spurgte jeg videre.

"Nej," svarede han. "Selv om jeg selv havde gennemskuet dem, er det min højeste Pligt ikke at øve Indflydelse på et andet Menneskes frie Vilje. Ved at sige dig hvilke Lærere, der er onde, og hvilke, der er gode, vilde jeg indirekte lede dig. Du må gøre dine Erfaringer selv. Det er dig, der vil udforske Tibet, du må selv tage Ansvar, ikke jeg."

Hans Svar havde været meget bestemt.

Jeg vandrede hele Formiddagen og sov nogle Timer om Eftermiddagen. Da jeg vågnede, følte jeg en mærkelig Smerte i Hjerteregionen. Jeg undersøgte mig selv meget metodisk, men kunde ikke finde,

at der var noget som helst Sygdomstegn, Og jeg tror heller ikke en Specialist havde kunnet finde noget. Men Smerten var ikke desto mindre meget mærkbar - som om en usynlig Hånd stak mig i Hjertet med en spids Dolk. Jeg vidste, at det enten var Selvsuggestion, hvad jeg inderlig håbede, eller Mystikerne i den hellige By, der forfulgte mig, og jeg længtes fantastisk efter, at de fem Dage, hvorefter disse Mystikere selv regner med, at deres Kunster er magtesløse, skulde være forløbet.

Da Aftenen kom, var det desværre umuligt at fortsætte Vandringen, idet jeg nu var nået ind i Bjergene. Og efter endnu en frygtelig kold Nat var jeg så udmattet, at jeg faldt i Søvn straks efter Solopgang. Sent på Formiddagen begav jeg mig igen på Vej efter på den primitive Kort-skitse, som Eremitten havde tegnet for mig, at have konstateret, at jeg nærmede mig Bjerget, hvor den store Lærer boede.

Min Ven havde sagt mig, at denne Vismand vægrede sig ved at lade sig kalde med nogen af de Benævnelser, der som oftest anvendes for disse Lærere af deres Disciple, at han levede yderst enkelt uden dog at posere med sin Nøjsomhed, at han ikke havde nogen egentlig Menighed af Disciple eller Tilhængere, og at han stærkt indprentede, at Folk skulde følge deres egen Fornuft og ikke lade sig lede af andre. Kort sagt syntes han at være en direkte Modsætning til Fyrsten i den hellige By, og det siger sig selv, at jeg på Forhånd foretrak en Lærer af denne Art, selv om jeg ifølge min Vens Råd opsatte min endelige Dom, til jeg havde set Manden selv og dem, der flokkedes om ham.

Han var kendt under Tilnavnet "Ædle Ven", og efter hvad min Ven havde fortalt mig, bestod hans Tilhørere især af Mennesker, der var interesseret i Dhul shugg Læren, der går ud på, at man i videst muligt Omfang bør borteliminere Følelserne og bedømme Fænomenerne i kølig, upersonlig Ro.

Kort før jeg nåede det Sted, hvor han altid holdt til, mødte jeg en pæn, ung Tibetaner, og spurgte ham, om han vidste, hvor den "store Lærer" boede.

"Jo," svarede han, "hans Hus ligger lige herved, og der er henvend en Snes Gæster for Tiden. Nogle bor i Huset hos ham og andre i Hytter i Nærheden. Hvem har opfordret dig til at komme her?"

"Ingen har særlig opfordret mig dertil," svarede jeg, "men en Ven af mig, som bor Syd for Gobiørkenen, har omtalt hans Lære, og jeg er interesseret i den."

"Jeg hørte straks på dit Tonefald, at du kommer langvejs fra og måske hører hjemme i det fjerne Nord."

"Du har Ret," svaréde jeg. Vi nåede Huset, og jeg bad om at måtte få en Samtale med "Ædle Ven".

Man sagde mig, at han ikke havde noget særligt at sige til de enkelte Gæster, men interesserede jeg mig for hans Lære, var der intet i Vejen for, at jeg kunde overvære nogle af hans Forelæsninger. Han talte for alle, der vilde høre, og ikke til nogen enkelt. Ingen af Tilhørerne stod ham nærmere end de andre, og derfor modtog han ikke Gæster enkeltvis. Vilde jeg derimod møde til hans Forelæsning næste Morgen, var jeg altså velkommen. Jeg kunde slå mig ned i hvilken af de tomme Hytter, jeg ønskede, og manglede jeg Mad og Brændsel, kunde jeg få Bygmel og tørret Oksegødning i Huset.

Jeg begyndte afgjort at synes om Stedet. Alt syntes at være enkelt, praktisk og utvungent - helt modsat i den forfærdelige, hemmelige By.

Næste Morgen traf jeg nogle af Gæsterne fra de andre Hytter. Det var en temmelig broget Flok, Mennesker af meget forskellige Livsstillinger. Der var endog nogle Handelsmænd, som var kommet fra et Handelscentrum langt fra til dette Fredens og Enkelhedens Bjerg. Alle Gæster var dybt interesserede i religiøse Spørgsmål, og adskillige af dem gjorde et usædvanlig intelligent Indtryk. Men de var ikke meget mere propre end Tibetanere i Almindelighed.

"Hvor er dit Fødested?" var et af de første Spørgsmål. Den unge Mand, som jeg først var truffet på Dagen forud, fortalte dem, hvad han vidste om mig. Han sagde, at jeg var en Sandhedssøger, og at en god Ven, der boede Syd for Gobiørkenen, havde henledt min Opmærksomhed på Stedet. Denne Oplysning vakte stor Opmærksomhed, idet der hidtil aldrig havde været Gæster så langt borte fra.

Nogle af Gæsterne gjorde opmærksom på, at der var en særlig Lugt ved mig. Jeg havde selv

bemærket det. Det lugtede, som om jeg gik med en død Mus i Lommen, og jeg havde ikke kunnet komme af med Lugten ved at vadske mig.

Alle var stærkt optaget af abstrakte Problemer, og mens vi spadserede op mod Foredragshuset, diskuterede de Begreberne godt og ondt, lyst og mørkt med stor Iver. Det syntes, som de ikke kendte eller anerkendte en Forskel på godt og ondt. Det onde eksisterede simpelthen ikke, sagde en af dem, og de andre gav deres Tilslutning til Kende - alt var Udtryk for vort Selv.

Jeg protesterede indvendig, idet jeg tænkte på det forfærdelige Sted, jeg havde forladt nogle Dage før. Jeg vidste, at det onde var Virkelighed. Ingen Filosofi kunde diskutere Djævelen ud af Tilværelsen så lidt som de øjensynlige Modsætninger i Naturen.

Vi trådte ind i "Enkelhedens Hjem". Det var ikke altfor propert at se til. Vi satte os på nogle Madrasser, og snart var der kommet en 20-25 Mennesker for at høre Foredraget. De fyldte Rummet, og Dørene blev lukket, hvorefter "Ædle Ven", som alle de tilstedeværende syntes at nære stor Respekt for, trådte ind.

Jeg kunde ikke lade være med at sammenligne ham med den underjordiske Bys Hersker. I det ydre var han den fuldstændige Modsætning til "Lysets Fyrste". Mens denne var selve Billedet på Majestæt, var denne Ydmygheden selv. Han var yderst ordinært klædt i en billig luv-slidt Kappe. Hans Ansigt var venligt og mildt og var den legemliggjorte Forsagelse, Uselviskhed og Lykke. Han var temmelig gammel, og hans Legeme temmelig fedt -sandsynligvis skyldtes hans "Mave" manglende Bevægelse, idet han aldrig rejste.

Jeg havde efterhånden haft så mange mærkelige Oplevelser, at jeg udsatte min Bedømmelse af ham, til jeg nogle Gange havde overværet hans Forelæsninger og nøje studeret hans Tilhørere. Jeg regnede med, at det vilde tage adskillige Dage, men da jeg havde en hel Måned tilbage af den Tid, jeg havde regnet til Studier af Eremitter og de såkaldte "Respas" - dvs. de asketiske Selvplagere, der havde trænet sig til nøgne at kunne udholde så stærk Kulde, det skulde være - bestemte jeg mig til at blive nogle Dage for at opdage, hvad "Ædle Ven" og hans "Enkelhedens Bjerg" i Virkeligheden havde at give de mange, der søgte dertil.

Han indledte sit Foredrag med at henlede Tilhørernes Opmærksomhed på Unyttigheden af bevidst åndelig Førelse. **"Enhver," sagde han, "må være sin egen åndelige Vejleder."** Det drejede sig her om noget, der ikke kunde "gives", understregede han gentagne Gange. Det var noget, der var, og Mennesket tilegnede sig det ved at fuldkommengøre sig. *Vejen til Fuldkommengørelsen var at gennemskue sig selv, forstå sig selv og selv at udfinde Tingenes virkelige Værdi.*

Jo længere han talte, desto bedre syntes jeg om ham. Det var tilsyneladende både sund Fornuft og Alvor, der udstrålede fra ham.

Under Forelæsningen lød det, som om store Rotter spillede Fodbold på Taget. De forstyrrede Foredraget temmelig meget, men både "Ædle Ven" og hans Lyttere var yderliggående Dyrevenner og tillod ikke nogen at jage selv disse Dyr væk. Ikke-Modstand mod noget var - erfarede jeg lidt senere - Ledetråden i hele deres Tilværelse, og denne Passivitet gjaldt også overfor alle Dyr - selv overfor Snyltere, Slinger, Krokodiller og lignende. Hvorfor så ikke - ligesom i Skuespillet i Klosteret -gå videre og sige, at vor "Ædle Ven" og hans Tilhængere syndede mod Rotterne ved at spise en Fødemængde, der kunde have mættet Tusinder af Rotter? Bortset fra denne absurde Rottevenlighed kunde jeg i det store og hele give ham Ret i hans Tale - navnlig tiltalte det mig, hvad han sagde om Nødvendigheden af at bevare sin Uafhængighed i åndelige Spørgsmål.

Han indlod sig ikke på at besvare Spørgsmål efter Forelæsningen, men efter at han var gået, var der livlig Diskussion mellem Tilhørerne.

Sett inn bilde fra s.169: Pilgrim laver Mad i ørkenens Ensomhed. (Fra Sv. Hedins "Auf grosser Fahrt", Brockhaus-Forlaget, Leipzig.)

Om Eftermiddagen holdt han et nyt Foredrag. Han vendte sig i dette først skarpt mod Askesen og Forsøgene på at opnå åndelige Resultater ved Faste, og igen var jeg enig med ham. Så gik han over til at tale om Magi, hvad han stemplede ikke alene som

Tåbelighed, men også som forbryderisk.

Den eneste Vej til Frelse var at bekæmpe Uvidenhed og Tåbelighed. Mennesket må frigøre sig for sin individuelle åndelige Tilværelse, hævdede ham med Styrke, og det skulde nås ved at opgive det guddommeligste i Mennesket, dets frie Vilje! Men at prøve at blive lig Gud ved at nedbryde sin Individualitet er jo lige op til åndeligt Selvmord! Og ødelæggelse kan vanskelig tænkes at være Livets højeste Mål. Som i materielle Forhold den Egoisme er berettiget, der er nødvendig for at opretholde Livet, må det være Menneskets Pligt at bevare sin åndelige Individualitet - ellers vilde Livet være uden Mening.

Derfra gik han over til at udvikle Forskellen mellem Enkeltmands-Bevidsthed, Gruppe-Bevidsthed og Guds-Bevidsthed. Ved det sidste forstod han en Tilstand, hvorfra enhver individuel Bevidsthed var udelukket. Han hævdede, at det enkelte Menneske i den forhistoriske Tid ikke besad en individuel Bevidsthed. Mennesket gik da åndeligt op i den Clan, det tilfældigvis tilhørte. Nu havde Mennesket nået den individuelle Bevidsthed, og det næste Skridt var at søge frem mod den guddommelige Bevidsthed. Jeg kunde ikke følge ham. Efter min Mening er det moderne Menneske endnu ikke nået til fuld individuel Bevidsthed, men træder atter og atter tilbage i Stamme-eller Slægts-Bevidsthed. Og nu vilde han, at Mennesket skulde stræbe mod en helt fælles Bevidsthed, som jeg mener fandtes før Gruppe-Bevidstheden!

Og så hans Idé, at Mennesket skulde hæve sig til Jævnbyrdighed med Skaberen! Hørte han i Virkeligheden til samme Kategori som Medlemmerne af Broderskabet i den underjordiske By? Var han blot et Redskab, eller var han klar over sin rent destruktive Indstilling?

Der var så meget rigtigt i, hvad han havde sagt, og dog var det kun næsten rigtigt. Og "næsten" er et farligt Ord i åndelige Spørgsmål. Djævelen selv er jo "næsten" Gud, men det lille Ord gør en frygtelig Forskel.

Jeg vendte tilbage til min Hytte og satte mig til at tænke over 'Ædle Vens' virkelige Væsen.

Sent om Aftenen kom den unge Mand, der var den første, som havde vist mig Vej hertil. Han spurgte mig, hvor længe jeg agtede at blive, og jeg fortalte ham, at jeg havde tænkt at drage videre næste Dag. Det viste sig, at han bragte temmelig alarmerende Nyheder. Rygtet gik, sagde han, at en hvid Mand vandrede rundt i Distriktet, forklædt som Tibetaner, og at Dsongpønen : Distrikts-guvernøren, havde sendt Soldater-Patroljer ud for at gennemsøge Egnen. Var det muligvis en Streg, som en eller anden i den underjordiske By havde lavet mig? Der havde jeg jo ikke gjort det fjerneste Forsøg på at skjule den Kendsgerning, at jeg var Europæer. Jeg havde ikke engang farvet mit Ansigt i de tre Dage i "Mysteriernes Dal". Det var nødvendigt at flygte hurtigst muligt. Heldigvis var jeg kun to Dages rask March fra en Egn, hvor der boede adskillige Eremitter, som både vilde hjælpe og beskytte mig.

Jeg overvejede at forlade Stedet øjeblikkelig, men da jeg, lige før jeg hørte Nyheden om Eftersøgningen af den hvide Mand, havde sagt at jeg først vilde rejse næste Dag, kunde jeg ikke

pludselig skifte Bestemmelse uden at vække Mistanke. Og Sagen blev ikke mindre alvorlig ved, at jeg havde smidt Narbus Brev fra mig.

Jeg blev så i min Hytte hele Aftenen, og om Morgenens gik jeg over for at høre endnu en Forelæsning, idet det var min Hensigt at drage af Sted umiddelbart efter Diskussionen. Denne Gang talte "Ædle Ven" om "Intetheden" - om at blive til intet og Lykken derved! *Det var atter Flugten fra Livet!*

Før jeg forlod Stedet, benyttede jeg Lejligheden til for sidste Gang opmærksomt at iagttage ham. Der var intet i hans øjne, Stemme eller Optræden, som kunde sige mig, om han virkelig selv troede på den ødelæggelse, han prædikede, eller han var et Redskab for andre. Det er muligt, at det sidste var Tilfældet. Som oftest bliver Disciple, der selv er ført bag Lyset, meget farlige. Det er langt lettere at bedrage Folk, hvis man selv tror på det, man prædiker.

Jeg tænkte på, hvor snu og smidig Djævelen er, og på hvor mange forskellige Måder, han øver sit Værk blandt Mennesker. Der er Rigdommens og Magtens Fristelser, og Fristelsen til Velleved. Mange sælger deres Sjæl for at opnå disse "Goder". Der er åndelig Ærgerrighed eller Hovmod, og der er Trangen til hinsidig Belønning. For Folk, der ikke lader sig fange i disse Snarer, har man de spidsfindige, filosofiske Systemer. I Sandhed:

Djævelens Butik er velassorteret. Han har noget for enhver Smag, og han stiller sine Snarer alle Vegne.

"Ædle Ven" havde trukket sig tilbage, og jeg lyttede til Diskussionen, som fulgte.

"Er ikke selve det at søge Lykken et Udtryk for Selviskhed?" spurgte en af Tilhørerne, der øjensynlig havde gjort sig de samme Tanker som jeg.

"Jo," svarede en anden.

"Ja, men så er der jo en Selvmodsigelse i alt dette," fortsatte den første. "Vi stræber efter at blive uselviske - og selve denne Stræben er selvisk."

Den anden tøvede et øjeblik og sagde så: "Nej, jeg føler, at min Sjæl ikke stræber efter Uselviskhed. **Jeg** ønsker mig Lykke, men min Sjæl ønsker det ikke."

Denne Bemærkning belyste klart Karakteren af den Lære, der prædiktes på "Enkelhedens Bjerg", og hvorledes man dér spalter den menneskelige Sjæl. Mit Forsæt om med hele min Personlighed at gå op i, hvad jeg havde sat mig for, voksede jo mere jeg tænkte herpå.

Så hurtigt jeg kunde, flygtede jeg fra dette Sted, hvor man under Enkelhedens Maske forvirrede Menneskers Sjæle. Så travlt havde jeg med at komme derfra, at jeg hele Dagen knap standsede for at spise og gik ikke mindre end et halvt Hundrede Kilometer.

Da jeg næste Dag sad med min Frokost, en Håndfuld ukogt Bygmel og en Smule Vand, tænkte jeg på Disciplene på "Enkelhedens Bjerg". Heller ikke de forstår, at der er Forskel på godt og ondt.

XIII

I Afgrunden og - frelst.

Jeg vandrede videre, glad over i Tide at være blevet advaret mod Gendarmene.

Lige efter solnedgang passerede jeg et af de Steder, som bruges til den Partering af Lig, der i Tibet træder i Stedet for Begravelse. Slægten afleverer Liget til de såkaldte "Lag-pas". Ordet betyder "Hånd-Mænd" og betegner Mænd, der parterer Lig. De bringer Ligene til et med hvide Stentavler omgivet Sted, hvor Kødet bliver skåret fra Skelettet og kastet for Rovfuglene, der øjeblikkelig samler sig, når de langt borte fra ser Lag-pas'erne nærme sig med et Lig. Undertiden ledsager Følget Liget som i et Ligtog, men ikke nær altid, og så besørger Lig-Partererne, som oftest ledsaget af en Lama,

alene "Begravelsen".

Disse Parteringspladser er Yndlings-Tilholdssteder for de tibetanske Troldmænd, som anser deres Atmosfære for særlig gunstig for deres sorte Magi.

Da jeg havde travlt, vilde jeg ikke spille min Tid ved at gå udenom det uhyggelige Sted. Der sad nogle få Troldmænd og lavede deres Kunster med de nylig flånsede Skeletter. En af dem gjorde på Afstand Tegn til, at jeg skulde holde mig borte, men da jeg på Grund af Rygterne om Eftersøgningen af den hvide Mand, var ivrig efter snarest at nå Eremiternes Enemærker, brød jeg mig ikke om hans Gebærder og passerede Stedet i kun et halvt Hundrede Meters Afstand.

Troldmændene lod til at tage mig meget ilde op, at jeg forstyrrede dem i deres Besværgelser, for hvilke de omhyggelig havde valgt Solnedgangstimen. De holdt inde med deres Besværgelser og nærmede sig mig med truende Bevægelser, og en af dem svingede med sin "Khatwam-ya", en tantrisk*) Stav, på hvilken der var fæstet ikke mindre end tre Menneske-Kranier. Jeg havde jo lige været ude for værre Repræsentanter for Mørkets Magt, så det forskrækkede mig ikke, hvor rasende de end så ud, og hvor meget de end svingede med deres Trolddomsstave. Jeg vidste, at disse Troldmænd ikke var nær så farlige som dem, der gav sig Mine af at ville frelse Verden. De stimlede sammen om mig, og en af dem pustede mig lige i Ansigtet.

"Gud straffe dig," tænkte jeg og blev stående urørlig, idet jeg samlede al min Viljekraft om ikke at lade mig hypnotisere.

Pludselig udstødte en af Troldmændene et Rædselsskrig. 'Chom-den-da'*** råbte han og tog Benene på Nakken. Alle de andre fulgte skrækslagne efter ham - som om der pludselig bag ved mig havde vist sig et skrækindjagende Syn. En af dem smed endog i Skyndingen sin "Kha-twam-ya", Tryllestaven, idet den var temmelig lang og besværliggjorde ham Flugten.

*) Tantra er Læren om Brugen af visse magiske Formularer.

**) "Erobreren!"

Det var mig umuligt at opdage, **hvorfor** disse Troldmænd så pludselig blev forskrækkede. Jeg er mig ikke bevidst at have foretaget mig noget, der kunde give Anledning dertil.

Natten var ved at falde på, men jeg besluttede at gå videre i Mørket, skønt Egnen var fuld af Klipper, og jeg ikke var ukendt med Risikoen ved at gå i Bjergegne i Mørke. Men jeg havde Valget mellem det og at risikere at blive fanget, hvis Beretningerne om Jagten på den forklædte, hvide Mand var rigtige. Så tog jeg Chancerne for Nattevandringen. Jeg havde dog gjort bedre i at vente til Daggry i Stedet for at vandre videre i det buldrende Mørke og skulde snart opdage det.

At jeg skulde komme ud for en af de alvorligste Oplevelser under hele min tibetanske Rejse, inden jeg nåede de vise Eremiters Boplads, havde jeg dog ikke drømt om. ***Når disse vise Mænd isolerer sig på den Måde, er det ikke for at vinde Berømmelse eller Fordel ved deres Eneboertilværelse, men udelukkende for at modvirke de farlige åndelige Strømninger, der udgår fra de mange "sorte Engle", som huserer i så stort Tal i Tibet.***

Der er også i Vesten enkelte sådanne ædle Personligheder, der vogter Menneskeheden mod den skadelige Indflydelse fra de nedbrydende Ånder, der også dér ofte optræder som frelsende Profeter.

Jeg gik rask videre i Mørket. Månen var ikke stået op, men ved Stjerneskjæret kunde jeg nogenlunde finde Vej og undgå de værste Kløfter. Det var i Sandhed noget andet end det svagt bølgende Landskab i Nord-Tibet, hvor Røverdrenge Ke-Shu-Kila-Ru og jeg blev jaget af hans Stalbrødre.

Da jeg ikke mere havde noget Tæppe, og det var bitterlig koldt, besluttede jeg at gå hele Natten og først lægge mig til at sove ved Solopgang, så jeg kunde være udhvilet omkring Middag.

Men snart efter Midnat, da jeg gik ned ad en forholdsvis jævn Skråning, var det pludselig, som om hele Skråningen var blevet levende og gled nedad i Mørket. Et øjeblik efter hvirvledes jeg ned i en Afgrund. En Del af min Udrustning, deriblandt min Madpose, blev revet fra mig, da jeg i det ene Bump efter det andet styrtede ned i Slugter. Jeg tumlede vel et Par Hundrede Meter på den Måde, men de Sekunder, det varede, var så lange som Menneskealdre. Så følte jeg, at Skredet blev langsommere, og endelig standsede det. Men jeg var ude af Stand til, at røre mig. Jeg var halvnøgen, idet Klæderne var flået i Stykker, mens jeg tumlede rundt mellem Klippestykkerne, og jeg var fuld af

Skrammer og Sår. Jeg blev bange for at have beskadiget Rygraden, da jeg var ude af Stand til at bevæge Kroppen. Jeg havde også de frygteligste Smerter i min venstre Fod. I denne hjælpeløse Tilstand lå jeg der på Jorden, næsten uden Føde og Beskyttelse mod Kulden, der stadig tog til. Jeg vidste, at jeg måtte være det meste af et halvt Hundrede Kilometer fra de nærmeste menneskelige Boliger, og jeg havde rigelig Tid til at fortryde, at jeg havde givet mig ud på det farlige Eventyr, som det er for en ensom Vandrer at gå ved Nattetid i ubeboede Bjergegne.

I to Dage og to Nætter lå jeg lammet på samme Sted lige udsat for den brændende Eftermiddagssol og den bitre Nattekulde. Jeg måtte igennem alle Kuldens og Tørstens Rædsler, og min Hjælpeløshed syntes uudholdelig. Jeg forstod, at Mod der bliver til Dumdristighed, er en Udfordring af Gud og en uforsvarlig Handling både mod ens Næste og en selv. Jeg har aldrig før rigtig forstået, hvad det vil sige at forbryde sig mod sig selv.

Den tredje Dag opdagede jeg til min største Fryd, at jeg var i Stand til at bevæge mig en Smule. Kødsårene heledes hurtigt, og trods den forfærdelige Tørst, som forværredes ved Blodtabet, begyndte jeg at føle mine Kræfter vende tilbage. Lidt senere opdagede jeg, at også min Fod var bedre. Fjerdedagen havde jeg Kræfter til at kravle. Jeg havde stadig stærke Smerter i min venstre Fod og kunde ikke stå oprejst, men jeg kravlede så af Sted, så godt jeg kunde, idet jeg brugte Hænderne, så de bar det meste af Kroppens Vægt. Den første Time kom jeg vel sådan noget som et Par Hundrede Meter, men den næste Time gik det lidt raskere. Det var ikke meget i Sammenligning med Afstanden, der stadig skilte mig fra Eremiternes Bopladser, men det var altid bedre end intet. Jeg takkede min Skaber fordi han havde sparet mig for det værste - jeg kunde jo lige så godt have brækket Armene også - og faldt fuldkommen udmattet i Søvn.

I Stedet for at bruge mine Kræfter til at massere Kroppen med, som jeg havde gjort de foregående Nætter for ikke at fryse ihjel, tilbragte jeg den femte Nat med at kravle videre. Med Opbydelsen af al min Viljestyrke holdt jeg ud hele Natten og faldt først sammen ved Daggry. Ved Middagstid var jeg på Vej igen, og i Løbet af Eftermiddagen genvandt jeg delvis Brugen af mine Ben. Den Fart, jeg nu kunde bevæge mig med, forekom mig ligefrem eventyrlig. Jeg nåede vel sådan noget som to-tre Kilometer i Timen, og om Aftenen gav jeg mig til at råbe med 5-10 Minutters Mellemrum. Lyden af min Stemme kastedes af Ekkoet tilbage fra Klipperne. I Atmosfærens dybe Stilhed går Lydbølgerne meget langt, og jeg håbede på, at måske en af Eremitterne vilde høre mig.

Den følgende Dag satte jeg Farten op til op mod 4 Kilometer i Timen, og omsider var der et par Eremitter, der hørte den svage Lyd af en menneskelig Stemme. Det var også på Tide. Da de fandt mig, havde jeg næsten nået Grænsen for, hvad et Menneske kan udholde af Kulde, Tørst, Sult og Træthed. Jeg havde jo også mistet en Del Blod, men jeg tror dog, jeg med Opbydelsen af mine sidste Kræfter kunde have klaret endnu et Døgn.

Eremitterne, dér var stærke og hjælpsomme Mænd, plejede mig med den største Omhu, lægte mine Sår med næsten mirakuløs Hast, forsynede mig med nye Klæder og gik en Dag tilbage ad den Vej, jeg var kommet ad og fandt både min Skindpose med Gummi-Foldebåden og enkelte andre af mine Ejendele, som jeg havde tabt, da jeg styrtede ned i Kløften.

De satte mig straks på en yderst mærkelig Diæt, der hovedsagelig bestod af en Salat, lavet af forskellige medicinske Planter og Hvidløg. Lige siden jeg forlod den underjordiske By, havde der hængt en mærkelig Lig-Lugt ved mig. Eremitterne bemærkede Lugten, som de påstod skyldtes Trolddomskunster, som jeg havde været Genstand for, og de forklarede det på den Måde, at Troldmændene drager noget af Livskraften ud af deres Offers Legeme og opløser den ad psykisk-magisk Vej med det Formål at dræbe Vedkommende. De trøstede mig med, at mine Fjender, når det ikke var lykkedes dem at dræbe mig, rimeligvis selv havde sat Livet til ved deres Eksperimenter.

Hos disse mageløse Læger kom jeg mig ganske overordentlig hurtigt, og allerede Tredjedagen efter at jeg var nået Eneboer-Egnen, kunde jeg besøge Broderen til den Ven, som havde hjulpet mig til Klæder og lignende, da jeg kom til Landet.

"Du må have gået frygtelige Ting igennem," sagde han umiddelbart efter at have budt mig Velkommen. "Men hvis man havde advaret dig, var du gået Glip af dit Livs største Oplevelse."

Han syntes at vide alt, hvad der var hændet mig!

"Må alle, der vil gøre Opdagelser på det spiritualistiske Felt, igennem sådanne Prøvelser?" spurgte jeg.

"Ja," svarede han, "det er uundgåeligt, for Mennesket må selv forme sin Skæbne. Men naturligvis er Oplevelserne ikke de samme for alle."

"Jeg er blevet umådelig sjælsbevidst og umådelig jeg-bevidst," sagde jeg.

"Jeg håber ikke, det vil gøre dig egocentrisk," bemærkede han smilende.

"Nej," svarede jeg. "Jeg er klar over, at Egoismen medfører Tab af Personlighed. *Hvor stærk min Jeg-Bevidsthed end er blevet, skal jeg altid hellige mig Arbejdet for Verden uden Tanke på personlig Belønning.*"

At Sætningen om det omvendte Forhold mellem Egoisme og Personlighed er rigtigt, får man et Vidnesbyrd om, når man betragter Dyrene. Al deres Energi er koncentreret om at forsvare deres "Jeg", og de er helt uden Personlighed. Men den fulde Jeg-Bevidsthed behøver ikke nødvendigvis at give sig brutale og selviske Udslag. Mennesker kan være gennemført personlige og dog handle ganske upersonligt.

Jeg forstod, at jo mere et Menneske nærmer sig den fuldkomne Individualisering, desto mere forstår han, hvad han skylder sin Skaber, Livet og sig selv.

Verdens Problem er både af individuel og kollektiv Natur. Mennesket påvirker sine Omgivelser ved det Eksempel, han giver ved sit Liv, og påvirkes til Gengæld af sine Omgivelser. Massen er stort set et Produkt af disse Omgivelser, der ustandselig ændres og modificeres af dynamiske Personligheder, der i de fleste Tilfælde er Menneskehedens Velgørere, fordi Menneskets Natur er Handling.

I denne materielle Verden, som er Skuepladsen for en frygtelig Kamp mellem to forskellige åndelige Retninger, udgør Tibets relativt få Vismænd, der er store Personligheder, og dog i deres Handlinger fuldkommen upersonlige, en Slags Livets Garde, der holder de ofte umådelig metodisk virkende åndelige Nihilister i Skak.

"Kan I udføre Mirakler?" spurgte jeg to andre Vismænd, som den følgende Dag kom for at gæste os.

De tre Vismænd smilede med et meget sigende Smil.

Jeg kunde føle, hvad de tænkte. De følte sig måske i Besiddelse af Magt til at herske over Naturkræfterne, men selve deres egen Natur hindrede dem i at bruge denne Magt, undtagen hvor det var nødvendigt for at tjene Gud dermed.

Efter en kort Pause spurgte en af Eremitterne mig:

"Sæt nu, at en af os gjorde, hvad du kalder et Mirakel - vilde du så tage det som Bevis for en guddommelig Mission?"

"Jeg har set Mænd flyve," svarede jeg, "og jeg har mødt de mest rædselsfulde Typer og set dem udføre noget, der lignede Genopvækkelse af døde. Aldrig kunde det falde mig ind at tage et Mirakel som Vidnesbyrd om Guds Vilje. Skaberen har givet Universet dets Love, for at det skal styres efter dem. Det er ikke ham eller hans Tjenere, der bryder dem."

Da jeg nævnte Guds Navn, var de alle stærkt bevægede. Så de mon for sig det frygtelige Syn af en Verden i Oprør mod sin Skaber?

Ende/ slut bog.

Lydbog på

[https://rune.ws/lydboker/2020/illion_blantTibMystikere_lyd/
mer_av_samme_forfatter_på_andre_språk:](https://rune.ws/lydboker/2020/illion_blantTibMystikere_lyd/mer_av_samme_forfatter_på_andre_språk:)

Slutt kommentar R; dersom disse opplysninger om denne underjordiske byen er riktige, er det interessant å spekulere litt over dens tilkomst. Og det kan godt være at dette er videreføringen av de eldgamle underjordiske byer, fra de fjerne, opprinnelig utenjordiske kolonisorer av jorden, som det for eksempel omtales i <https://rune.ws/borealis1.html#eldste> (eller original eng.utg.i [pdf](#))

om samme tema, se også <https://www.lobsang-rampa.net/ramasit1.html> og altså som nevnt; <https://rune.ws/borealis1.html#djevel> <https://www.lobsang-rampa.net/ramasit1.html>
Og de samme omtales i Semjase-materialet som 'Gizah-intelligensene'.
[mer fra Tibets visdom og magi i disse bøker:](#)

<https://lobsang-rampa.net/>

Teosofi-læren, har også sitt opphav i Tibet- og her flere bøker om den teosofiske lære via AABailey på dansk;

https://rune.ws/midlertidig/teosofi_AABailey_dkboker/